

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-44-04

Druk nr 2629
Warszawa, 5 marca 2004 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o substancjach zubożających warstwę
ozonową** wraz z projektami podstawowych aktów
wykonawczych,

co do którego Rada Ministrów zdeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A
z dnia

o substancjach zubożających warstwę ozonową¹⁾

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.1. Ustawa określa:

- 1) zasady używania oraz obrotu substancjami zubożającymi warstwę ozonową uznanymi za substancje kontrolowane oraz produktami, urządzeniami i instalacjami zawierającymi te substancje;
- 2) obowiązki podmiotów używających lub dokonujących obrotu substancjami kontrolowanymi oraz produktami, urządzeniami i instalacjami zawierającymi te substancje;
- 3) organy i jednostki właściwe w sprawach postępowania z substancjami kontrolowanymi.

2. Zasady używania produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane na statkach morskich oraz organy administracji właściwe w tych sprawach określają odrębne przepisy.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) używanie substancji kontrolowanej – produkcję, przywóz, wywóz, wprowadzanie do obrotu, stosowanie, odzysk, recykling, regenerację lub unieszkodliwianie substancji zubożających warstwę ozonową uznanych za substancje kontrolowane przez przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące substancji kontrolowanych²⁾;

- 2) używanie produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane – przywóz, wywóz, wprowadzanie do obrotu lub stosowanie produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje, o których mowa w pkt 1.

Art. 3. 1. Do postępowania z substancjami kontrolowanymi stosuje się przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące substancji kontrolowanych²⁾, a także postanowienia Konwencji wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej, sporządzonej w Wiedniu dnia 22 marca 1985 r. (Dz. U. z 1992 r. Nr 98, poz. 488) oraz Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, sporządzonego w Montrealu dnia 16 września 1987 r. (Dz. U. z 1992 r. Nr 98, poz. 490 oraz z 2001 r. Nr 44, poz. 490, 492 i 494).

2. Do substancji kontrolowanych oraz produktów, urządzeń i instalacji zawierających te substancje, będących odpadami, stosuje się przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. Nr 62, poz. 628, z późn. zm.³⁾).

Art. 4. Ustawa nie narusza przepisów:

- 1) ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.⁴⁾);
- 2) ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (Dz. U. Nr 63, poz. 638, z 2003 r. Nr 7, poz. 78 oraz z 2004 r. Nr 11, poz. 97)

– w zakresie dotyczącym substancji kontrolowanych oraz produktów, urządzeń i instalacji zawierających te substancje.

Rozdział 2

Obowiązki podmiotów używających substancje kontrolowane
oraz produkty, urządzenia i instalacje zawierające substancje kontrolowane

Art. 5. 1. Podmiot używający substancje kontrolowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany do prowadzenia ewidencji substancji kontrolowanych oraz do przekazywania informacji zawartych w tej ewidencji raz w roku do dnia 28 lutego za rok poprzedni wyspecjalizowanej jednostce, upoważnionej przez ministra właściwego do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki.

2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:

- 1) rodzaj substancji kontrolowanej oraz jej nazwę chemiczną i handlową;
- 2) ilość używanej substancji kontrolowanej w poszczególnych miesiącach;
- 3) źródło pochodzenia substancji kontrolowanej;
- 4) sposób używania substancji kontrolowanej.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób prowadzenia ewidencji substancji kontrolowanych, uwzględniając możliwość prowadzenia tej ewidencji w systemie informatycznym;
- 2) szczegółowy tryb i sposób przekazywania informacji zawartych w ewidencji substancji kontrolowanych, uwzględniając konieczność sprawnego przekazywania tych informacji;
- 3) wzory formularzy ewidencji substancji kontrolowanych, uwzględniając charakter używania tych substancji.

Art. 6. 1. Podmiot wprowadzający do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub stosujący na własne potrzeby produkty, urządzenia i instalacje zawierające

substancje kontrolowane jest obowiązany do ich oznakowania, a także do oznakowania pojemników zawierających te substancje.

2. Osoba wykonująca działalność polegającą na obsłudze technicznej i naprawie urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych, gaśniczych lub innych urządzeń zawierających substancje kontrolowane jest obowiązana do ich oznakowania.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób oznakowania produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane, a także pojemników zawierających te substancje, uwzględniając konieczność ich jednoznacznej identyfikacji;
- 2) wzór oznakowania, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając zróżnicowanie oznakowania w zależności od rodzaju substancji kontrolowanej oraz stopnia zagrożenia dla warstwy ozonowej, składu chemicznego, pochodzenia i przeznaczenia danej substancji kontrolowanej.

4. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą do oznakowania pojemników zawierających substancje kontrolowane stosuje się przepisy ustawy z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych (Dz. U. Nr 11, poz. 84, z późn. zm.⁵⁾).

Art. 7. 1. Użytkownik urządzeń lub instalacji zawierających powyżej 3 kg czynnika chłodniczego będącego substancją kontrolowaną jest obowiązany do założenia dla każdego z nich karty obsługi technicznej i naprawy urządzenia lub instalacji, zwanej dalej „kartą urządzenia”, zawierającej:

- 1) nazwę albo imię i nazwisko oraz siedzibę lub adres użytkownika urządzenia lub instalacji;
- 2) rodzaj urządzenia lub instalacji;
- 3) rodzaj i ilość substancji kontrolowanej zawartej w urządzeniu lub instalacji;
- 4) datę ostatniej obsługi technicznej i naprawy urządzenia lub instalacji;
- 5) dane osoby dokonującej obsługi technicznej i naprawy urządzenia lub instalacji.

2. Kartę urządzenia mogą zakładać osoby posiadające świadectwo kwalifikacji w zakresie substancji kontrolowanych, zwane dalej „świadectwem kwalifikacji”.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór karty urządzenia, uwzględniając konieczność zapewnienia kompleksowej informacji o substancji kontrolowanej zawartej w danym urządzeniu lub instalacji.

Art. 8. 1. Użytkownik urządzeń, instalacji lub pojemników zawierających substancje kontrolowane jest obowiązany do ich użytkowania w sposób zapobiegający emisji substancji kontrolowanych do środowiska.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do procesów i technologii wykorzystujących substancje kontrolowane lub w których powstają te substancje.

3. Użytkownik urządzeń lub instalacji zawierających czynnik chłodniczy, będący substancją kontrolowaną w ilości:

- 1) powyżej 3 kg do 30 kg substancji kontrolowanych – jest obowiązany do przeprowadzania raz w roku kalendarzowym przeglądu szczelności tych urządzeń;
- 2) powyżej 30 kg do 300 kg substancji kontrolowanych – jest obowiązany do przeprowadzania raz na kwartał roku kalendarzowego przeglądu szczelności tych urządzeń;
- 3) powyżej 300 kg substancji kontrolowanych – jest obowiązany do przeprowadzania raz na miesiąc przeglądu szczelności tych urządzeń.

4. Przeglądu szczelności urządzeń i instalacji, o których mowa w ust. 3, mogą dokonywać wyłącznie osoby posiadające świadectwo kwalifikacji.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania, jakie muszą być spełnione przy dokonywaniu przeglądu szczelności urządzeń i instalacji zawierających powyżej 3 kg substancji kontrolowanych, uwzględniając parametry techniczne tych urządzeń oraz bezpieczeństwo dokonywanego przeglądu.

Art. 9. 1. Działalność polegającą na obsłudze technicznej oraz naprawie urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane, a także na odzysku substancji kontrolowanych, ich recyklingu, regeneracji, przekazywaniu do ponownego użytkowania oraz obrocie tymi substancjami, może prowadzić osoba posiadająca świadectwo kwalifikacji albo podmiot zatrudniający taką osobę.

2. Działalność, o której mowa w ust. 1, prowadzi się z wykorzystaniem odpowiedniego wyposażenia technicznego.

3. Osoba prowadząca działalność, o której mowa w ust. 1, jest obowiązana do jej prowadzenia w sposób zapobiegający emisji substancji kontrolowanych do środowiska.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do działalności polegającej na:

- 1) unieszkodliwianiu substancji kontrolowanych oraz produktów i urządzeń zawierających te substancje;
- 2) unieszkodliwianiu odpadów zawierających substancje kontrolowane;
- 3) wytwarzaniu produktów i urządzeń przy zastosowaniu substancji kontrolowanych.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania dotyczące wyposażenia technicznego stosowanego przy wykonywaniu działalności, o której mowa w ust. 1, uwzględniając konieczność zapewnienia bezpieczeństwa przy wykonywaniu tej działalności.

Art. 10. 1. Zakazuje się składowania urządzeń klimatyzacyjnych, chłodniczych lub gaśniczych zawierających substancje kontrolowane i będących odpadami oraz wszelkich urządzeń będących odpadami, zawierających substancje kontrolowane jako rozpuszczalniki, a także odpadów zawierających substancje kontrolowane, wytworzonych w procesie demontażu tych urządzeń. Podmiot prowadzący składowisko odpadów jest obowiązany odmówić przyjęcia na składowisko tych odpadów.

2. Podmiot wytwarzający odpady zawierające substancje kontrolowane lub podmiot przyjmujący te odpady są obowiązani do postępowania z tymi odpadami w sposób zapobiegający emisji substancji kontrolowanych do środowiska.

Rozdział 3

Świadectwo kwalifikacji

Art. 11. 1. Świadectwo kwalifikacji uzyskuje osoba pełnoletnia, która spełnia następujące warunki:

- 1) posiada co najmniej wykształcenie zasadnicze zawodowe lub średnie;

- 2) nie została prawomocnie skazana za przestępstwo przeciwko środowisku;
- 3) ukończyła kurs początkowy w zakresie substancji kontrolowanych obejmujący szkolenie w zakresie substancji kontrolowanych oraz przepisów dotyczących substancji kontrolowanych, zwany dalej „kursem początkowym”;
- 4) złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin przed komisją egzaminacyjną powoływaną przez podmiot przeprowadzający kurs początkowy.

2. Świadczenie kwalifikacji wydaje podmiot przeprowadzający kurs początkowy.

3. Świadczenie kwalifikacji jest ważne przez okres 5 lat od dnia jego wydania. Ważność świadectwa kwalifikacji może być przedłużana na kolejne pięcioletnie okresy.

4. Przedłużenia ważności świadectwa kwalifikacji dokonuje podmiot uprawniony do przeprowadzania kursu początkowego, na wniosek osoby zainteresowanej, po ukończeniu przez tę osobę kursu uzupełniającego w zakresie substancji kontrolowanych, zwanego dalej „kursem uzupełniającym”, i złożeniu z wynikiem pozytywnym egzaminu przed komisją egzaminacyjną powoływaną przez ten podmiot.

5. Wymagań, o których mowa w ust. 1 pkt 3 oraz ust. 4 w odniesieniu do konieczności ukończenia kursu, nie stosuje się do osób posiadających minimum średnie wykształcenie techniczne.

Art. 12. 1. Kurs początkowy oraz kurs uzupełniający mogą przeprowadzać jednostki organizacyjne szkół wyższych, placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk, instytuty naukowo-badawcze, jednostki badawczo-rozwojowe lub inne placówki

naukowe, do zakresu działania których należy kształcenie lub prowadzenie badań w zakresie substancji kontrolowanych.

2. Kurs początkowy oraz kurs uzupełniający mogą przeprowadzać również stowarzyszenia naukowo-techniczne, jeżeli statuty tych stowarzyszeń przewidują prowadzenie działalności w zakresie substancji kontrolowanych.

3. Kurs początkowy i kurs uzupełniający obejmują zasady postępowania z substancjami kontrolowanymi.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres programu kursu początkowego oraz kursu uzupełniającego;
- 2) skład oraz regulamin działania komisji egzaminacyjnej;
- 3) sposób organizowania i regulamin przeprowadzania egzaminów, w tym egzaminu poprawkowego;
- 4) zakres tematów egzaminacyjnych;
- 5) wzór świadectwa kwalifikacji

– uwzględniając konieczność zapewnienia przeprowadzania tych kursów przez osoby posiadające odpowiednie wykształcenie i kwalifikacje oraz sprawnego, obiektywnego i rzetelnego przygotowania do wykonywania czynności, o których mowa w art. 7 ust. 2 i art. 9 ust. 1.

Art. 13. Podmiot zamierzający prowadzić kurs początkowy oraz kurs uzupełniający, a także zamierzający zaprzestać prowadzenia tych kursów, jest obowiązany do poinformowania o tym, w formie pisemnego zgłoszenia, ministra

właściwego do spraw gospodarki w terminie 30 dni przed rozpoczęciem pierwszego kursu albo zaprzestaniem prowadzenia kursów.

Art. 14. Podmiot prowadzący kursy początkowe oraz kursy uzupełniające jest obowiązany do poinformowania ministra właściwego do spraw gospodarki, w formie pisemnego zgłoszenia, o wydanych świadectwach kwalifikacji oraz o przedłużeniu ich ważności w terminie 14 dni odpowiednio od dnia wydania świadectwa kwalifikacji albo przedłużenia jego ważności.

Art. 15. Osoby, które uzyskały stosowne kwalifikacje w innych państwach członkowskich, zwolnione są z obowiązku ukończenia kursu oraz zdania egzaminu, na zasadach określonych w ustawie z dnia 26 kwietnia 2001 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych (Dz. U. z 2001 r. Nr 87, poz. 954, z 2002 r. Nr 71, poz. 655 oraz z 2003 r. Nr 190, poz. 1864).

Rozdział 4

Ograniczenia w obrocie substancjami kontrolowanymi oraz produktami, urządzeniami i instalacjami zawierającymi substancje kontrolowane

Art. 16. Podmiot dokonujący sprzedaży lub przekazujący substancje kontrolowane kolejnemu podmiotowi lub osobie, w formie innej niż podczas obsługi technicznej lub naprawy urządzenia albo instalacji, jest obowiązany do zamieszczenia informacji, w prowadzonej przez siebie ewidencji substancji kontrolowanych, o numerze świadectwa kwalifikacji osoby lub NIP podmiotu, który nabywa lub otrzymuje substancje kontrolowane.

Art. 17. 1. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zakazuje się:

- 1) obrotu produktami, urządzeniami i instalacjami zawierającymi chlorofluorowęglowodory (CFC), z wyjątkiem do zastosowań uznanych jako nieodzowne zużycie;

- 2) obrotu urządzeniami i instalacjami chłodniczymi, klimatyzacyjnymi i pompami ciepła zawierającymi substancje kontrolowane jako czynniki chłodnicze;
- 3) obrotu spienionymi tworzywami sztucznymi i wyrobami je zawierającymi wyprodukowanymi przy użyciu substancji kontrolowanych;
- 4) rozbudowy urządzeń i instalacji chłodniczych i klimatyzacyjnych z wykorzystaniem substancji kontrolowanych.

2. Urządzenia i produkty, o których mowa w ust. 1, stanowią odpady w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach.

Rozdział 5

Oплата za wprowadzanie do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej substancji kontrolowanych

Art. 18. Podmiot wprowadzający do obrotu lub stosujący na własne potrzeby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) wodorochlorofluorowęglowodory (HCFC), z wyjątkiem wykorzystywanych do produkcji innych substancji;
  - 2) chlorofluorowęglowodory (CFC), z wyjątkiem wykorzystywanych do produkcji leków;
  - 3) bromometan, z wyjątkiem zastosowań kwarantannowych i przedwysyłkowych
- zarówno nowe, odzyskane, jak i po regeneracji, obowiązany jest do ponoszenia z tego tytułu opłaty za substancje kontrolowane.

Art. 19. 1. Podstawę obliczenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 18, stanowi ilość substancji kontrolowanej wprowadzonej do obrotu lub stosowanej na własne potrzeby.

2. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wysokość stawki opłaty za substancje kontrolowane, uwzględniając ich potencjał niszczenia ozonu.

3. Maksymalna wysokość stawki opłaty, o której mowa w ust. 2, wynosi dwukrotność stawki opłaty za emisję substancji CFC do środowiska.

Art. 20. 1. Podmiot, o którym mowa w art. 18, jest obowiązany do składania marszałkowi województwa, właściwemu ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania tego podmiotu, rocznego sprawozdania o wysokości należnej opłaty za substancje kontrolowane w terminie do dnia 31 marca roku następującego po roku, którego dotyczy ta opłata.

2. Jeżeli podmiot, o którym mowa w art. 18, nie ma siedziby albo miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązany do złożenia sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, Marszałkowi Województwa Mazowieckiego.

3. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając zakres niezbędnych danych oraz konieczność rzetelnego udokumentowania podstawy obliczenia wysokości opłaty za substancje kontrolowane.

Art. 21. 1. Obowiązek wniesienia opłaty za substancje kontrolowane powstaje na koniec roku kalendarzowego.

2. Opłata za substancje kontrolowane jest wnoszona na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego, określonego w art. 20 ust. 1 i 2, do dnia 31 marca roku następującego po roku, którego dotyczy ta opłata.

Art. 22. 1. Jeżeli podmiot, o którym mowa w art. 18, nie dokonał wpłaty opłaty za substancje kontrolowane w terminie określonym w art. 21 ust. 2 lub wpłacił ją w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę za substancje kontrolowane w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewpłaconej opłaty za substancje kontrolowane.

2. Termin płatności opłat, o których mowa w ust. 1, wynosi 14 dni od dnia, w którym decyzja ustalająca wysokość opłat stała się ostateczna.

Art. 23. W sprawach opłat za substancje kontrolowane stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, z późn. zm.⁶⁾), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa.

Art. 24. 1. Marszałek województwa jest obowiązany do przesyłania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki oraz Narodowemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej sprawozdania zawierającego informację o wpływach z tytułu opłaty za substancje kontrolowane w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie.

2. Minister właściwy do spraw środowiska po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, mając na względzie ujednoczenie przesyłanych informacji.

Art. 25. 1. Urzędy marszałkowskie gromadzą na odrębnych rachunkach bankowych wpływy z tytułu opłaty za substancje kontrolowane.

2. Wpływy z tytułu opłaty za substancje kontrolowane w wysokości 0,5% stanowią dochód budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu opłaty za substancje kontrolowane i obsługę administracyjną systemu tej opłaty.

3. Wpływy z tytułu opłaty za substancje kontrolowane powiększone o przychody z oprocentowania rachunków bankowych i pomniejszone o dochody urzędów marszałkowskich, o których mowa w ust. 2, urzędy marszałkowskie przekazują w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek wpłaty, na odrębny rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

4. Wpływy z tytułu opłat za substancje kontrolowane, o których mowa w art. 22, powiększone o przychody z oprocentowania rachunków bankowych i pomniejszone o dochody urzędów marszałkowskich, urzędy marszałkowskie przekazują w terminie do dnia 31 grudnia roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek wpłaty, na odrębny rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Art. 26. 1. Środki, o których mowa w art. 25 ust. 3 i 4, Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przeznacza w szczególności na zadania realizowane przez gminy i podmioty związane:

- 1) ze zbiórką odpadów zawierających substancje kontrolowane;
- 2) z odzyskiwaniem substancji kontrolowanych;
- 3) z gromadzeniem substancji kontrolowanych;
- 4) z unieszkodliwianiem substancji kontrolowanych.

2. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i kryteria

gospodarowania przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej środkami pochodzącymi z opłaty za substancje kontrolowane oraz tryb ich przekazywania do budżetów gmin oraz podmiotom, uwzględniając konieczność uproszczenia procedur przyznawania tych środków i ułatwienia korzystania z nich przez zainteresowane gminy i podmioty oraz stopień negatywnego oddziaływania na środowisko poszczególnych rodzajów substancji kontrolowanych.

Rozdział 6

Postępowanie administracyjne w sprawie substancji kontrolowanych oraz produktów i urządzeń zawierających te substancje

Art. 27. 1. Jeżeli przepisy prawa Unii Europejskiej, dotyczące substancji kontrolowanych, stanowią o wykonywaniu czynności przez właściwe władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej, czynności te wykonuje minister właściwy do spraw środowiska, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1, odpowiednio wykonują:

- 1) minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw gospodarki oraz ministra właściwego do spraw zdrowia – w zakresie dotyczącym nieodzownych zastosowań chlorofluorowęglowodorów;
- 2) minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw gospodarki – w pozostałym zakresie dotyczącym chlorofluorowęglowodorów;
- 3) minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw gospodarki – w zakresie dotyczącym wodorobromofluorowęglowodorów;
- 4) minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw wewnętrznych – w zakresie dotyczącym halonów;

- 5) minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw rolnictwa – w zakresie dotyczącym bromometanu;
- 6) minister właściwy do spraw gospodarki – w zakresie dotyczącym tetrachloru węgla i wodorochlorofluorowęglowodorów.

3. W zakresie czynności dotyczących wydawania pozwoleń przez władze państwa członkowskiego oraz opiniowania wniosków o pozwolenie wydawane przez organy Komisji Europejskiej właściwym organem jest minister właściwy do spraw gospodarki.

4. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może upoważnić wyspecjalizowaną jednostkę do wykonywania obowiązków wynikających z ust. 1.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki może upoważnić wyspecjalizowaną jednostkę do opiniowania wniosków o pozwolenia, o których mowa w ust. 3.

6. O udzieleniu upoważnienia wyspecjalizowanej jednostce oraz zakresie upoważnienia minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz minister właściwy do spraw gospodarki ogłaszają w drodze obwieszczeń w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

7. Minister właściwy do spraw środowiska jest organem właściwym w sprawie notyfikacji informacji pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Komisją Europejską w zakresie spraw objętych przepisami prawa Unii Europejskiej dotyczących substancji kontrolowanych.

Art. 28. Pozwolenia wydawane przez ministra właściwego do spraw gospodarki są wydawane na czas określony, nie dłuższy jednak niż rok.

Art. 29. Podmiot ubiegający się o wydanie pozwolenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki dołącza do wniosku:

- 1) udokumentowane informacje dotyczące formy prawnej oraz rodzaju prowadzonej działalności;
- 2) opinię wyspecjalizowanej jednostki, upoważnionej przez ministra właściwego do spraw gospodarki, w zakresie używania substancji kontrolowanej objętej wnioskiem.

Art. 30. 1. Jeżeli podmiot nie przestrzega warunków określonych w pozwoleniu, właściwy organ, o którym mowa w art. 27 ust. 3, wzywa podmiot do usunięcia naruszeń wyznaczając równocześnie termin ich usunięcia.

2. W przypadku bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ, o którym mowa w art. 27 ust. 3, cofa, w drodze decyzji, wydane pozwolenie.

3. Podmiot, któremu cofnięto pozwolenie może ubiegać się o wydanie pozwolenia po upływie trzech lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu pozwolenia stała się ostateczna.

Art. 31. 1. Organ właściwy, o którym mowa w art. 27 ust. 3, prowadzi ewidencję podmiotów, którym wydano pozwolenie.

2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, jest jawna i zawiera następujące dane:

- 1) nazwę i siedzibę albo imię i nazwisko oraz adres podmiotu, któremu wydano pozwolenie;
- 2) zakres i warunki wydanego pozwolenia;
- 3) datę wydania pozwolenia;

- 4) datę cofnięcia pozwolenia.

Rozdział 7

Nadzór i kontrola

Art. 32. Nadzór w zakresie postępowania z substancjami kontrolowanymi oraz z produktami, urządzeniami i instalacjami zawierającymi te substancje sprawuje minister właściwy do spraw środowiska, za pośrednictwem Inspekcji Ochrony Środowiska.

Art. 33. 1. Organy celne niezwłocznie informują Głównego Inspektora Ochrony Środowiska o stwierdzonych przypadkach naruszenia przez podmiot przepisów dotyczących substancji kontrolowanych lub warunków określonych w pozwoleniu wydanym przez Komisję Europejską, dotyczącym substancji kontrolowanej.

2. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska powiadamiają niezwłocznie właściwy organ, o którym mowa w art. 27 ust. 3, o stwierdzonych przypadkach naruszenia przez dany podmiot przepisów dotyczących substancji lub warunków określonych w wydanym pozwoleniu.

Art. 34. 1. Substancje kontrolowane zajęte przez organ celny w związku z nielegalnym wprowadzeniem na obszar celny Wspólnoty Europejskiej podlegają cofnięciu poza ten obszar, a w przypadku gdy cofnięcie nie jest możliwe substancje te są traktowane jak odpady i podlegają unieszkodliwieniu w trybie określonym w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach, na koszt osoby, na której ciąży obowiązki wynikające z przepisów Prawa celnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W przypadku braku możliwości unieszkodliwienia substancji kontrolowanej na koszt osoby, o której mowa w ust. 1, koszty unieszkodliwienia ponosi Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

3. Organ celny, o którym mowa w ust. 1, składa niezwłocznie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki pisemną informację o ilości zatrzymanej substancji kontrolowanej oraz terminie przekazania jej do unieszkodliwienia.

Art. 35. 1. W zakresie sprawowanego nadzoru organy Inspekcji Ochrony Środowiska są obowiązane do:

- 1) przeprowadzania kontroli używania substancji kontrolowanych przez podmiot oraz kontroli używania produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane;
- 2) dokonywania okresowych ocen stanu przestrzegania przepisów dotyczących substancji kontrolowanych.

2. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska, w związku z prowadzonym nadzorem, o którym mowa w ust. 1, mogą żądać informacji i okazania dokumentów związanych z używaniem przez dany podmiot substancji kontrolowanych oraz produktów, urządzeń i instalacji zawierających te substancje.

3. Główny Inspektor Ochrony Środowiska przedstawia ministrowi właściwemu do spraw środowiska, do dnia 31 marca każdego roku kalendarzowego, raport w sprawie oceny stanu przestrzegania przepisów dotyczących substancji kontrolowanych w roku poprzednim. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje ten raport organowi, o którym mowa w art. 27 ust. 3.

Art. 36. Kontrola, o której mowa w art. 35 ust. 1 pkt 1, jest przeprowadzana na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2002 r. Nr 112, poz. 982, z późn. zm.⁷⁾).

Rozdział 8

Kary pieniężne

Art. 37. 1. Za produkcję substancji kontrolowanych, przywóz, wywóz lub wprowadzanie do obrotu wbrew zakazom wynikającym z przepisów dotyczących substancji kontrolowanych, bez wymaganego pozwolenia albo z naruszeniem jego warunków, a także wprowadzanie do środowiska substancji kontrolowanych wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza, w drodze decyzji, karę pieniężną.

2. Karę pieniężną wymierza się, w zależności od ilości wyprodukowanych, przywiezionych, wywiezionych, wprowadzonych do obrotu lub wprowadzonych do środowiska substancji kontrolowanych, za każdy kilogram tej substancji.

3. Stawka kary pieniężnej za jeden kilogram substancji kontrolowanej wynosi pięciokrotność stawki opłaty za emisję do środowiska jednego kilograma chlorowcopochodnej węglowodoru (CFC-12), ustalonej w przepisach wydanych na podstawie art. 290 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Stawka kary pieniężnej za jeden kilogram substancji kontrolowanej wprowadzanej do środowiska wynosi dwukrotność stawki opłaty za emisję do środowiska jednego kilograma chlorowcopochodnej węglowodoru (CFC-12).

5. Kary pieniężne wnosi się na rachunek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, który wydał decyzję, o której mowa w ust. 1.

6. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska przekazuje wpływy z tytułu kar pieniężnych, z zastrzeżeniem art. 402 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, za dany rok kalendarzowy do dnia 31 grudnia na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

7. Wpływy z tytułu kar pieniężnych stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

8. W sprawach dotyczących kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

9. Przepisy ust. 1-8 stosuje się odpowiednio do produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane.

Rozdział 9

Przepisy karne

Art. 38. Kto postępuje wbrew zakazom, o których mowa w art. 10 ust. 1 i art. 17 ust. 1,

podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny.

Art. 39. Kto, wbrew przepisowi art. 5 ust. 1, nie prowadzi ewidencji substancji kontrolowanych,

podlega karze grzywny.

Art. 40. Kto, wbrew przepisowi art. 6 ust. 1, nie dokonuje oznakowania produktów lub urządzeń zawierających substancje kontrolowane bądź pojemników zawierających te substancje,

podlega karze grzywny.

Art. 41. Kto, wbrew przepisowi art. 7 ust. 1, nie posiada karty urządzenia dla urządzenia zawierającego powyżej 3 kg substancji kontrolowanych,

podlega karze grzywny.

Art. 42. Kto, wbrew przepisom art. 7 ust. 2, zakłada kartę urządzenia bez wymaganego świadectwa kwalifikacji,
podlega karze grzywny.

Art. 43. Kto, wbrew przepisowi art. 8 ust. 3, nie przeprowadza wymaganego przeglądu szczelności urządzeń klimatyzacyjnych, chłodniczych lub innych urządzeń zawierających substancje kontrolowane,
podlega karze grzywny.

Art. 44. Kto, wbrew przepisowi art. 9 ust. 1, prowadzi działalność w zakresie dotyczącym substancji kontrolowanych bądź produktów, urządzeń lub instalacji zawierających te substancje bez wymaganego świadectwa kwalifikacji,
podlega karze grzywny.

Art. 45. Kto, wbrew przepisowi art. 13, nie dokonuje w wyznaczonym terminie zgłoszenia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki o zamiarze prowadzenia kursów początkowych lub kursów uzupełniających w zakresie substancji kontrolowanych albo zaprzestania ich prowadzenia,
podlega karze grzywny.

Art. 46. Kto, wbrew przepisowi art. 14, nie informuje w wyznaczonym terminie ministra właściwego do spraw gospodarki o wydanych świadectwach kwalifikacji albo o przedłużeniu ich ważności,
podlega karze grzywny.

Art. 47. Kto, wbrew przepisowi art. 16, nie zamieszcza, w prowadzonej przez siebie ewidencji substancji kontrolowanych, informacji o numerze świadectwa kwalifikacji osoby lub NIP podmiotu, który nabywa lub otrzymuje substancje,
podlega karze grzywny.

Art. 48. Kto, wbrew zakazom, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i ust. 2 pkt (ii) oraz ust. 6, art. 5 ust. 1 i 4, art. 8, art. 9 ust. 1, art. 11, art. 16 ust. 4, art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji

zubożających warstwę ozonową (Dz. Urz. WE L 244, z 29.09.2000) używa substancje kontrolowane oraz produkty, urządzenia i instalacje zawierające te substancje, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny.

Art. 49. Orzekanie w sprawach, o których mowa w art. 38-48, następuje na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 106, poz. 1148 oraz z 2003 r. Nr 109, poz. 1031 i Nr 213, poz. 2081).

Rozdział 10

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 50. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska w art. 2 w ust. 1 dodaje się pkt 12a w brzmieniu:

„12a) nadzór i kontrola w zakresie postępowania z substancjami kontrolowanymi oraz z urządzeniami i produktami zawierającymi te substancje,”.

Art. 51. W ustawie z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych w art. 31 skreśla się ust. 2 i 3.

Art. 52. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska w art. 401 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Przychodami Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej są także wpływy z opłat ustalonych na podstawie przepisów ustawy z dnia ..... o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U. Nr..., poz. ...).”.

Art. 53. W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej (Dz. U. Nr 63, poz. 639, z 2002 r. Nr 113, poz. 984 oraz z 2003 r. Nr 7, poz. 78) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) opłacie produktowej – rozumie się przez to opłatę obliczaną i wpłacaną za opakowania w przypadku wprowadzania na rynek krajowy produktów w tych opakowaniach, a także opłatę obliczaną i wpłacaną w przypadku wprowadzenia na rynek krajowy akumulatorów niklowo-kadmowych, ogniw i baterii galwanicznych, opon, lamp wyładowczych oraz olejów, wymienionych w załącznikach nr 1-3 do ustawy;”;

2) w art. 14 w ust. 1 uchyla się pkt 2;

3) w załączniku nr 2 uchyla się pozycje 1-3;

4) w załączniku nr 4 uchyla się pozycje 9-11.

Rozdział 11

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 54. Pozwolenie wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie dotychczasowych przepisów obowiązuje do dnia upływu terminu, na jaki zostało wydane, chyba że z dniem wejścia w życie ustawy organem właściwym do wydawania tego pozwolenia jest Komisja Europejska.

Art. 55. 1. Postępowanie w sprawie wydania pozwolenia, wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy, prowadzone jest na podstawie przepisów niniejszej ustawy, z tym że dotychczasowe czynności pozostają w mocy.

2. Jeżeli organ prowadzący postępowanie, o którym mowa w ust. 1, z dniem wejścia w życie ustawy stał się niewłaściwy, przekazuje sprawę, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, właściwemu organowi, chyba że właściwym organem jest Komisja Europejska.

Art. 56. Osoby wykonujące w dniu wejścia w życie ustawy działalność, dla której przepisy ustawy przewidują wymóg posiadania świadectwa kwalifikacji i posiadające kwalifikacje zgodnie z dotychczasowymi przepisami, mogą wykonywać tę działalność bez wymaganego świadectwa kwalifikacji przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 57. Użytkownik urządzenia lub instalacji wprowadzonych do obrotu przed dniem 1 lipca 2002 r. może użytkować urządzenie lub instalację bez wymaganego niniejszą ustawą oznakowania przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 58. Użytkownik urządzenia lub instalacji zawierających powyżej 3 kg substancji kontrolowanych może użytkować urządzenie lub instalację bez karty urządzenia przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 59. Traci moc ustawa z dnia 2 marca 2001 r. o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową (Dz. U. Nr 52, poz. 537 i Nr 100, poz. 1085 oraz z 2003 r. Nr 56, poz. 497).

Art. 60. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, z wyjątkiem:

- 1) art. 8 ust. 3 pkt 2 i 3, który wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 2004 r.;
- 2) art. 17 ust. 1 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 1 października 2004 r.;
- 3) art. 17 ust. 1 pkt 3, który wchodzi w życie z dniem 1 maja 2005 r.

---

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych, z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska oraz z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej.

²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz. Urz. WE L 244 z 29.09.2000).

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 113, poz. 984 i Nr 199, poz. 1671 oraz z 2003 r. Nr 7, poz. 78.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 115, poz. 1229, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 233, poz. 1957, z 2003 r. Nr 46, poz. 392, Nr 80, poz. 717 i 721, Nr 162, poz. 1568, Nr 175, poz. 1693, Nr 190, poz. 1865 i Nr 217, poz. 2124 oraz z 2004 r. Nr 19, poz. 177.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 100, poz. 1085, Nr 123, poz. 1350, Nr 125, poz. 1367, z 2002 r. Nr 135, poz. 1145 i Nr 142, poz. 1187 oraz z 2003 r. Nr 189, poz. 1852.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 92, poz. 1062, z 2000 r. Nr 94, poz. 1037, Nr 116, poz. 1216, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1315, z 2001 r. Nr 16, poz. 166, Nr 39, poz. 459, Nr 42, poz. 475, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1368 i Nr 130, poz. 1452, z 2002 r. Nr 89, poz. 804, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr 130, poz. 1188, Nr 137, poz. 1302, Nr 170, poz. 1660 i Nr 228, poz. 2255.

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 113, poz. 984 i Nr 153, poz. 1271 oraz z 2003 r. Nr 170, poz. 1652, Nr 190, poz. 1865 i Nr 217, poz. 2124.

UZASADNIENIE

Celem przedstawionego projektu jest zapewnienie pełnej skuteczności podstawowemu aktowi prawa Unii Europejskiej w zakresie postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową, tj. rozporządzeniu (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową z późniejszymi zmianami, określanego dalej jako „rozporządzenie nr 2037/2000”. Wspólnota Europejska jest również – podobnie jak Polska – stroną Konwencji wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej, sporządzonej w Wiedniu dnia 22 marca 1985 r. (Dz. U. z 1992 r. Nr 98, poz. 488) oraz Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, sporządzonego w Montrealu dnia 16 września 1987 r. (Dz. U. z 1992 r. Nr 98, poz. 490 z późn. zm.). Przystąpienie Wspólnoty Europejskiej do przytoczonych umów międzynarodowych nastąpiło na mocy:

-
- 1) decyzji Rady (EWG) nr 88/540 z dnia 14 października 1988 r. w sprawie zawarcia Konwencji wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej oraz Protokołu montrealckiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową,
  - 2) decyzji Rady (EWG) nr 91/690 z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie przyjęcia poprawek do Protokołu montrealckiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową,
  - 3) decyzji Rady (EWG) nr 94/68 z dnia 2 grudnia 1993 r. w sprawie przyjęcia poprawek do Protokołu montrealckiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową,
  - 4) decyzji Rady (WE) nr 646/2000 z dnia 17 października 2000 r. w sprawie przyjęcia poprawek do Protokołu montrealckiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową,
  - 5) decyzji Rady (WE) nr 215/2002 z dnia 4 marca 2002 r. w sprawie przyjęcia czwartej zmiany do Protokołu montrealckiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową.

W dniu 1 lipca 2002 r. weszła w życie ustawa z dnia 2 marca 2001 r. o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową (Dz. U. Nr 52, poz. 537 z późn. zm.), określana dalej jako „ustawa z 2001 r.”. Jej przedmiotem jest określenie zasad ścisłej reglamentacji administracyjnoprawnej w zakresie postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową poprzez ustanowienie zakazów i ograniczeń dotyczących produkcji, obrotu i użytkowania substancji kontrolowanych oraz sprawowanie nadzoru w tym obszarze. Na gruncie obowiązujących unormowań rozporządzenia nr 2037/2000, a także wobec bliskiej perspektywy członkostwa Polski w Unii Europejskiej ustawa z 2001 r. powinna zostać jednak zastąpiona przez nową ustawę. Stanowisko takie wynika z wielu powodów.

Po pierwsze, zamiarem ustawodawcy było dostosowanie polskich uregulowań dotyczących substancji zubożających warstwę ozonową do ówczesnej regulacji wspólnotowej w tym zakresie, objętej rozporządzeniem Rady (WE) nr 3093/94 z dnia

---

15 grudnia 1994 r. w sprawie substancji niszczących warstwę ozonową, które utraciło moc z dniem 1 października 2000 r. na skutek wejścia w życie rozporządzenia nr 2037/2000. Zważywszy na fakt, że rozporządzenie nr 2037/2000 przyjęło w odniesieniu do niektórych kwestii odmienne od poprzednich unormowania i konstrukcje prawne, polskie uregulowania w tym zakresie wymagają niezbędnych zmian.

Po drugie, uchwalając ustawę z 2001 r. widziano konieczność zarówno kompleksowego uregulowania omawianej problematyki, jak również przystosowywania podmiotów prowadzących działalność w tym obszarze do przyszłego funkcjonowania w jednolitym kompleksie uregulowań wspólnotowych. Znalazło to wyraz w postaci przeniesienia do ustawy z 2001 r. niektórych postanowień rozporządzenia Rady (WE) nr 3093/94 z dnia 15 grudnia 1994 r. w sprawie substancji niszczących warstwę ozonową. Taka koncepcja legislacyjna – możliwa do zastosowania na czas przejściowy w okresie przedakcesyjnym – nie może mieć miejsca od dnia uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej. Ustawa z 2001 r. ma więc, ze swej istoty, charakter czasowy.

Po trzecie, zważywszy na konieczność respektowania zasady techniki legislacyjnej, nakazującej niepowtarzanie treści rozporządzenia w akcie prawa krajowego, radykalnej zmianie musi ulec systematyka ustawy regulującej postępowanie z substancjami zubożającymi warstwę ozonową. Układ i postanowienia ustawy z 2001 r. oparte są na podziale ze względu na kryterium charakteru używania tych substancji, tzn. produkcji substancji kontrolowanych (rozdział 2), obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi oraz towarami zawierającymi te substancje (rozdziały 3 i 4) oraz wykorzystywania substancji kontrolowanych oraz towarów zawierających te substancje (rozdział 5). Zasadnicza część przepisów zawartych w wyżej powołanych rozdziałach dotyczy materii, które zostały uregulowane w rozporządzeniu nr 2037/2000. Determinowało to konieczność opracowania niniejszego projektu, albowiem nie jest możliwe, w drodze nowelizacji ustawy z 2001 r., dostosowanie jej systematyki do uregulowań prawnych, które staną się elementem polskiego porządku prawnego z dniem uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej.

Analiza postanowień rozporządzenia nr 2037/2000 wskazuje, że regulacji w prawie krajowym wymagają cztery zasadnicze kompleksy zagadnień.

-
1. Konieczne jest określenie właściwości organów władzy publicznej w sprawach, w których dane zadania i kompetencje zostały przyznane państwom członkowskim, a także sformułowanie stosownych postanowień o charakterze proceduralnym i organizacyjnym. Dotyczy to kwestii, w których przepisy rozporządzenia nr 2037/2000 nakładają na państwo członkowskie odpowiednio zadanie albo kompetencję do:
    - a) przedkładania stosownych wniosków albo sprawozdań Komisji Europejskiej,
    - b) powiadamiania Komisji Europejskiej o danym stanie faktycznym lub prawnym,
    - c) wydawania stosownych decyzji administracyjnych, w tym pozwoleń dotyczących określonych substancji kontrolowanych,
    - d) współuczestniczenia w wydawaniu stosownych rozstrzygnięć przez Komisję Europejską,
    - e) przyjmowania notyfikacji ze strony Komisji Europejskiej.

  2. Stosownie do art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 2037/2000 substancje kontrolowane zawarte w urządzeniach chłodniczych, klimatyzacyjnych oraz pompach ciepłych, urządzeniach zawierających rozpuszczalniki oraz systemach przeciwpożarowych i gaśnicach odzyskuje się w trakcie obsługi technicznej urządzeń lub przed ich demontażem bądź usunięciem, w celu zniszczenia przy użyciu technologii zatwierdzonych przez strony lub innych technologii zaakceptowanych z punktu widzenia ochrony środowiska, lub w celu ich przeznaczenia do recyklingu lub regeneracji. W związku z tym art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 2037/2000 stanowi, że „Państwa Członkowskie podejmują działania promujące odzysk, recykling i regenerację oraz niszczenie substancji kontrolowanych oraz nakładają odpowiedzialność na użytkowników, techników ds. chłodnictwa lub inne właściwe jednostki, za zagwarantowanie postępowania zgodnego z przepisami ust. 1. Państwa Członkowskie ustalają minimalne wymagania kwalifikacyjne dla zaangażowanego personelu.”. Podobnie przepisy art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2037/2000 nakładają obowiązek określenia przez państwa członkowskie „minimalnych

---

wymagań kwalifikacyjnych dla zaangażowanego personelu” w celu odpowiednio „zapobiegania wyciekom substancji kontrolowanych i ich minimalizowania” oraz „zapobiegania i minimalizowania wycieków bromku metylu z instalacji do fumigacji oraz z jego innych zastosowań”. Przepisy art. 16 ust. 5 oraz art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia z 2000 r. stanowią więc podstawę do wydania stosownych przepisów w celu zapewnienia jego stosowania i pełnej skuteczności w państwie członkowskim.

3. W celu zapewnienia efektywności prawa wspólnotowemu w omawianym obszarze niezbędne jest określenie zasad sprawowania nadzoru i kontroli w zakresie postępowania z substancjami kontrolowanymi, procedur monitorowania przestrzegania unormowań w tej dziedzinie oraz właściwych organów w tych sprawach.
4. Konieczne jest określenie zasad odpowiedzialności karnej w związku z nieprzestrzeganiem przepisów dotyczących postępowania z substancjami kontrolowanymi. Należy przy tym podkreślić, że w myśl art. 21 rozporządzenia nr 2037/2000 sankcje karne z tego tytułu „powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające”.

Projektując przepisy ogólne zwracano uwagę na fakt, że ich układ i treść są determinowane przez postanowienia przepisów art. 1 i 2 rozporządzenia nr 2037/2000, które odpowiednio statuuje jego przedmiot regulacji, a także definiują kluczowe pojęcia dla celów tego aktu. W związku z tym przyjęto następujący podział materii rozdziału 1 projektowanej ustawy:

Art. 1 stanowi, że ustawa określa zasady używania substancji zubożających warstwę ozonową uznanych za substancje kontrolowane oraz produktów i urządzeń zawierających te substancje, obowiązki podmiotów używających substancje kontrolowane oraz produkty i urządzenia zawierające te substancje, a także organy i jednostki właściwe w tych sprawach.

W art. 2 sformułowano „używanie” w aspekcie zakresu przedmiotowego określonego w art. 1 rozporządzenia nr 2037/2000. Pojęcie to odnosiłoby się więc:

-
- 1) w zakresie dotyczącym substancji kontrolowanych – odpowiednio do ich produkcji, przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu, stosowania, odzysku, recyklingu, regeneracji oraz niszczenia,
  - 2) w zakresie dotyczącym produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane – odpowiednio do ich przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu oraz stosowania.

Zważywszy na prymat rozporządzenia nr 2037/2000 w zakresie omawianej problematyki, a także na fakt, że Polska ratyfikowała Konwencję wiedeńską oraz Protokół montrealński, ustawa powinna stanowić, że do postępowania z substancjami kontrolowanymi stosuje się przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące substancji kontrolowanych, a także postanowienia Konwencji wiedeńskiej oraz Protokołu montrealńskiego (art. 3 ust. 1).

Art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 2037/2000 nakłada na państwa członkowskie obowiązek podejmowania działań promujących odzysk, recykling i regenerację oraz niszczenie substancji kontrolowanych oraz nakłada odpowiedzialność na użytkowników, techników ds. chłodnictwa lub inne właściwe jednostki, za zagwarantowanie postępowania zgodnego z przepisami ust. 1, przy konieczności ustalenia minimalnych wymagań kwalifikacyjnych dla zaangażowanego personelu. Natomiast przepisy art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2037/2000 statuują obowiązek określenia przez państwa członkowskie „minimalnych wymagań kwalifikacyjnych dla zaangażowanego personelu” w celu odpowiednio „zapobiegania wyciekom substancji kontrolowanych i ich minimalizowania” oraz „zapobiegania i minimalizowania wycieków bromku metylu z instalacji do fumigacji oraz z jego innych zastosowań”. Mając na celu zapewnienie skuteczności wspomnianym przepisom rozporządzenia nr 2037/2000 w przepisach projektowanej ustawy nałożono obowiązek na użytkowników urządzeń klimatyzacyjnych, chłodniczych lub innych urządzeń zawierających substancje kontrolowane do użytkowania tych urządzeń w sposób zapobiegający emisji substancji kontrolowanych do środowiska oraz obowiązek przeprowadzania przeglądu szczelności urządzeń zawierających powyżej 3 kg

---

substancji kontrolowanych. Dopełnieniem powyższej regulacji jest nałożenie obowiązku na podmioty prowadzące działalność polegającą na obsłudze technicznej i naprawie urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych lub innych urządzeń zawierających substancje kontrolowane, a także polegającą na odzysku zużytych substancji kontrolowanych, ich recyklingu, regeneracji oraz przekazywaniu do ponownego stosowania, do prowadzenia tej działalności wyłącznie po uzyskaniu świadectwa przeszkolenia lub w przypadku posługiwania się osobami posiadającymi takie świadectwo.

Natomiast właściciele posiadający urządzenia lub instalacje zawierające powyżej 3 kg czynnika chłodniczego zostali zobowiązani do dokonywania przeglądów ich szczelności uzależnionych od ilości zawartego czynnika chłodniczego. Mimo, że akt unijny stanowi o konieczności corocznego przeglądu instalacji (art. 17), proponowane nowe regulacje Komisji Europejskiej w zakresie czynników chłodniczych z grupy HFC proponują rozwiązania prawne przyjęte w projekcie ustawy.

Powołane wyżej przepisy art. 16 ust. 5 i art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 2037/2000 dla swej realizacji muszą być wypełnione stosowną treścią merytoryczną za pomocą ustawodawstwa krajowego. Celowi temu mają służyć przepisy zawarte w rozdziale 3 „Świadectwo kwalifikacji”. Odpowiednie kwalifikacje w zakresie substancji kontrolowanych zapewnią przeprowadzane w tym zakresie szkolenia. W związku z tym proponuje się, aby przed przystąpieniem do wykonywania określonych czynności w zakresie substancji kontrolowanych osoba ich dokonująca odbyła szkolenie podstawowe, następnie zaś – w celu przedłużenia świadectwa kwalifikacji – szkolenie uzupełniające, co będzie gwarancją posiadania aktualnej wiedzy w zakresie substancji kontrolowanych. Zwolnione z obowiązku odbycia szkolenia zostały osoby, które posiadają minimum średnie wykształcenie techniczne. Osoby te zobowiązane są jedynie do złożenia egzaminu przed komisją egzaminacyjną powołaną przez podmiot prowadzący kursy początkowe i uzupełniające.

Przyjęto więc, że szkolenia w zakresie substancji kontrolowanych powinny prowadzić szkoły wyższe, placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk, instytuty naukowo-badawcze, jednostki badawczo-rozwojowe lub inne placówki naukowe, do zakresu

---

działania których należy kształcenie lub prowadzenie badań w zakresie substancji kontrolowanych, a także stowarzyszenia naukowo-techniczne, jeżeli statuty tych stowarzyszeń przewidują prowadzenie działalności w zakresie substancji kontrolowanych. Takie określenie katalogu podmiotów uprawnionych do przeprowadzania szkoleń zapewni wysoki poziom ich przeprowadzania oraz szeroką możliwość wyboru podmiotu przeprowadzającego szkolenie przez osoby zainteresowane, a tym samym – konkurencję pomiędzy tymi podmiotami.

W rozporządzeniu nr 2037/2000 problematyka procedury administracyjnej oraz właściwości organów podejmujących czynności, w tym wydających pozwolenia, w zakresie substancji kontrolowanych, poza sytuacjami kiedy to Komisja Europejska jest organem właściwym w tym zakresie, pozostawiona została regulacji prawodawcy krajowego. Mając to na względzie w projekcie dokonano określenia właściwości organów, przyjmując, że ze względu na odpowiednie kompetencje merytoryczne i organizacyjne organem wiodącym w zakresie substancji kontrolowanych powinien być minister właściwy do spraw środowiska.

W celu zapewnienia stosowania i pełnej skuteczności rozporządzenia nr 2037/2000 w rozdziale 6 projektu zaproponowano niezbędne regulacje prawne w zakresie sprawowania nadzoru i wykonywania kontroli w zakresie działalności dotyczącej substancji kontrolowanych oraz urządzeń i produktów zawierających te substancje.

Zasadne byłoby, aby nadzór ten sprawował minister właściwy do spraw środowiska, za pośrednictwem organów Inspekcji Ochrony Środowiska. Do zadań organów celnych należałoby natomiast niezwłoczne informowanie organów tej Inspekcji, właściwych ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania danego podmiotu, o stwierdzonych przypadkach naruszenia przez ten podmiot przepisów dotyczących substancji kontrolowanych lub warunków określonych w wydanym pozwoleniu dotyczącym substancji kontrolowanej. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska powiadamiałyby niezwłocznie właściwy organ, ze względu na używanie danej substancji kontrolowanej, o stwierdzonych przypadkach naruszenia przez dany podmiot przepisów dotyczących tej substancji lub warunków określonych w wydanym pozwoleniu dotyczącym tej substancji.

Ważnym elementem sprawowanego nadzoru jest określenie zarówno jego zakresu, jak również zasad i trybu przeprowadzania kontroli w ramach tego nadzoru. Tak więc w zakresie sprawowanego nadzoru organy Inspekcji Ochrony Środowiska obowiązane byłyby do:

- 1) przeprowadzania kontroli używania substancji kontrolowanych przez dany podmiot oraz kontroli używania urządzeń i produktów zawierających te substancje,
- 2) żądania, niezależnie od kontroli, o której mowa w pkt 1, informacji w związku z używaniem przez dany podmiot substancji kontrolowanych oraz urządzeń i produktów zawierających te substancje,
- 3) dokonywania okresowych ocen stanu przestrzegania przepisów dotyczących substancji kontrolowanych.

Z powyższymi regulacjami wiąże się postanowienie, w myśl którego Główny Inspektor Ochrony Środowiska przedstawia ministrowi właściwemu do spraw środowiska, do dnia 31 marca każdego roku, raport w sprawie oceny stanu przestrzegania przepisów dotyczących substancji kontrolowanych w roku poprzednim, natomiast minister ten przekazuje raport organom właściwym ze względu na używanie danej substancji kontrolowanej.

Ww. kontrola powinna być przeprowadzana przez upoważnionych przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska pracowników właściwych wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska na podstawie legitymacji służbowej i imiennego upoważnienia określającego podmiot kontrolowany, a także zakres planowanej kontroli. Z uwagi na podmiot dokonujący kontroli projekt stanowi, że kontrola powinna być przeprowadzana na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2002 r. Nr 112, poz. 982, z późn. zm.).

Art. 21 zdanie 1 i 2 rozporządzenia nr 2037/2000 stanowi, co następuje: „Państwa Członkowskie ustalają niezbędne kary za naruszanie przepisów niniejszego rozporządzenia. Kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.”.

Uzasadnia to postulat przyznania prymatu karom pieniężnym z tytułu naruszenia przepisów dotyczących substancji kontrolowanych. Projekt zawiera zasadę, zgodnie z którą za produkcję substancji kontrolowanych, przywóz, wprowadzanie do obrotu lub wywóz wbrew zakazom wynikającym z przepisów dotyczących substancji kontrolowanych, bez wymaganego pozwolenia albo z naruszeniem jego warunków, wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza, w drodze decyzji, karę pieniężną. Jej wysokość powinna być uzależniona od ilości wyprodukowanych, przywiezionych, wprowadzonych do obrotu, wywiezionych, za każdy kilogram tej substancji. Stawka tej kary za jeden kilogram substancji kontrolowanej wynosiłaby pięciokrotność stawki opłaty za emisję do powietrza jednego kilograma chlorowcopochodnej węglowodoru (CFC-12), ustalonej w przepisach wydanych na podstawie art. 290 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Dodatkowo kara za wprowadzanie do powietrza substancji kontrolowanych została określona na poziomie dwukrotnej stawki opłaty za emisję do powietrza jednego kilograma chlorowcopochodnej węglowodoru (CFC-12). Wpływy z tytułu kar pieniężnych stanowiłyby dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, a kary byłyby wnoszone na rachunek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, który wydał decyzję w przedmiocie wymierzenia kary. W sprawach dotyczących ponoszenia i postępowania w zakresie kar pieniężnych miałyby zastosowanie odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługiwałyby wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska. dopełnieniem zaproponowanych wyżej unormowań jest postanowienie przewidujące ich odpowiednie stosowanie w stosunku do urządzeń i produktów zawierających substancje kontrolowane. Ponadto projekt przewiduje sankcje karne z tytułu niedopełnienia pozostałych nakazów bądź nieprzestrzegania zakazów określonych w stosownych przepisach.

Reasumując należy stwierdzić, że projektowana ustawa zmierza do pełnego dostosowania prawa polskiego w zakresie problematyki postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową do prawa Unii Europejskiej. Zważywszy na jej ścisły związek z rozporządzeniem nr 2037/2000, powinna ona wejść w życie z dniem uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Cel wprowadzenia ustawy

Projekt ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową ma na celu wdrożenie do krajowego prawodawstwa tych wymagań Unii Europejskiej wynikających z rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, których uregulowanie rozporządzenie scedowało na szczebel kraju członkowskiego.

Projekt aktu został uzupełniony o wymagania wynikające z Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, sporządzonego w Montrealu dnia 16 września 1987 r. (Dz. U. z 1992 r. Nr 98, poz. 490 i 491).

Celem ustawy jest sukcesywne, a w konsekwencji całkowite wyeliminowanie ze stosowania w rynku tych substancji chemicznych. Regulacja będzie dotyczyć w szczególności przedsiębiorców wykorzystujących w prowadzonych działalnościach gospodarczych substancje kontrolowane, inspekcję ochrony środowiska, jednostek uprawnionych do prowadzenia kursów, służb celnych.

2. Konsultacje

Projekt ustawy został poddany uzgodnieniom międzyresortowym oraz konsultacjom społecznym. W trakcie konsultacji przedmiotowy projekt został przesłany do wszystkich ministerstw, UKIE, RCL oraz do następujących podmiotów społecznych:

- Biura Ochrony Warstwy Ozonowej,
- Fundacji „Prozon”,

- Krajowego Forum Chłodnictwa,
- Sekcji Chłodnictwa i Klimatyzacji w Stowarzyszeniu Inżynierów Mechaników Polskich,
- Centralnego Ośrodka Chłodnictwa z Krakowa,
- Polska Izba Przemysłu Chemicznego – Związek Pracodawców,
- Nieorganika Spółka z o.o.,
- Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Chemii Gospodarczej,
- Centrum Naukowo-Badawcze Ochrony Przeciwpowarowej.

Zgłoszone w trakcie uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych uwagi, które były zasadne z punktu widzenia formalnego oraz zgodne z koncepcją systemową projektowanej regulacji zostały uwzględnione.

3. Wpływ regulacji na dochody i wydatki sektora przedsiębiorstw

Generalnym założeniem ustawy w kwestii dochodów i wydatków sektora przedsiębiorstw jest dążenie do ukierunkowania rynku na promowanie wyrobów i usług proekologicznych poprzez nakładanie obciążeń finansowych i formalnych na podmioty korzystające z tańszych, lecz nieekologicznych rozwiązań.

Substancje zubożające warstwę ozonową zaliczone zostały do substancji negatywnie oddziałujących na środowisko, zatem nadrzędnym celem jest ich całkowita eliminacja z rynku. Proponowane mechanizmy mają wpłynąć na podjęcie decyzji o szybszej rezygnacji z ich stosowania w praktyce.

Zakładane obciążenia finansowe przedsiębiorców wykorzystujących w swej działalności substancje kontrolowane mają przyczynić się do wzrostu konkurencyjności przedsiębiorstw oferujących wyroby i usługi proekologiczne.

3.1. Konieczność uzyskania świadectwa przeszkolenia

Konieczność uzyskania świadectwa przeszkolenia skierowana jest wyłącznie do przedsiębiorców wykorzystujących w swej działalności substancje kontrolowane. Wymóg ten nie odnosi się do pozostałych przedsiębiorców wykorzystujących substancje alternatywne.

Szacuje się, że maksymalna liczba osób, które byłyby potencjalnie zainteresowane na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej dalszą możliwością wykorzystywania w działalności gospodarczej substancji kontrolowanych, to ok. 2 tys.

Koszt przeszkolenia jednej osoby to 1 000-2 000 PLN.

3.2. Opłata na substancje kontrolowane

Obecnie HCFCs wykorzystywane są w głównej mierze w sektorze chłodnictwa i klimatyzacji. Nałożenie opłaty ekologicznej na wprowadzane substancje kontrolowane przyczyni się do wyrównania cen pomiędzy produktami i usługami nieekologicznymi a produktami i usługami z substancjami alternatywnymi.

W przypadku dużych urządzeń przemysłowych wzrost kosztów zakupu czynnika chłodniczego będzie jednoznaczny ze wzrostem ceny usługi naprawy lub obsługi technicznej urządzenia o 10%, jeżeli usługa będzie polegała na dopełnieniu instalacji czynnikiem chłodniczym. W przeciwnym wypadku cena nie powinna ulec zmianie.

W przypadku urządzeń domowych koszt ten będzie niewielki, gdyż urządzenia domowe zawierają maksymalnie kilkaset gram czynnika chłodniczego. Wymiana całego czynnika chłodniczego to wzrost ceny usługi maksymalnie o 3%.

Dodatkowo zostały objęte opłatą substancje CFCs oraz bromometan. Nie przewiduje się z tego powodu znacznych obciążeń finansowych dla użytkowników tych substancji z uwagi na konieczność ich szybkiego wycofania z rynku.

3.3. Przeglądy szczelności

Przedsiębiorcy posiadający urządzenia lub instalacje zawierające powyżej 3 kg substancji kontrolowanych będą obowiązani do korzystania z usług osób posiadających

potwierdzone kwalifikacje w zakresie obsługi i naprawy takich urządzeń. W zależności od potencjalnego zagrożenia instalacji dla środowiska (o zagrożeniu decyduje ilość czynnika chłodniczego znajdującego się w urządzeniu) będą wzrastały koszty utrzymania nieekologicznych urządzeń i instalacji.

Koszt nadzoru instalacji zawierającej 300 kg i powyżej będzie 12-krotnie większy od kosztu nadzoru instalacji zawierającej 3 kg substancji kontrolowanych.

4. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Dzięki opłacie ekologicznej na substancje negatywnie oddziałujące na środowisko zostaną zgromadzone środki finansowe na wydzielonym koncie Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska, które następnie mają przyczynić się do uruchomienia systemów zbiórki, demontażu, recyklingu i unieszkodliwiania urządzeń chłodniczych klimatyzacyjnych pochodzących w szczególności od właścicieli prywatnych.

Szacuje się, że znaczące wpływy z tytułu opłaty za substancje wprowadzane do obrotu będą zasilały budżet NFOŚ do roku 2010, tj. do czasu całkowitego zakazu wprowadzania do obrotu substancji świeżych na rynek.

Ocenia się, że początkowy przychód będzie kształtował się na poziomie kilku mln PLN w roku. Trudno jest oszacować konkretną wielkość z uwagi na wprowadzone ustawą z dnia 2 marca 2001 r. o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową zakazy wykorzystywania substancji kontrolowanych, które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. lub wejdą z chwilą przystąpienia Polski do Unii Europejskiej. Wielkość gromadzonych rokrocznie środków będzie malała do osiągnięcia poziomu zera w 2015 r.

Ocenia się, że wejście w życie ustawy nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa w roku 2004. Przewiduje się natomiast dochody dla budżetu samorządów województw w wysokości 0,5% wpływu z opłat za wprowadzanie do obrotu substancji kontrolowanych.

Przewidywane wpływy z tytułu opłat za substancje kontrolowane, w wysokości kilku milionów PLN rocznie, będą stanowiły przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Wpływy z tytułu kar pieniężnych będą stanowić przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Wielkość tych środków jest trudna do oszacowania, gdyż jest uzależniona od działalności służb inspekcji ochrony środowiska oraz od dostosowania się podmiotów do nowych wymogów prawnych. 20% z tytułu kar będzie stanowić dochody dla Wojewódzkich Inspektoratów Ochrony Środowiska.

5. Wpływ regulacji na rynek pracy

Regulacja powinna przyczynić się do wzrostu usług w zakresie demontażu, recyklingu i unieszkodliwiania urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane. Zatem zaproponowane mechanizmy finansowe powinny wygenerować niewielki wzrost zatrudnienia w sektorze usług.

6. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Założeniem proponowanego aktu jest zwiększenie konkurencyjności wewnętrznego rynku poprzez ukierunkowanie popytu na wyroby i usługi proekologiczne. Tym samym krajowi producenci urządzeń i instalacji chłodniczych opartych na substancjach innych niż kontrolowane powinni poszerzyć swój rynek zbytu.

7. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Zasilenie budżetów gminnych z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska powinno przyczynić się do rozwoju usług na poziomie regionalnym.

8. Wpływ regulacji na stan środowiska

Regulacja stanowi prawo z zakresu ochrony środowiska. Głównym celem aktu jest poprawa stanu środowiska naturalnego w skali globalnej poprzez eliminację z krajowego rynku substancji negatywnie oddziałujących na stratosferyczną warstwę

ozonową zabezpieczającą organizmy żywe przed nadmiernym promieniowaniem UV-B.

**UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU
PROJEKTU USTAWY O
SUBSTANCJACH ZUBOŻAJĄCYCH WARSTWĘ OZONOWĄ**

9.

Projekt ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową określa ramy instytucjonalne i organizacyjne, niezbędne do wykonywania zadań nałożonych przez prawo Unii Europejskiej w zakresie ochrony warstwy ozonowej przez rozporządzenie nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową¹.

Przepisy tego rozporządzenia nakładają na państwa członkowskie obowiązek wyznaczenia kompetentnych organów do przedkładania Komisji Europejskiej wniosków albo sprawozdań dotyczących substancji kontrolowanych, wydawania pozwoleń i innych decyzji administracyjnych w zakresie substancji kontrolowanych oraz współuczestniczenia w wydawaniu stosownych rozstrzygnięć przez Komisję Europejską.

Ponadto, zgodnie z rozporządzeniem nr 2037/2000 „państwa członkowskie podejmą działania promujące odzysk, recykling i regenerację oraz niszczenie substancji kontrolowanych oraz nakładają odpowiedzialność na użytkowników, techników ds. chłodnictwa lub inne właściwe jednostki” za zagwarantowanie postępowania zgodnego z przepisami rozporządzenia a także do określenia

---

¹ Rozporządzenie ostatnio zostało zmienione przez:

1. Rozporządzenie (WE) nr 2038/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z 28 września 2000 r. zmieniające rozporządzenie nr 2037/2000 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową w odniesieniu do inhalatorów ciśnieniowych oraz pomp infuzyjnych;
2. Rozporządzenie (WE) nr 2039/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z 28 września 2000 r. zmieniające rozporządzenie nr 2037/2000 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową w odniesieniu do roku bazowego dotyczącego przydziału kontyngentu wodorochlorofluorowęglowodorów;
3. Decyzję Komisji z dnia 7 marca 2003 r. zmieniającą rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zastosowania halonu 1301 i halonu 1211 (2003/160/WE (2003/160/WE));
4. Rozporządzenie (WE) nr 1804/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 września 2000 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 w odniesieniu kontroli wywożonego halonu

„wymagań kwalifikacyjnych dla personelu zaangażowanego”. Państwo członkowskie zobowiązane jest również do określenia „wymagań kwalifikacyjnych dla zaangażowanego personelu” w celu „zapobiegania wyciekom substancji kontrolowanych i ich minimalizowania” a także w celu „zapobiegania i minimalizowania wycieków bromku metylu z instalacji do fumigacji oraz z jego innych zastosowań”.

W celu zapewnienia skuteczności przepisom Rozporządzenia nr 2037/2000 konieczne jest określenie zasad sprawowania nadzoru oraz przeprowadzania kontroli w zakresie postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową a także ustalenie niezbędnych kar za naruszanie przepisów dotyczących postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową.

Przepisy projektowanej ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową stanowią wypełnienie delegacji dla państwa członkowskiego zawartych w rozporządzeniu 2037/2000. Projektowana ustawa uchyla ustawę z dnia 2 marca 2001 r. o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową (Dz. U. Nr 52, poz. 537, z późn. zm.), która powieliała niektóre przepisy rozporządzenia 2037/2000.

Projekt ustawy wejdzie w życie z dniem uzyskania członkostwa przez RP w Unii Europejskiej. W związku z tym, w projekcie znajduje się odesłanie do regulacji wspólnotowych – rozporządzenia wraz z jego zmianami, które po uzyskaniu przez Polskę członkostwa w UE, będą obowiązywać wprost.

Biorąc pod uwagę powyższe uwagi, należy stwierdzić, że projektowana ustawa o substancjach zubożających warstwę ozonową ma charakter ustawy dostosowującej polskie prawo do prawa wspólnotowego.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DH- 657 /04/DPE/iw

Warszawa, 24. 02. 2004

Pan
Pan Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (DZ. U. Nr 106 poz. 49), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy (sygn. RM-10-44-04) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Projektowana regulacja określa ramy instytucjonalne i organizacyjne, niezbędne do wykonywania zadań nałożonych przez prawo Unii Europejskiej w zakresie ochrony warstwy ozonowej przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2037/2000 z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową. Projektowana regulacja uchyla ustawę z dnia 2 marca 2001 r. o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową (Dz. U. Nr 52, poz. 537, z późn. zm.), która przenosiła do prawa polskiego niektóre postanowienia rozporządzenia 2037/2000.
- II. Przepisy rozporządzenia 2037/2000 regulują produkcję, wprowadzanie do obrotu, użycie, odzysk, recykling substancji szkodliwych dla warstwy ozonowej. Celem rozporządzenia jest wprowadzenie ograniczeń w używaniu, a w konsekwencji całkowita eliminacja z rynku substancji szkodliwych dla warstwy ozonowej. Ponadto, rozporządzenie zawiera zobowiązania dla państw członkowskich do wydania aktów prawnych określających organy właściwe do nadzorowania realizacji rozporządzenia, wprowadzenie przepisów materialnych w zakresie ustalenia minimalnych wymagań kwalifikacyjnych dla personelu zaangażowanego w odzysk, recykling i regenerację oraz niszczenie substancji kontrolowanych oraz określenia kar za naruszenie przepisów dotyczących substancji kontrolowanych.

III. Projektowana ustawa wprowadza obowiązek uzyskania świadectwa kwalifikacji dla osób obsługujących i naprawiających urządzenia i instalacje zawierające substancje kontrolowane, czyli substancje zubożające warstwę ozonową. W przypadku osób, które uzyskały odpowiednie kwalifikacje w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, projektowana ustawa odsyła do ustawy z dnia 26 kwietnia 2001 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych. Odesłanie to zapewnia zgodność przepisów projektowanej ustawy ze wspólnotowym ogólnym systemem uznawania kwalifikacji zawodowych, wprowadzonym na mocy przepisów dyrektywy Rady 89/48/EWG oraz uzupełniającej ją dyrektywy Rady 92/51.

IV. Art. 6 projektowanej ustawy wprowadza obowiązek oznakowania produktów lub urządzeń zawierających substancje kontrolowane. Rozporządzenie 2037/2000 nie zawiera wytycznych dla państwa członkowskiego, dotyczących wprowadzenia takiego oznakowania. Także inne akty prawa wspólnotowego nie zawierają obowiązku oznakowania produktów lub urządzeń zawierających substancje kontrolowane.

Jednakże prawo wspólnotowe, w dyrektywie nr 67/548/EWG (Dz. Urz. P196 z 16.8.1967, str. 1) w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych przewiduje obowiązek oznakowania opakowań zawierających substancje zagrażające warstwie ozonowej. Dyrektywa ta została wdrożona ustawą z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych (Dz. U. Nr 11, poz. 84, z późn. zm).

W związku z tym, oznakowanie produktów i urządzeń z prawem wspólnotowym należy ocenić w świetle Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w szczególności z art. 28 i 30. Nieprzewidziane prawem wspólnotowym oznakowanie co do zasady stanowi ograniczenie w handlu, sprzeczne z art. 28 Traktatu.

Europejski Trybunał Sprawiedliwości dopuszcza jednak wprowadzenie pewnych barier w handlu, jeżeli są one możliwie mało uciążliwe i niedyskryminujące (tj. proporcjonalne) i służą m.in. ochronie środowiska (C-240/93 *Procureur de la République v. ADBHU*, C-302/86 *Komisja v. Danii*). Opierając się na tym orzecznictwie można zatem argumentować, że przepis art. 6 projektowanej ustawy jest zgodny z prawem wspólnotowym.

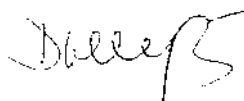
W konkluzji należy stwierdzić, iż przedłożony projekt ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do wiadomości:

Pan Jerzy Hausner
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Gospodarki, Pracy
i Polityki Społecznej

Pan Krzysztof Krystowski
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Gospodarki, Pracy
i Polityki Społecznej

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾**

z dnia

w sprawie sposobu prowadzenia ewidencji substancji kontrolowanych, szczegółowego trybu i sposobu przekazywania informacji o substancjach kontrolowanych oraz w sprawie wzorów formularzy ewidencji substancji kontrolowanych

Na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia ..... 2004 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Ewidencję używania substancji kontrolowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej prowadzi się w formie formularzy użycia substancji kontrolowanych.
2. Ewidencja substancji kontrolowanych zawiera:
  - 1) rodzaj substancji kontrolowanej, jej nazwę chemiczną i handlową, a w przypadku mieszanin zawierających substancję kontrolowaną skład mieszaniny w procentach wagowych;
  - 2) ilość substancji kontrolowanej użytej w poszczególnych miesiącach kalendarzowych;
  - 3) źródło pochodzenia substancji kontrolowanej;
  - 4) data sprzedaży lub przekazania;
  - 5) dane odbiorcy;
  - 6) sposób wykorzystania.
3. Wpisów do ewidencji dokonuje się nie rzadziej niż raz w miesiącu, chyba, że w danym miesiącu podmiot nie użył żadnej ilości substancji kontrolowanej.

§ 2.

Dopuszcza się prowadzenie ewidencji w systemie elektronicznym, pod warunkiem że dane w nim zawarte znajdują potwierdzenie w comiesięcznych wydrukach przechowywanych przez podmiot.

§ 3.

Ewidencja powinna być prowadzona w sposób umożliwiający kontrolę rodzaju, ilości i sposobu użycia substancji kontrolowanych, od chwili ich przywozu do kraju lub odzysku do chwili ich ostatecznego użycia lub unieszkodliwienia.

---

¹⁾ Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej – gospodarka na podstawie §1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 1, poz. 5).

§ 4.

1. Formularze ewidencji substancji kontrolowanych składa się bezpośrednio w siedzibie wyspecjalizowanej jednostki lub za pośrednictwem poczty.
2. Wpłynięcie formularzy potwierdza się w jednostce wyspecjalizowanej pieczęcią z datą wpływu. W przypadku formularza przekazanego pocztą za datę jego złożenia uznaje się datę stempla pocztowego.

§ 5.

Wzór formularza ewidencji substancji kontrolowanych określa załącznik do rozporządzenia.

§ 6.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

**MINISTER GOSPODARKI,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Wzór formularza ewidencji substancji kontrolowanych

Formularz ewidencji kontrolowanych

Nazwa firmy .....
Regon .....
Adres firmy .....

Lp.	Rodzaj substancji jej nazwa chemiczna i handlowa ^{*)}	Ilość substancji kontrolowanej [kg]	Źródło pochodzenia substancji kontrolowanej (dane dostawcy)	Data sprzedaży przekazania	Dane odbiorcy	Sposób wykorzystania			
						W celach produkcji (określić rodzaj produkcji)	W celu unieszkodliwienia	Sprzedaż	Serwis urządzeń (serwis własnych urządzeń)
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.									
2.									

.....
Osoba sporządzająca ewidencję
(Imię nazwisko)

.....
Stanowisko

.....
Telefon

.....
Data sporządzenia

.....
Podpis sporządzającego

*) w przypadku mieszanin zawierających substancję kontrolowaną należy podać skład mieszaniny w procentach wagowych

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie sposobu prowadzenia ewidencji substancji kontrolowanych, szczegółowego trybu i sposobu przekazywania informacji o substancjach kontrolowanych oraz w sprawie wzorów formularzy ewidencji substancji kontrolowanych stanowi realizację delegacji ustawowej art. 5 ust. 3 ustawy z dnia ..... o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U. ....).

Mając na celu zapewnienie skuteczności nadzorowania rynku, by w jak najmniejszym stopniu substancje kontrolowane były wprowadzane do środowiska, został zaproponowany jednolity system prowadzenia ewidencji przez podmioty wykorzystujące je w swej działalności gospodarczej.

Protokół montrealcki w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową wprowadza obowiązek raportowania do Sekretariatu Ozonowego o wielkości produkcji i zużycia substancji zubożających warstwę ozonową. Z punktu widzenia postanowień Protokołu dla prowadzenia przez państwa – strony Protokołu – ewidencji substancji kontrolowanych, istotna jest nie tylko ilość znajdująca się w obrocie, lecz także sposób wykorzystania substancji kontrolowanych. W związku z tym projekt jest bezpośrednią realizacją postanowień Protokołu w zakresie produkcji importu oraz eksportu jak również umożliwia ocenę ilości substancji odzyskiwanych, zregenerowanych przekazywanych do unieszkodliwienia.

Gromadzone przez wyspecjalizowaną jednostkę, wskazaną przez ministra właściwego do spraw gospodarki, dane dotyczące zużycia substancji kontrolowanych przez podmioty i będą służyć do monitorowania poszczególnych sektorów krajowego rynku. Ewidencja produkcji, przywozu i wywozu na obszar Rzeczypospolitej Polskiej substancji kontrolowanych oraz stosowania jest zatem niezbędna dla wypełnienia przez Polskę postanowień Protokołu oraz zaleceń rozporządzenia 2037/2000 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową.

Ponadto zawarty w rozporządzeniu obowiązek prowadzenia ewidencji umożliwi kontrolę przestrzegania przepisów ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska. Wzór formularza stanowiący załącznik do rozporządzenia zawiera dane niezbędne do przeprowadzenia takiej kontroli.

Rozporządzenie nie spowoduje powstania dodatkowych kosztów dla budżetu państwa. Prowadzenie przez podmioty ewidencji ułatwi kontrolę przestrzegania przepisów ustawy przez właściwe organy. Prowadzenie ewidencji nie będzie też generować dodatkowych kosztów dla podmiotów gospodarczych, gdyż od dnia 1 lipca 2002 obowiązuje wymóg prowadzenia takiej ewidencji przez podmioty wykorzystujące substancje kontrolowane.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾**

z dnia

w sprawie sposobu oznakowania produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane, a także pojemników zawierających te substancje

Na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy z dnia ..... o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Na pojemnikach zawierających substancje kontrolowane oraz produktach, urządzeniach i instalacjach, w skład których takie substancje wchodzi, umieszcza się napis „niebezpieczne dla warstwy ozonowej” oraz dodatkowo informacje o chemicznej nazwie substancji kontrolowanej i jej wzorze chemicznym oraz nazwie handlowej tej substancji, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Oznakowanie nie dotyczy tworzyw sztucznych spienionych.

§ 2.

Jeżeli substancja zawarta w pojemniku lub wchodząca w skład produktu lub urządzenia jest mieszaniną substancji zawierającą substancję kontrolowaną, należy podać dodatkowo jej skład w procentach wagowych.

§ 3.

Jeżeli substancja kontrolowana zawarta w pojemniku pochodzi z odzysku należy podać dodatkowo informacje o zawartości substancji kontrolowanej w regeneracie oraz nazwie i adresie firmy, która dokonała regeneracji.

§ 4.

Jeżeli substancja kontrolowana zawarta w pojemniku przeznaczona jest do celów laboratoryjnych i analitycznych należy podać dodatkowo informacje o stopniu czystości substancji oraz o przeznaczeniu substancji wyłącznie do celów laboratoryjnych i analitycznych z zastrzeżeniem, że substancje zanieczyszczone wskutek użytkowania lub nieużyte podlegają recyklingowi, regeneracji, a w przypadku braku takiej możliwości - unieszkodliwieniu, zgodnie z odrębnymi przepisami.

---

¹⁾ Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej – gospodarka na podstawie §1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 1, poz. 5).

§ 5.

Jeżeli substancja kontrolowana zawarta w pojemniku przeznaczona jest do unieszkodliwienia na w oznakowaniu nie wymaga się podania dodatkowych informacji.

§ 6.

Oznakowanie umieszcza się na pojemniku, produkcie, urządzeniu lub instalacji w sposób trwały i nieścieralny.

§ 7.

Wzór oznakowania produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane, a także pojemników zawierających te substancje określa załącznik do rozporządzenia.

§ 8.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

**MINISTER GOSPODARKI,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Wzór oznakowania produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane, a także pojemników zawierających te substancje

NIEBEZPIECZNE DLA WARSTWY OZONOWEJ   1) Substancja nowa 2) Substancja po regeneracji 3) Substancja do celów laboratoryjnych i analitycznych 4) Substancja przeznaczona do unieszkodliwienia 5) .....*) .....*) (nazwa produktu instalacji lub urządzenia)   ..... nazwa handlowa substancji kontrolowanej   ..... chemiczna nazwa substancji kontrolowanej   ..... wzór chemiczny substancji kontrolowanej   ..... skład w % wagowych **)   .... nazwa i adres firmy, która dokonała regeneracji substancji kontrolowanej***)

*) Należy zaznaczyć właściwe lub podać nazwę produktu, instalacji lub urządzenia.
**) Wpisanie danych uzależnione jest od rodzaju substancji kontrolowanej.
***) Należy podać właściwe, wpisanie danych uzależnione jest od rodzaju substancji kontrolowanej.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie sposobu oznakowania produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane, a także pojemników zawierających te substancje stanowi realizację delegacji ustawowej art. 6 ust. 3 ustawy z dnia ..... o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U. ....).

Wprowadzenie obowiązku jednolitego oznakowania pojemników zawierających substancje kontrolowane oraz produktów, urządzeń i instalacji, w skład których takie substancje wchodzi bezpośrednio z Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową.

Od 1 lipca 2002 r. w krajowym prawodawstwie funkcjonuje obowiązek znakowania wprowadzanych do obrotu substancji kontrolowanych i produktów, urządzeń oraz instalacji zawierających te substancje. Obowiązujący mechanizm ułatwił znacząco monitorowanie i kontrolę obrotu towarowego w kraju tymi substancjami. Zatem obowiązek ten został rozszerzony o wszystkie urządzenia znajdujące się na rynku oraz dla ujednolicenia sposobu oznakowania został zaproponowany wzór oznakowania.

Przewiduje się że obowiązek znakowania ułatwi wywiązanie się z nałożonego na państwa członkowskie rozporządzeniem WE nr 2037/2000 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, odzyskiwanie substancji kontrolowanych z odpadów.

W związku z obowiązywaniem wymogu znakowania od 2002 r. nie przewiduje się nadmiernych obciążeń przedsiębiorców poza dokonaniem prawidłowego oznakowania posiadanych urządzeń instalacji lub wyrobów zawierających substancje kontrolowane. Rozporządzenie nie spowoduje również powstania kosztów dla budżetu państwa.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA GOSPODARKI, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾

z dnia

w sprawie wzoru karty urządzenia zawierającego substancje kontrolowane

Na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy z dnia ..... o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Określa się wzór karty urządzenia zawierającego powyżej 3 kg substancji kontrolowanych – zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia.

§ 2.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

**MINISTER GOSPODARKI,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

---

¹⁾ Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej – gospodarka na podstawie §1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 1, poz. 5).

Wzór karty urządzenia zawierającego powyżej 3 kg substancji kontrolowanych

Karta urządzenia zawierającego powyżej 3 kg substancji kontrolowanych

.....
Nazwa albo imię i nazwisko użytkownika urządzenia lub instalacji

.....
Siedziba lub adres użytkownika urządzenia lub instalacji

.....
Rodzaj urządzenia lub instalacji

Lp.	Rodzaj substancji kontrolowanej jej nazwa chemiczna i handlowa, wykorzystywanej w urządzeniu lub instalacji*)	Ilość substancji kontrolowanej zawartej w urządzeniu lub instalacji [kg]	Data założenia karty oraz daty napraw lub przeglądów urządzenia lub instalacji	Ilość substancji kontrolowanej zużytej do naprawy lub obsługi technicznej urządzeń lub instalacji	Dane osoby dokonującej naprawy lub przeglądu urządzenia lub albo instalacji	
					Imię i nazwisko	Numer świadectwa kwalifikacji
1	2	3	4	5	6	7
1.						
2.						
3.						
4.						

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wzoru karty urządzenia zawierającego substancje kontrolowane, stanowi wykonanie delegacji ustawowej art. 5 ust. 3 ustawy z dnia ..... o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U. ....).

Zakres informacji proponowanych we wzorze jest zakresem, pozwalającym na kontrolę operacji dokonywanych na urządzeniu lub instalacji, polegających na bieżącej obsłudze technicznej lub naprawach, w których wykorzystywane są substancje kontrolowane. Według zaproponowanego wzoru karty, ewidencjonowane są substancje w zakresie rodzaju i zużywanej ilości, a także dane osoby która ponosi odpowiedzialność za fachowość wykonywanych operacji.

Rozporządzenie w pierwszym momencie obowiązywania obciąży podmioty posiadające urządzenia i instalacje zawierające powyżej 3 kg substancji kontrolowanych, koniecznością skorzystania z usług wykwalifikowanego personelu w celu założenia karty urządzenia, niemniej jednak przyszłe funkcjonowanie tego mechanizmu przyczynić się ma do pełnej kontroli nad funkcjonowaniem urządzenia co w konsekwencji ma doprowadzić do ograniczenia emisji substancji kontrolowanych do środowiska.

Rozporządzenie nie spowoduje powstania kosztów dla budżetu państwa, nie powinno być również uciążliwe dla podmiotów gospodarczych. Przewiduje się, że pełna kontrola właściciela lub zarządzającego nad urządzeniem lub instalacją zawierającą substancje kontrolowane przyczyni się do ograniczenia ich emisji do środowiska, a tym samym wygeneruje oszczędności z tytułu opłat za emisję substancji kontrolowanych do środowiska.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾**

z dnia

**w sprawie programów kursów, przeprowadzania egzaminów oraz wzorów świadectwa
kwalifikacji w zakresie substancji kontrolowanych**

Na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy z dnia ..... o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa:

- 1) zakres programu kursu początkowego oraz kursu uzupełniającego;
- 2) skład oraz regulamin działania komisji egzaminacyjnej;
- 3) sposób organizowania i regulamin przeprowadzania egzaminów, w tym egzaminu poprawkowego;
- 4) zakres tematów egzaminacyjnych;
- 5) wzór świadectwa kwalifikacji.

§ 2.

Kursy początkowe i kursy uzupełniające organizowane są w formie zajęć dydaktycznych prowadzonych przez wykładowców.

§ 3.

1. Godzina lekcyjna kursów początkowych i doskonalących trwa 45 minut.
2. Czas trwania kursu początkowego i doskonalącego w ciągu jednego dnia nie może przekroczyć 8 godzin lekcyjnych.
3. Minimalny czas trwania kursu początkowego wynosi .....godziny lekcyjne.

§ 4.

1. Zakres kursu początkowego dla osoby dokonującej
  - 1) obrotu substancjami kontrolowanymi;
  - 2) naprawy i obsługi technicznej urządzeń i instalacji chłodniczych zawierających substancje kontrolowane oraz obrotu tymi substancjami;
  - 3) naprawy i obsługi technicznej urządzeń pożarniczych i obrotu tymi substancjami;

---

¹⁾ Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej – gospodarka na podstawie §1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 1, poz. 5).

- 4) odzysku substancji kontrolowanych, regeneracji i unieszkodliwiania oraz obrotu substancjami przeznaczonymi do tego celu
– określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.
2. Zakres kursów uzupełniających obejmuje zmiany w tym prawne w odniesieniu do bloku zagadnień kursu początkowego.

§ 5.

Osoba, która ukończyła kurs początkowy lub kurs uzupełniający, otrzymuje zaświadczenie wydawane przez podmiot prowadzący kurs.

§ 6.

1. Egzamin przeprowadza się nie częściej niż raz w miesiącu.
2. Terminy oraz miejsca przeprowadzania egzaminów wyznacza jednostka przeprowadzająca kursy.

§ 7.

1. Egzamin obejmuje sprawdzenie wiedzy i rozumienia zagadnień oraz umiejętności praktycznych w zakresie określonym w załączniku nr 1 do rozporządzenia, z uwzględnieniem, w szczególności:
  - 1) ogólnych środków zapobiegawczych przed wyciekami substancji kontrolowanych do środowiska;
  - 2) wiedzy z zakresu substancji alternatywnych dla substancji kontrolowanych;
  - 3) ogólnych przepisów prawnych dotyczących substancji kontrolowanych oraz postępowania z odpadami substancji kontrolowanych oraz wyrobów, urządzeń i instalacji zawierających takie substancje;
  - 4) oznakowania substancji kontrolowanych oraz wyrobów, urządzeń i instalacji zawierających te substancje;
  - 5) zakładania kart urządzeń dla instalacji zawierających powyżej 3 kg substancji kontrolowanych;
  - 6) prowadzenia ewidencji substancji kontrolowanych.
2. Egzamin przeprowadza się w formie pisemnej obejmującej część testową składającą się z zestawów pytań odpowiadających poszczególnym blokom zagadnień, określonym w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 8.

1. Komisję egzaminacyjną powołuje się w składzie pięcioosobowym, spośród osób posiadających wyższe wykształcenie techniczne, zatrudnionych w szkołach wyższych, placówkach naukowo-badawczych, stowarzyszeniach zawodowych naukowo-technicznych.
2. Komisja egzaminacyjna składa się z:
  - 1) przewodniczącego;
  - 2) trzech członków;
  - 3) sekretarza.
3. Przewodniczącym komisji egzaminacyjnej może być osoba posiadająca wyższe wykształcenie techniczne i co najmniej ośmioletnią praktykę zawodową w dziedzinie naprawy i obsługi urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych, z zastrzeżeniem ust 3.
4. Przewodniczącym komisji egzaminacyjnej dla egzaminowania osób ubiegających się o świadectwo w zakresie naprawy i obsługi technicznej urządzeń pożarniczych i obrotu tymi substancjami może być osoba posiadająca wyższe wykształcenie techniczne i co najmniej ośmioletnią praktykę zawodową w zakresie pożarnictwa.

§ 9.

Do egzaminu mogą przystąpić osoby, które w terminie co najmniej 5 dni przed jego przeprowadzeniem złożyły na piśmie wniosek o poddanie się egzaminowi.

§ 10.

Egzamin uważa się za zdany w przypadku udzielenia co najmniej 75% prawidłowych odpowiedzi na pytania zawarte w części testowej.

§ 11.

Egzamin poprawkowy przeprowadza się w terminie 30 dni od daty egzaminu, o którym mowa w § 7.

§ 12.

1. Z przebiegu egzaminu komisja egzaminacyjna sporządza protokół, podpisywany przez przewodniczącego, sekretarza i pozostałych członków komisji egzaminacyjnej, zawierający:
  - 1) imiona i nazwiska osób, które przystąpiły do egzaminu;
  - 2) zakres zdawanego egzaminu;
  - 3) procent prawidłowych odpowiedzi.
2. Protokół, o którym mowa u ust. 1, przewodniczący komisji egzaminacyjnej przekazuje placówce prowadzącej kurs początkowy lub kurs uzupełniający.

§ 13.

Zakres tematów egzaminacyjnych, ustalanych każdorazowo przez komisję egzaminacyjną, ściśle odpowiada zakresowi prowadzonych kursów, obejmujących zakres wiedzy i umiejętności wymienionych w § 1.

§ 14.

Określa się wzór świadectwa kwalifikacji w zakresie substancji kontrolowanych, stanowiący załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 15.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

**MINISTER GOSPODARKI,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Załączniki do rozporządzenia
Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej
z dnia..... (poz. ....)

Załącznik nr 1

Zakres ramowy kursu początkowego

Nr bloku zagadnień	Tytuł	Ilość godzin
1.	Obrót substancjami kontrolowanymi	4
2.	Naprawa i obsługa techniczna urządzeń i instalacji chłodniczych zawierających substancje kontrolowane	10
3.	Naprawa i obsługa techniczna urządzeń pożarniczych zawierających substancje kontrolowane	6
4.	Odzysku substancji kontrolowanych, regeneracja i unieszkodliwianie	4

WZÓR ŚWIADECTWA STWIERDZAJĄCEGO KWALIFIKACJE W ZAKRESIE
UŻYWANIA SUBSTANCJI KONTROLOWANYCH

.....
Jednostka przeprowadzająca egzamin

ŚWIADECTWO
KWALIFIKACJI W ZAKRESIE UŻYWANIA SUBSTANCJI KONTROLOWANYCH

Na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy z dnia .....2004 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz.U. Nr ....., poz. ....) Komisja stwierdza, że:

Pan/i .....
urodzony/a ..... w .....
posiada na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej kwalifikacje w zakresie^{*)}

Nr .....
PESEL
....., dnia .....

(pieczęć jednostki
przeprowadzającej
egzamin)

**Przewodniczący Komisji
Egzaminacyjnej**
.....
Członkowie Komisji
.....
.....
.....

^{*)} Należy wybrać właściwe:
1) obrotu substancjami kontrolowanymi;
2) naprawy i obsługi technicznej urządzeń i instalacji chłodniczych zawierających substancje kontrolowane oraz obrotu tymi substancjami;
3) naprawy i obsługi technicznej urządzeń pożarniczych i obrotu tymi substancjami;
4) odzysku substancji kontrolowanych, regeneracji i unieszkodliwiania oraz obrotu substancjami przeznaczonymi do tego celu.

UZASADNIENIE

Przedmiotowe rozporządzenie jest wykonaniem delegacji art. 12 ust.4 ustawy z dnia ..... o substancjach zubożających warstwę ozonową, upoważniającego ministra właściwego do spraw gospodarki do określenia podstawowych zagadnień związanych z prowadzeniem kursów, przeprowadzaniem egzaminów i wzorem świadectwa kwalifikacji.

Zaproponowany w projekcie rozporządzenia zakres programowy dla szkoleń zawiera podstawową wiedzę teoretyczną z zakresu problematyki substancji kontrolowanych w aspekcie ochrony środowiska i obsługi urządzeń wykorzystujących te substancje, a także wymogi praktyczne, umożliwiające zweryfikowanie wiedzy teoretycznej w działaniach praktycznych.

Pozostałe przepisy projektu, dotyczące składu komisji, jej wewnętrznej organizacji, sposobu przeprowadzania egzaminów oraz wprowadzanego wzoru świadectwa kwalifikacji, wzorowane są na funkcjonującym w prawie rozporządzeniu Ministra Środowiska dotyczącym stwierdzania kwalifikacji w zakresie gospodarowania odpadami. Konstrukcje te sprawdziły się w praktyce, stąd też skorzystano z nich przy projektowaniu przedmiotowego rozporządzenia, co ma także walor jednolitości w kompleksie przepisów związanych z ochroną środowiska, do których ustawa wraz z aktami wykonawczymi niewątpliwie należy.

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia będzie wiązało się z koniecznością uzupełnienia wiedzy i uzyskania kwalifikacji przez przedsiębiorców wykorzystujących w swojej działalności gospodarczej substancje kontrolowane. Szacuje się, że maksymalna liczba osób, które byłyby potencjalnie zainteresowane na obszarze RP dalszą możliwością wykorzystywania tych substancji, a więc także koniecznością ukończenia wymaganych kursów i uzyskaniem świadectw kwalifikacji, wynosi ok. 2 tys. osób. Obciążenia z tym związane zależą będą od ofert jednostek prowadzących szkolenia, ale przewiduje się, że koszt przeszkolenia 1 osoby (wg dzisiaj oferowanych tego typu szkoleń) będzie oscylował w przedziale 1-2 tys. zł.

Wprowadzenie rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych po stronie budżetu państwa oraz sektora publicznego, za to może mieć pozytywny wpływ na rynek pracy i rozwój regionalny, gdy będą powstawały placówki szkolące przedsiębiorców.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA**

z dnia

w sprawie wysokości stawki opłaty za substancje kontrolowane

Na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy z dnia..... o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz.U. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się stawkę opłat za wprowadzanie do obrotu lub stosowanie na własne potrzeby substancji kontrolowanych, o których mowa w art. 18 ustawy z dnia ..... o substancjach zubożających warstwę ozonową, w wysokości 150 zł za 1 kg, z uwzględnieniem potencjału niszczenia danej substancji.

§ 2. Uwzględnienie potencjału niszczenia polega na pomnożeniu ilości substancji przez ich potencjał niszczenia ozonu.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.

Minister Środowiska

Uzasadnienie

Rozporządzenie jest realizacją upoważnienia zawartego w art. 19 ustawy z dnia o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U.).

Rozporządzenie ustala stawkę opłat za wprowadzanie do obrotu lub stosowanie na własne potrzeby substancji kontrolowanych, o których mowa w art. 18 ustawy, w wysokości 150 zł za 1 kg, z uwzględnieniem potencjału niszczenia danej substancji.

Zgodnie z art. 18 ust. 3 ustawy wysokość stawki opłaty nie może przekroczyć dwukrotności stawki opłaty za emisję substancji CFC do środowiska, która na podstawie

obwieszczenia Ministra Środowiska z dnia 15 października 2003 r. w sprawie wysokości stawek opłat za korzystanie ze środowiska na rok 2004 wynosi 143,19 zł za kg.

Ustalając stawkę na wymienionej powyżej wysokości chciano zapewnić zebranie odpowiednich środków wymienionych w art. 26 ustawy, nie powodując nadmiernych wzrostów cen za substancje sprowadzane w najbliższych latach do Polski, ale motywować jednocześnie do zastępowania substancji kontrolowanych innymi substancjami. Przy założeniu, że łączna ilość substancji kontrolowanych wprowadzona do obrotu wyniesie około 50 tys. kg ODP rocznie (uwzględniających potencjał niszczenia ozonu), zgromadzone środki mogłyby wynieść około 7,5 mln zł. Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia będzie się zatem wiązać z wprowadzeniem dodatkowych obciążeń dla przedsiębiorców używających tych substancji i może spowodować wzrost kosztów związanych z funkcjonowaniem urządzeń zawierających substancje objęte opłatami.

Jednocześnie należy zauważyć, że zgodnie z art. 53 projektu przedmiotowej ustawy likwiduje się opłaty produktowe w odniesieniu do urządzeń klimatyzacyjnych, chłodniczych i pomp ciepła zawierających substancje CFCs i HCFCs.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA**

z dnia

w sprawie wzoru rocznego sprawozdania o wysokości należnej opłaty za substancje kontrolowane wprowadzone do obrotu lub stosowane na własne potrzeby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 20 ust. 3 ustawy z dnia..... o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz.U. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wzór rocznego sprawozdania o wysokości należnej opłaty za substancje kontrolowane wprowadzone do obrotu lub stosowane na własne potrzeby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Wzór sprawozdania, o którym mowa w § 1 zawiera załącznik do rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.

Minister Środowiska

Załącznik

1. Nazwa lub nazwisko i adres wprowadzającego do obrotu lub na własne potrzeby

2. Rok

Nazwa (handlowa) substancji kontrolowanej	Wzór chemiczny	Numer dokumentu celnego lub faktury zakupu	Adres źródła zakupu	Ilość substancji kontrolowanej w kg	Potencjał niszczenia ozonu	Stawka opłaty	Wysokość opłaty

Uzasadnienie

Rozporządzenie jest realizacją upoważnienia zawartego w art. 20 ustawy z dnia o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U.   ).

Rozporządzenie ustala wzór sprawozdania o wysokości należnej opłaty za substancje kontrolowane wprowadzone do obrotu lub stosowane na własne potrzeby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Celem ustalenia wzoru sprawozdania zawartego w rozporządzeniu jest ujednoczenie systemu przekazywania danych, które są podstawą do określania wysokości opłaty.

Rozporządzenie ma charakter techniczny i jego wprowadzenie nie spowoduje kosztów dla zobowiązanych do ponoszenia opłat.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA

z dnia

w sprawie wzoru sprawozdania, które marszałek województwa jest obowiązany do przesyłania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki oraz Narodowemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zawierającego informację o wpływach z tytułu opłaty za substancje kontrolowane

Na podstawie art. 24 ust. 2 ustawy z dnia..... o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz.U. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wzór sprawozdania, które marszałek województwa jest obowiązany do przesyłania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki oraz Narodowemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zawierającego informację o wpływach z tytułu opłaty za substancje kontrolowane.

§ 2. Wzór sprawozdania, o którym mowa w § 1 zawiera załącznik do rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.

Minister Środowiska

Załącznik

1. Nazwa województwa

2. Rok

Lp.	Nazwa (handlowa) substancji kontrolowanej	Wzór chemiczny	Ilość substancji kontrolowanej w kg	Potencjał niszczenia ozonu	Stawka opłaty	Wysokość opłaty

Uzasadnienie

Rozporządzenie jest realizacją upoważnienia zawartego w art. 24 ustawy z dnia o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U.   ).

Rozporządzenie ustala wzór sprawozdania, jakie marszałek województwa jest obowiązany do przesyłania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki oraz Narodowemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zawierającego informację o wpływach z tytułu opłaty za substancje kontrolowane.

Celem ustalenia wzoru sprawozdania zawartego w rozporządzeniu jest ujednoczenie systemu przekazywania danych przez marszałków województw, ułatwiającego zbieranie informacji o wpływach z tytułu opłaty na terenie kraju.

Rozporządzenie ma charakter techniczny i jego wprowadzenie nie spowoduje dodatkowych kosztów dla marszałków.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŚRODOWISKA

z dnia

w sprawie szczegółowych zasad i kryteriów gospodarowania środkami z opłat za substancje kontrolowane

Na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia ... o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U. ...) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy sposób i kryteria gospodarowania środkami pochodzącymi z opłat za substancje kontrolowane, gromadzonymi na odrębnym rachunku bankowym w Narodowym Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwanym dalej „Narodowym Funduszem”.

§ 2. Narodowy Fundusz, gromadząc na odrębnym rachunku bankowym wpływy z tytułu opłat za substancje kontrolowane:

- 1) zapewnia zaliczanie oprocentowania środków pozostających w dyspozycji Narodowego Funduszu i odsetek od udzielonych pożyczek oraz wpływów ze spłaty tych pożyczek, na zwiększenie stanu środków przeznaczonych na działania lub przedsięwzięcia określone w ustawie z dnia ... o substancjach zubożających warstwę ozonową, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) pokrywa koszty prowadzenia rachunku bankowego z tych środków.

§ 3. Wpływy z tytułu opłat za substancje kontrolowane przeznacza się na finansowanie, w formie preferencyjnie oprocentowanych pożyczek lub dotacji, działań i przedsięwzięć określonych w ustawie.

§ 4. 1. Narodowy Fundusz udziela pożyczek i dotacji, o których mowa w § 3, na podstawie umowy cywilnoprawnej zawartej z podmiotem lub gminą zamierzającym podjąć działania i przedsięwzięcia, na które mogą zostać przeznaczone środki pochodzące z opłat za substancje kontrolowane.

2. Zawarcie umowy następuje na wniosek podmiotu lub gminy, o których mowa w ust. 1, zwanym dalej „wnioskodawcą”.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, może być złożony w Narodowym Funduszu w ciągu całego roku.

4. Zarząd Narodowego Funduszu, zwany dalej „zarządem”, rozpatrzy wniosek i powiadomi wnioskodawcę o dalszym trybie postępowania z wnioskiem lub przyczynach jego odrzucenia w terminie 30 dni od daty złożenia wniosku.

§ 5. 1. Narodowy Fundusz udziela dofinansowania po udokumentowaniu pełnego pokrycia planowanych kosztów inwestycyjnych przedsięwzięcia, z uwzględnieniem udziału wnioskowanego dofinansowania ze środków Narodowego Funduszu.

2. W przypadku udziału w finansowaniu przedsięwzięcia środków pochodzących z Unii Europejskiej lub z innych źródeł pochodzenia zagranicznego, zarząd może przyjąć, za środki udokumentowane do zbilansowania finansowania kosztów przedsięwzięcia, środki zaakceptowane na dane przedsięwzięcie przez Komisję Europejską lub podmiot przekazujący środki.

3. W przypadku nieotrzymania zagranicznych środków finansowych uwzględnionych w planie finansowania przedsięwzięcia, wnioskodawca przedstawia inne źródło finansowania.

4. Udzielenie dofinansowania jest uzależnione od wywiązania się wnioskodawcy z zobowiązań wobec jednostek sektora finansów publicznych, a w szczególności z obowiązku uiszczenia opłat i kar, stanowiących przychody Narodowego Funduszu, i z innych zobowiązań wobec Narodowego Funduszu oraz wywiązania się z zobowiązań finansowych wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i urzędu skarbowego.

5. Narodowy Fundusz nie udziela dofinansowania na refundację przedsięwzięcia zakończonego.

6. Narodowy Fundusz może pokryć koszty przedsięwzięcia poniesione przed datą zawarcia umowy pożyczki lub dotacji, jeżeli koszty te zostały poniesione po podjęciu przez zarząd uchwały o dofinansowaniu przedsięwzięcia i jeżeli zostały one poniesione na zadania wskazane do sfinansowania ze środków Narodowego Funduszu w harmonogramie rzeczowo-finansowym, zaakceptowanym przez strony zawierające umowę.

7. Wypłata pożyczki lub dotacji jest dokonywana, z zastrzeżeniem ust. 8, po zaakceptowaniu przez członka zarządu dokumentów finansowych potwierdzających poniesione koszty realizacji przedsięwzięcia, zgodnie z harmonogramem rzeczowo-finansowym, stanowiącym załącznik do umowy.

8. W uzasadnionych przypadkach, a w szczególności w razie potrzeby dokonania przez wnioskodawcę przedpłat, część kwoty dofinansowania określona w umowie może być wypłacona przed przedłożeniem dokumentów, o których mowa w ust. 7.

Rozdział 2

Pożyczki

§ 6. 1. Narodowy Fundusz, udzielając pożyczek, stosuje preferencyjne oprocentowanie w wysokości 0,1 stopy redyskontowej weksli określonej przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego.

2. Narodowy Fundusz udziela pożyczek na okres do 10 lat; w tym okres karencji po ostatniej wypłacie wynosić może do 18 miesięcy.

3. Udzielona pożyczka nie może przekroczyć 80% kosztów inwestycyjnych przedsięwzięcia.

4. Przy udzielaniu pożyczki stosowane są następujące kryteria:

- 1) koszt jednostkowy zbiórki odpadów zawierających substancje kontrolowane,
- 2) koszt jednostkowy gromadzenia substancji kontrolowanych,
- 3) koszt jednostkowy odzysku substancji kontrolowanych,
- 4) koszt jednostkowy unieszkodliwiania substancji kontrolowanych,
- 5) zasięg terytorialny przedsięwzięcia,

- 6) wielkość efektu ekologicznego mierzonego w ilości odpadów zawierających substancje kontrolowane, ilości substancji kontrolowanych poddanych odzyskowi lub unieszkodliwianych,
- 7) zastosowane technologie.

§ 7. 1. Umowa pożyczki określa w szczególności:

- 1) wysokość pożyczki oraz jej oprocentowanie,
- 2) planowany koszt, termin zakończenia przedsięwzięcia, efekt rzeczowy i ekologiczny oraz termin przedłożenia dokumentów potwierdzających termin zakończenia przedsięwzięcia oraz osiągnięcie efektu rzeczowego i ekologicznego,
- 3) terminy oraz sposób wypłaty pożyczki,
- 4) terminy i sposób spłaty pożyczki i oprocentowania,
- 5) zakres uprawnień kontrolnych Narodowego Funduszu związany z wykorzystaniem udzielonej pożyczki i zabezpieczeniem jej zwrotu,
- 6) sposób zabezpieczenia pożyczki,
- 7) sankcje nakładane w przypadku nieprawidłowej realizacji umowy.

2. Wypłacanie kolejnych kwot rat pożyczki jest uzależnione od spłaty należnych odsetek z tytułu oprocentowania.

3. Narodowy Fundusz może wypowiedzieć umowę pożyczki w razie stwierdzenia, że:

- 1) pożyczkobiorca nie przystąpił w terminie lub odstąpił od realizacji przedsięwzięcia, na które udzielono pożyczkę,
- 2) pożyczka lub jej część została wykorzystana niezgodnie z przeznaczeniem określonym w umowie,
- 3) nie został osiągnięty określony w umowie efekt rzeczowy lub ekologiczny,
- 4) spłata pożyczki lub oprocentowania nie przebiega terminowo,
- 5) pożyczkobiorca nie spełnia innych warunków ustalonych w umowie.

§ 8. 1. Pożyczka udzielona ze środków Narodowego Funduszu może być częściowo umorzona na wniosek pożyczkobiorcy, po spełnieniu łącznie następujących warunków:

- 1) przedsięwzięcie zostało zrealizowane nie później niż w terminie ustalonym w umowie,
- 2) został osiągnięty określony w umowie efekt rzeczowy i ekologiczny przedsięwzięcia,
- 3) spłacono co najmniej 70% udzielonej pożyczki z oprocentowaniem w terminach ustalonych w umowie,
- 4) pożyczkobiorca wywiązał się z obowiązku uiszczania opłat i kar stanowiących przychody Narodowego Funduszu oraz z innych zobowiązań w stosunku do Narodowego Funduszu,
- 5) pożyczkobiorca przeznaczy równowartość umorzonej kwoty na przedsięwzięcie zgodne z celem ustawy, przy czym umorzenie dokonywane jest po zawarciu odrębnej umowy, określającej sposób wykorzystania równowartości kwoty umorzonej.

2. Kwota umorzenia nie może być wyższa niż 30% kwoty udzielonej pożyczki.

Rozdział 3

Dotacje

§ 9. 1. Dotacje mogą być udzielane na:

- 1) przedsięwzięcia pilotażowe dotyczące wdrożenia postępu technicznego i nowych technologii o dużym stopniu ryzyka lub posiadających charakter eksperymentalny,

- 2) monitoring systemu zbiórki, odzysku i unieszkodliwiania substancji kontrolowanych,
- 3) odzysk i unieszkodliwianie substancji kontrolowanych,
- 4) edukację ekologiczną dotyczącą substancji kontrolowanych.

2. Narodowy Fundusz może udzielać dotacji w wysokości do 100% kosztów na przedsięwzięcia, o których mowa w ust. 1.

§ 10. 1. Umowa dotacji określa w szczególności:

- 1) wysokość dotacji,
- 2) planowany koszt, termin zakończenia przedsięwzięcia, efekt rzeczowy i ekologiczny oraz termin przedłożenia dokumentów potwierdzających termin zakończenia przedsięwzięcia oraz osiągnięcie efektu rzeczowego i ekologicznego,
- 3) terminy i sposób wypłaty dotacji,
- 4) zakres uprawnień kontrolnych Narodowego Funduszu związany z wykorzystaniem udzielonej dotacji,
- 5) zastrzeżenie zwrotu dotacji w przypadku wypowiedzenia umowy,
- 6) sankcje nakładane w przypadku nieprawidłowej realizacji umowy.

2. Narodowy Fundusz może wypowiedzieć umowę dotacji w razie stwierdzenia, że:

- 1) podmiot, któremu udzielono dotacji, nie przystąpił w terminie lub odstąpił od realizacji przedsięwzięcia, na które udzielono dotację,
- 2) dotacja lub jej część została wykorzystana niezgodnie z przeznaczeniem określonym w umowie,
- 3) nie został osiągnięty określony w umowie efekt rzeczowy lub ekologiczny,
- 4) podmiot, któremu udzielono dotacji, nie spełnia innych warunków ustalonych w umowie.

Rozdział 4

Przepis końcowy

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ŚRODOWISKA

W porozumieniu

MINISTER GOSPODARKI, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ

MINISTER FINANSÓW

Uzasadnienie

Rozporządzenie jest realizacją upoważnienia zawartego w art. 26 ustawy z dnia ... o substancjach zubożających warstwę ozonową (Dz. U. ...).

Rozporządzenie określa szczegółowe zasady i kryteria gospodarowania środkami pochodzącymi z opłat za substancje kontrolowane przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Określone w rozporządzeniu szczegółowe zasady i kryteria mają na celu ułatwienie dostępu oraz uproszczenie procedur korzystania ze środków pochodzących z opłat za substancje kontrolowane. Wnioski o dofinansowanie ze środków Narodowego Funduszu pochodzących z opłat za substancje kontrolowane mogą być składane w ciągu całego roku. Środki finansowe pochodzące z opłat za substancje kontrolowane są przeznaczane na finansowanie przedsięwzięć dotyczących zbiórki, gromadzenia, odzysku lub unieszkodliwiania substancji kontrolowanych określonych w ustawie i są przyznawane w formie preferencyjnie oprocentowanych pożyczek lub dotacji. Taka forma finansowania daje możliwość przeznaczenia środków z opłat za substancje kontrolowane bezpośrednio na realizację tych przedsięwzięć i uzyskiwanie w określonym czasie wymiernych efektów rzeczowych i ekologicznych. Szczególne preferencje przyznane zostały zadaniom i przedsięwzięciom z zakresu edukacji ekologicznej, przedsięwzięciom pilotażowym dotyczącym wdrożenia postępu technicznego i nowych technologii o dużym stopniu ryzyka lub posiadającym charakter eksperymentalny, monitoringowi systemu odzysku i unieszkodliwiania substancji kontrolowanych, przedsięwzięciom dotyczącym odzysku i unieszkodliwiania substancji kontrolowanych, na dofinansowywanie których udzielane są dotacje.

Przy określaniu rozwiązań zawartych w rozporządzeniu brane były pod uwagę również propozycje przedstawicieli odpowiednich branż produkcyjnych i „recyklerskich”.

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie będzie wiązało się z wprowadzeniem dodatkowych obciążeń dla przedsiębiorców w zakresie administracji i organizacji pracy oraz nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa oraz sektora publicznego. Ponadto rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki oraz sytuację i rozwój regionalny.

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
SUBSTANCJACH ZUBOŻAJĄCYCH WARSTWĘ OZONOWĄ
przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 24 lutego 2004 r.

1.	Uzasadnienie dostosowawczego charakteru projektu ustawy
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem oraz projektami podstawowych aktów wykonawczych
3.	Zestawienie przepisów projektu ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową na tle rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (tabela korelacji)
4.	Opinia Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 24 lutego 2004 r.
5.	Tłumaczenia następujących aktów prawa Unii Europejskiej, których implementację zakłada projektowana ustawa: 1) rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, 2) rozporządzenie (WE) nr 2038/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 września 2000 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową w odniesieniu do inhalatorów ciśnieniowych oraz pomp infuzyjnych, 3) rozporządzenie (WE) nr 2039/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 września 2000 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową w odniesieniu do roku bazowego dotyczącego przydziału kontyngentu wodorochlorofluorowęglowodorów, 4) decyzja Komisji z dnia 7 marca 2003 r. zmieniającą rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zastosowania halonu 1301 i halonu 1211, 5) rozporządzenie (WE) nr 1804/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 w odniesieniu do kontroli wywożonego halonu przeznaczonego do zastosowań krytycznych, wywozu produktów i urządzeń zawierających chlorofluorowęglowodory oraz kontroli bromochlorometanu.

ZESTAWIENIE PRZEPISÓW
PROJEKTU USTAWY O SUBSTANCJACH ZUBOŻAJĄCYCH
WARSTWĘ OZONOWĄ NA TLE ROZPORZĄDZENIA (WE) NR 2037/2000
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Z DNIA 29 CZERWCA 2000 R. W SPRAWIE
SUBSTANCJI ZUBOŻAJĄCYCH WARSTWĘ OZONOWĄ

Lp.	Artykuł projektu ustawy	Artykuł rozporządzenia
1.	Art. 5	Art. 4 ust. 2 (iii) i Art. 4 ust. 4 (iv)
2.	Art. 8	Art. 17
3.	Art. 9	Art. 16 ust. 5 i Art. 17
4.	Art. 10	Art. 16 ust. 5
5.	Art. 11	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
6.	Art. 12	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
7.	Art. 13	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
8.	Art. 14	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
9.	Art. 15	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
10.	Art. 18	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
11.	Art. 19	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
12.	Art. 20	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
13.	Art. 21	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
14.	Art. 22	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
15.	Art. 23	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
16.	Art. 24	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
17.	Art. 25	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
18.	Art. 26	Art. 16 ust. 5 i Art. 17 ust. 1
19.	Art. 27	Art. 3 ust. 2 (ii), art. 3 ust. 5-10, art. 4 ust. 1 i 2, art. 4 ust. 4, art. 5 ust. 3, art. 5 ust. 7, art. 6 ust. 1 i 2, art. 9 ust. 2, art. 12 ust. 1, art. 15, art. 16 ust. 5 i 6, art. 17 ust. 1 i 2, art. 19 ust. 1-3, art. 20 ust. 1-4, art. 21
20.	Art. 32	Art. 20 ust. 3
21.	Art. 33	Art. 20 ust. 3
22.	Art. 34	Art. 20 ust. 3
23.	Art. 35	Art. 20 ust. 3
24.	Art. 36	Art. 20 ust. 3
25.	Art. 37	Art. 21
26.	Art. 38	Art. 21
27.	Art. 39	Art. 21
28.	Art. 40	Art. 21
29.	Art. 41	Art. 21
30.	Art. 42	Art. 21
31.	Art. 43	Art. 21
32.	Art. 44	Art. 21
33.	Art. 45	Art. 21
34.	Art. 46	Art. 21
35.	Art. 47	Art. 21
36.	Art. 48	Art. 21
37.	Art. 49	Art. 21

**ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 2037/2000 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I
RADY**

z dnia 29 czerwca 2000 r.

w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu³, w świetle jednolitego tekstu zatwierdzonego przez Komitet Pojedynczy w dniu 5 maja 2000 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Utrzymująca się na obecnych poziomach emisja substancji zubożających warstwę ozonową w dalszym ciągu wywołuje znaczące szkody w warstwie ozonowej. Zubożenie ozonu na półkuli południowej osiągnęło bezprecedensowy poziom w roku 1998. Podczas trzech z czterech ostatnich wiosen poważne zubożenie ozonu zostało wykryte w rejonie Arktyki. Wzrastające promieniowanie UV-B wynikające ze zubożenia ozonu stwarza poważne zagrożenia dla zdrowia ludzi i środowiska. Dlatego istnieje potrzeba podjęcia dalszych efektywnych środków mających na celu ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska przed niekorzystnym wpływem spowodowanym takimi emisjami.
- 2) W świetle odpowiedzialności za środowisko oraz wymianę handlową Wspólnota, stosownie do decyzji 88/540/EWG⁽⁴⁾ stała się stroną Konwencji Wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej oraz Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, zmienionego przez strony Protokołu podczas ich drugiego spotkania w Londynie oraz czwartego spotkania w Kopenhadze.
- 3) Dodatkowe środki w celu ochrony warstwy ozonowej zostały podjęte przez strony Protokołu montrealskiego podczas siódmego spotkania w Wiedniu w grudniu 1995 r. oraz podczas dziewiątego w Montrealu we wrześniu 1997 r., w których Wspólnota

---

¹ Dz.U. C 286 z 15.9.1998, str. 6 oraz Dz.U. C 83 z 25.3.1999, str. 4.

² Dz.U. C 40 z 15.2.1999, str. 34.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 1998 (Dz.U. C 98 z 9.4.1999, str. 266), zatwierdzona dnia 16 września 1999 r. wspólne stanowisko Rady z dnia 23 lutego 1999 (Dz.U. C 123 z 4.5.1999, str. 28) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 1999 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2000 r. oraz decyzja Rady z dnia 16 czerwca 2000 r.

⁴ Dz.U. C 297 z 31.10.1988, str. 8.

uczestniczyła.

- 4) Konieczne jest podjęcie działania na poziomie wspólnotowym, w celu wypełnienia obowiązków nałożonych na Wspólnotę, wynikających z Konwencji Wiedeńskiej i jej ostatnich zmian oraz poprawek do Protokołu montrealskiego, w szczególności w zakresie stopniowego wycofywania produkcji bromku metylu oraz wprowadzania go do obrotu we Wspólnocie, jak również wprowadzenie systemu pozwoleń nie tylko dla przywozu, ale również dla wywozu substancji zubożających warstwę ozonową.
- 5) W świetle wcześniejszej niż przewidywano dostępności technologii umożliwiających zastępowanie substancji zubożających warstwę ozonową, w niektórych przypadkach właściwym jest, wprowadzenie surowszych środków kontroli niż przewidziane w rozporządzeniu Rady (WE) nr 3093/94 z dnia 15 grudnia 1994 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową⁵ oraz surowszych niż zawarte w Protokole montrealskim.
- 6) Rozporządzenie (WE) nr 3093/94 musi być w istotnej mierze zmienione. W interesie prawnej przejrzystości i jasności, rozporządzenie powinno zostać całkowicie znowelizowane.
- 7) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 3093/94 produkcja chlorofluorowęglowodorów, innych całkowicie fluorowcowanych chlorofluorowęglowodorów, halonów, tetrachlorku węgla, 1,1,1-trichloroetanu oraz wodorobromofluorowęglowodory miała być wyeliminowana. Produkcja wymienionych substancji regulowanych jest, zatem zakazana, z zastrzeżeniem czasowego odstępstwa w stosunku do celów ich nieodzownego zużycia oraz w celu wypełnienia podstawowych krajowych potrzeb stron zgodnie z art. 5 Protokołu montrealskiego. Również stosownym jest stopniowe zakazywanie wprowadzania do obrotu oraz używania tych substancji oraz produktów i urządzeń je zawierających.
- 8) Nawet po całkowitym wyeliminowaniu substancji regulowanych, pod pewnymi warunkami Komisja może pozwolić na ich stosowanie jako substancji do celów niezbędnego zużycia.
- 9) Wzrastająca dostępność substancji alternatywnych w stosunku do bromku metylu powinna wiązać się z bardziej znaczącą redukcją jego produkcji i zużycia niż określona w Protokole montrealskim. Produkcja i zużycie bromku metylu powinny zostać całkowicie wstrzymane z zastrzeżeniem możliwości odstępstw w odniesieniu do zastosowań krytycznych, określonych na poziomie Wspólnoty, spełniających kryteria zawarte w Protokole montrealskim. Zużycie bromku metylu do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką powinno być również kontrolowane. Jednakże zużycie takie nie powinno przekraczać obecnych poziomów oraz powinno być ostatecznie zredukowane w świetle postępu technologicznego i rozwoju sytuacji w ramach Protokołu montrealskiego.
- 10) Rozporządzenie (WE) nr 3093/94 przewiduje kontrolę produkcji wszystkich innych substancji zubożających warstwę ozonową z wyjątkiem kontroli produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów. Właściwym jest wprowadzenie takiego przepisu w celu zapewnienia, że wodorochlorofluorowęglowodory nie są używane tam, gdzie

---

⁵ Dz.U. L 333 z 22.12.1994, str. 1.

istnieją alternatywne substancje niezubożające warstwy ozonowej. Wszystkie strony Protokołu montrealskiego powinny podjąć środki w celu kontroli produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów. Wstrzymanie produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów odzwierciedlałoby potrzebę i zdecydowanie Wspólnoty do podejmowania wiodącej roli w tym względzie. Produkowane ilości winny być dostosowane do przewidywanego ograniczania wprowadzania wodorochlorofluorowęglowodorów do obrotu we Wspólnocie oraz do zmniejszającego się światowego popytu, w wyniku redukcji zużycia wodorochlorofluorowęglowodorów, wymaganej Protokołem montrealским.

- 11) Art. 2F ust. 7 Protokołu montrealskiego wymaga, aby strony podjęły starania zmierzające do zagwarantowania, że użytkowanie wodorochlorofluorowęglowodorów ogranicza się do zastosowań, w przypadku których nie są dostępne inne substancje oraz technologie bardziej przyjazne środowisku. W świetle dostępności substancji alternatywnych oraz technologii zastępczych, wprowadzanie do obrotu oraz stosowanie wodorochlorofluorowęglowodorów i produktów je zawierających może być w dalszym ciągu ograniczane. Decyzja VI/13 podjęta na spotkaniu stron Protokołu montrealskiego stanowi, że ocena substancji alternatywnych dla wodorochlorofluorowęglowodorów powinna brać pod uwagę takie czynniki jak: potencjał zubożenia ozonu, wydajność energetyczną, potencjalną łatwopalność, toksyczność, globalne ocieplenie oraz potencjalny wpływ na efektywne używanie oraz stopniowe wycofywanie częściowo podstawionych chlorofluorowęglowodorów i halonów. Kontrola wodorochlorofluorowęglowodorów wynikająca z Protokołu montrealskiego powinna być znacznie zaostrzona w celu ochrony warstwy ozonowej i odzwierciedlenia dostępności substancji alternatywnych.
- 12) Ograniczone ilości substancji regulowanych dopuszczonych do swobodnego obrotu we Wspólnocie powinny być przeznaczone jedynie do określonych zastosowań. Nie można przywozić substancji regulowanych oraz produktów zawierających substancje regulowane z państw nie będących stronami Protokołu montrealskiego.
- 13) System pozwoleń, dotyczący substancji regulowanych powinien zostać poszerzony, aby obejmować zezwolenie dotyczące wywozu substancji regulowanych, w celu monitorowania handlu substancjami zubożającymi warstwę ozonową oraz w celu umożliwienia wymiany informacji między stronami.
- 14) Należy uwzględnić kwestię odzysku zużytych substancji regulowanych oraz zapobiegania wyciekom substancji regulowanych.
- 15) Protokół montrealski wymaga składania sprawozdań w zakresie handlu substancjami zubożającymi warstwę ozonową. Dlatego roczne sprawozdania powinny być sporządzane przez producentów, importerów i eksporterów substancji regulowanych.
- 16) Należy przyjąć środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁶.
- 17) Decyzja X/8 dziesiątego spotkania stron Protokołu montrealskiego zachęca strony do podejmowania w sposób aktywny, gdzie stosowne, środków zmierzających do

---

⁶ Dz.U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.

zaniechania produkcji i obrotu nowymi substancjami zubożającymi warstwę ozonową, w szczególności bromochlorometanu. W tym celu powinien zostać ustanowiony mechanizm, który zapewni objęcie nowych substancji przepisami niniejszego rozporządzenia. Produkcja, przywóz, wprowadzanie na rynek oraz stosowanie bromochlorometanu powinny być zakazane.

- 18) Zmiana na nowe technologie lub alternatywne produkty, wymagane z powodu stopniowego wycofywania produkcji i stosowania substancji regulowanych, mogłyby prowadzić do powstania problemów w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Dlatego Państwa Członkowskie powinny rozważyć wprowadzenie właściwych form pomocy, szczególnie dla MŚP, w celu dokonania przez nie niezbędnych zmian,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY WSTĘPNE

Artykuł 1

Zakres

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do produkcji, przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu, stosowania, odzysku, recyklingu, regeneracji i niszczenia chlorofluorowęglowodorów, innych całkowicie fluorowcowanych chlorofluorowęglowodorów, halonów, tetrachlorku węgla, 1,1,1-trichloroetanu, bromku metylu, wodorobromofluorowęglowodorów oraz wodorochlorofluorowęglowodorów, do składania sprawozdań odnośnie do tych substancji oraz do przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu, stosowania produktów i urządzeń zawierających wymienione substancje.

Rozporządzenie stosuje się również do produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu oraz stosowania substancji ujętych w załączniku II.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia przyjmuje się następujące definicje:

- „Protokół” oznacza Protokół montrealcki z 1987 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, wraz z ostatnimi zmianami i poprawkami,
- „Strona” oznacza każdy podmiot będący stroną Protokołu,
- „Państwo nie będące stroną Protokołu” oznacza, w odniesieniu do określonej substancji regulowanej, państwo lub regionalną wspólnotę gospodarczą, które nie wyraziły zgody na wypełnianie obowiązków wynikających z przepisów Protokołu, odnoszących się do tej substancji,
- „substancja regulowana” oznacza chlorofluorowęglowodory, inne całkowicie

fluorowcowane chlorofluorowęglowodory, halony, tetrachlorek węgla, 1,1,1-trichloroetan, bromek metylu, wodorobromofluorowęglowodory oraz wodorochlorofluorowęglowodory, występujące samodzielnie lub w mieszaninach, zarówno pierwotne jak i odzyskane, po recyklingu lub regeneracji. Definicja nie obejmuje substancji regulowanej zawartej w produkcie przemysłowym, innym niż pojemnik do jej transportowania lub magazynowania, albo nieznacznych ilości substancji regulowanej pochodzącej z niezamierzonego lub przypadkowego wytworzenia podczas procesu produkcyjnego, z nieprzereagowanych substratów lub z wykorzystaniem jej jako czynnika ułatwiającego procesy chemiczne, obecnej w substancjach chemicznych w postaci śladowego zanieczyszczenia oraz emitowanej podczas wytwarzania lub transportowania produktu.

- „chlorofluorowęglowodory” (CFCs) oznaczają substancje regulowane wymienione w grupie I w załączniku I, w tym ich izomery,
- „inne całkowicie fluorowcowane chlorofluorowęglowodory” oznaczają substancje regulowane wymienione w grupie II w załączniku I, w tym ich izomery,
- „halony” oznaczają substancje regulowane wymienione w grupie III w załączniku I, w tym ich izomery,
- „tetrachlorek węgla” oznacza substancję regulowaną wymienioną w grupie IV w załączniku I,
- „1,1,1-trichloroetan” oznacza substancję regulowaną wymienioną w grupie V w załączniku I,
- „bromek metylu” oznacza substancję regulowaną wymienioną w grupie VI w załączniku I,
- „wodorobromofluorowęglowodory” oznaczają substancje regulowane wymienione w grupie VII w załączniku I, w tym ich izomery,
- „wodorochlorofluorowęglowodory” (HCFCs) oznaczają substancje regulowane wymienione w grupie VIII w załączniku I, w tym ich izomery,
- „nowe substancje” oznaczają substancje wymienione w załączniku II. Definicja ta obejmuje substancje występujące samodzielnie lub w mieszaninach, zarówno pierwotne jak i odzyskane, po recyklingu lub regeneracji. Definicja ta nie obejmuje substancji zawartych w produkcie przemysłowym innym niż pojemnik do ich transportowania lub magazynowania, lub nieznacznych ilości tych substancji pochodzących z niezamierzonego lub przypadkowego ich wytworzenia podczas procesu produkcyjnego lub z nieprzereagowanych substratów,
- „substrat” oznacza substancję regulowaną lub nową substancję, przechodzącą chemiczną transformację w procesie, w którym ulega całkowitemu przekształceniu ze stanu pierwotnego i której emisje są nieznaczne,
- „czynnik ułatwiający procesy chemiczne” oznacza substancje regulowane wykorzystywane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne w zastosowaniach wymienionych w załączniku VI, w instalacjach funkcjonujących od dnia 1 września

1997 r. oraz których emisja jest nieznacząca. Komisja, w świetle niniejszych kryteriów oraz zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, ustala wykaz przedsiębiorstw, w których można stosować substancje regulowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne, ustanawiając jednocześnie maksymalne poziomy emisji dla każdego z danych przedsiębiorstw. Zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, Komisja może również, w świetle nowych informacji lub postępu technicznego, w tym oceny przewidzianej w decyzji X/14 spotkania stron Protokołu dokonać poprawek w załączniku VI, jak również w wykazie przedsiębiorstw, określonym powyżej.

- „producent” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną wytwarzającą substancje regulowane we Wspólnocie,
- „produkcja” oznacza ilość wyprodukowanych substancji regulowanych pomniejszoną o ilość substancji poddanych zniszczeniu przy pomocy technologii zatwierdzonych przez strony oraz pomniejszoną o całkowitą ilość zużytych substancji jako substratów lub czynników ułatwiających procesy chemiczne w wytwarzaniu innych chemikaliów. Produkcja nie obejmuje ilości substancji odzyskanych, po recyklingu lub regeneracji,
- „potencjał niszczenia ozonu” oznacza liczbę wymienioną w trzeciej kolumnie załącznika I, określającą potencjalny wpływ każdej substancji regulowanej na warstwę ozonową,
- „obliczony poziom” oznacza ilość ustaloną przez pomnożenie ilości każdej substancji regulowanej przez jej potencjał niszczenia ozonu, a następnie zsumowanie końcowych wyników, oddzielnie dla każdej grupy substancji regulowanych wymienionych w załączniku I,
- „racjonalizacja przemysłowa” oznacza transfer całości lub części obliczonego poziomu produkcji, zarówno między stronami jak i w Państwie Członkowskim, od jednego producenta do drugiego, w celu optymalizacji efektywności gospodarczej lub w odpowiedzi na przewidziane niedobory w podaży wynikające z zamykania zakładów,
- „wprowadzanie do obrotu” oznacza dostarczanie lub sprzedaż osobom trzecim za opłatą lub nieodpłatnie, substancji regulowanych lub produktów zawierających substancje regulowane objęte niniejszym rozporządzeniem,
- „zużycie” oznacza wykorzystywanie substancji regulowanych do produkcji lub obsługi technicznej, w szczególności do ponownego napełniania produktów lub urządzeń lub do innych zastosowań, z wyjątkiem ich wykorzystywania jako substratów i czynników ułatwiających procesy chemiczne,
- „nawrotne systemy pomp cieplnych/klimatyzacyjnych” oznacza kombinację połączonych ze sobą części, zawierających czynnik chłodniczy, tworzących zamknięty obieg chłodzący z cyrkulującym czynnikiem chłodniczym, w celu pochłaniania i wydzielania ciepła (tzn. chłodzenia, ogrzewania), w odwracalnych procesach zachodzących w parowniku i skraplaczu, zaprojektowanych w sposób zamiennie funkcjonujący,
- „uszlachetnianie czynne” oznacza procedurę określoną w art. 114 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r.

ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁷,

- „odzysk” oznacza zbieranie i magazynowanie substancji regulowanych, pochodzących np. z maszyn, urządzeń i zbiorników, w trakcie obsługi technicznej lub przed usunięciem,
- „recykling” oznacza ponowne użycie odzyskanej substancji regulowanej po wstępnym oczyszczeniu metodą filtracji i osuszania. Recykling czynników chłodniczych obejmuje zazwyczaj ponowne umieszczenie ich w urządzeniu, przy czym czynność ta wykonywana jest często w miejscu pracy urządzenia,
- „regeneracja” oznacza powtórne przetworzenie i uszlachetnienie odzyskanej substancji regulowanej z wykorzystaniem takich procesów jak filtracja, osuszanie, destylacja, i obróbka chemiczna, w celu doprowadzenia jej do określonego standardu eksploatacyjnego, przy czym czynności te często odbywają się poza miejscem pracy urządzenia, w instalacji głównej,
- „przedsiębiorstwo” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która produkuje, poddaje recyklingowi substancje regulowane w celu wprowadzenia do obrotu lub używa ich do celów przemysłowych bądź handlowych wewnątrz Wspólnoty, która wprowadza takie przywożone substancje do swobodnego obrotu we Wspólnocie lub która wywozi takie substancje z obszaru Wspólnoty w celach produkcyjnych lub handlowych.

ROZDZIAŁ II

PLAN STOPNIOWEGO WYCOFYWANIA

Artykuł 3

Monitorowanie produkcji substancji regulowanych

1. Z zastrzeżeniem ust. 5-10, zakazuje się produkcji poniższych substancji:
  - a) chlorofluorowęglowodorów,
  - b) innych całkowicie fluorowcowanych chlorofluorowęglowodorów,
  - c) halonów,
  - d) tetrachlorku węgla,
  - e) 1,1,1-trichloroetanu,
  - f) wodorobromofluorowęglowodory.

W świetle wniosków Państw Członkowskich Komisja, zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, stosuje kryteria określone w decyzji stron IV/25 w celu ustalania, co roku nieodzownych zastosowań, dla których produkcja oraz przywóz substancji regulowanych,

---

⁷ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 955/1999 (Dz.U. L 119 z 7.5.1999, str. 1).

określonych w akapicie pierwszym, może być we Wspólnocie dozwolona oraz tych użytkowników, którzy mogą skorzystać z tych nieodzownych zastosowań. Taka produkcja i przywóz są dozwolone jedynie w przypadku, gdy żadna ze stron nie dysponuje odpowiednimi alternatywnymi substancjami lub substancjami regulowanymi po recyklingu czy regeneracji, określonymi w akapicie pierwszym.

2. (i) Z zastrzeżeniem ust. 5- 10 każdy producent zapewnia, że:

- a) obliczony poziom jego produkcji bromku metylu w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 1999 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza 75% obliczonego poziomu jego produkcji bromku metylu w 1991 r.,
- b) obliczony poziom jego produkcji bromku metylu w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2001 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza 40% obliczonego poziomu jego produkcji bromku metylu w 1991 r.,
- c) obliczony poziom jego produkcji bromku metylu w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2003 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza 25% obliczonego poziomu jego produkcji bromku metylu w 1991 r.,
- d) nie produkuje bromku metylu po dniu 31 grudnia 2004 r.

Obliczone poziomy określone w lit. a), b), c) oraz d) nie obejmują ilości bromku metylu produkowanego do celów kwarantanny i zastosowania przed wysyłką.

(ii) W świetle wniosków Państw Członkowskich, zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, Komisja stosuje kryteria określone w decyzji stron IX/6 wraz z innymi istotnymi kryteriami uzgodnionymi przez strony, w celu ustalania, co roku zastosowań krytycznych, dla których można pozwolić na produkcję, przywóz i stosowanie bromku metylu we Wspólnocie po dniu 31 grudnia 2004 r., dozwolonych ilości substancji i zastosowań oraz tych użytkowników, którzy mogą skorzystać z wyłączenia krytycznego. Taka produkcja i przywóz są dozwolone jedynie w przypadku, gdy żadna ze stron nie dysponuje odpowiednimi alternatywnymi substancjami albo bromkiem metylu po recyklingu czy regeneracji.

W sytuacjach wyjątkowych wywołanych przez nieprzewidziane gwałtowne rozprzestrzenianie się szczególnych szkodników lub chorób, Komisja może zezwolić na czasowe stosowanie bromku metylu, na prośbę właściwych władz Państwa Członkowskiego. Takie zezwolenie obejmuje okres nie dłuższy niż 120 dni oraz ilość substancji nieprzekraczającą 20 ton.

3. Z zastrzeżeniem ust. 8, 9 i 10 każdy producent zapewnia, że:

- a) obliczony poziom jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w okresie od dnia 1 stycznia 2000 r. do dnia 31 grudnia 2000 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza obliczonego poziomu jego produkcji

wodorochlorofluorowęglowodory w 1997 r.;

- b) obliczony poziom jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza 35% obliczonego poziomu jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w 1997 r.;
- c) obliczony poziom jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodory w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza 20% obliczonego poziomu jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w 1997 r.;
- d) obliczony poziom dla produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w okresie od 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza 15% obliczonego poziomu jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w 1997 r.;
- e) nie produkuje żadnych wodorochlorofluorowęglowodorów po dniu 31 grudnia 2025 r.

Przed dniem 31 grudnia 2002 r. Komisja dokona przeglądu poziomu produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w celu określenia:

- czy powinno zostać zaproponowane ograniczenie w produkcji przed 2008 r. i/lub
- czy powinny zostać zaproponowane zmiany w poziomach produkcji określonych w lit. b), c) i d),

Przegląd będzie obejmował rozwój zużycia wodorochlorofluorowęglowodorów na całym świecie, wywozu wodorochlorofluorowęglowodorów z obszaru Wspólnoty oraz innych państw należących do OECD oraz techniczna i ekonomiczna dostępność substancji lub technologii alternatywnych, jak również odpowiedni rozwój sytuacji międzynarodowej w zakresie wynikającym z Protokołu.

4. Komisja wydaje pozwolenia użytkownikom, określonym w ust. 1 akapit drugi oraz ust. 2 (ii), oraz powiadamia ich o rodzaju zastosowań, na które mają zezwolenie oraz substancjach i ich ilości, na wykorzystanie, których mają zezwolenie.

5. Producent może zostać upoważniony przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na terenie, którego zlokalizowana jest produkcja prowadzona przez danego producenta, do produkcji substancji regulowanych określonych w ust. 1 i 2, w celu realizacji zamówień objętych pozwoleniem zgodnie z ust. 4. Właściwe władze Państwa Członkowskiego powiadamiają z wyprzedzeniem Komisję o zamiarze wydania takiego pozwolenia.

6. Właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym zlokalizowana jest odpowiednia produkcja prowadzona przez danego producenta, mogą zezwolić na przekroczenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w ust. 1 i 2 w celu zaspokojenia podstawowych krajowych potrzeb stron, na podstawie art. 5 Protokołu, pod warunkiem, że dodatkowe obliczone poziomy produkcji w danym Państwie Członkowskim nie przekraczają poziomów dozwolonych dla tych potrzeb w art. 2A do 2E oraz 2H Protokołu w omawianych okresach. Właściwe władze Państwa Członkowskiego powiadamiają Komisję o zamiarze wydania takiego zezwolenia.

7. W zakresie dozwolonym na podstawie Protokołu, właściwe władze Państwa Członkowskiego, na terenie, którego znajduje się produkcja, mogą zezwolić danemu producentowi na przekroczenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w ust. 1 i 2 w celu zaspokojenia wszystkich nieodzownych i krytycznych zastosowań przez strony na ich wnioski. Właściwe władze Państwa Członkowskiego powiadamiają Komisję o zamiarze wydania takiego zezwolenia.

8. W zakresie dozwolonym na podstawie Protokołu, właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym zlokalizowana jest właściwa produkcja prowadzona przez danego producenta, mogą zezwolić danemu producentowi na przekroczenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w ust. 1-7, w celu racjonalizacji przemysłowej w danym Państwie Członkowskim pod warunkiem, że obliczone poziomy produkcji w danym Państwie Członkowskim nie przekraczają sumy obliczonych poziomów produkcji realizowanej przez jego krajowych producentów, które ustanowiono w ust. 1-7, w omawianych okresach. Właściwe władze Państwa Członkowskiego powiadamiają Komisję o zamiarze wydania takiego zezwolenia.

9. W zakresie dozwolonym na podstawie protokołu Komisja, w Porozumieniu z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego, w którym zlokalizowana jest właściwa produkcja prowadzona przez danego producenta, może zezwolić danemu producentowi na przekroczenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w ust. 1- 8, w celu racjonalizacji przemysłowej między Państwami Członkowskimi, pod warunkiem, że połączone obliczone poziomy produkcji w danych Państwach Członkowskich nie przekraczają sumy obliczonych poziomów produkcji realizowanej przez ich krajowych producentów, które ustanowiono w ust. 1-8, w omawianych okresach. Wymagana jest również zgoda właściwych władz Państwa Członkowskiego, którego dotyczy zamiar obniżeniu produkcji.

10. W zakresie dozwolonym na podstawie Protokołu, w porozumieniu z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego, w którym zlokalizowana jest właściwa produkcja prowadzona przez danego producenta, oraz w porozumieniu z rządem państwa będącego zainteresowaną stroną trzecią, Komisja może zezwolić producentowi na połączenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w ust. 1-9 z obliczonymi poziomami produkcji dozwolonymi producentowi w państwie będącym stroną trzecią, na podstawie Protokołu oraz na podstawie krajowego prawa tego producenta w zakresie racjonalizacji przemysłowej dotyczącej strony trzeciej, pod warunkiem, że połączone obliczone poziomy produkcji dla tych dwóch producentów nie przekraczają sumy obliczonych poziomów produkcji dozwolonych dla producenta Wspólnoty zgodnie z ust. 1-9 oraz obliczonych poziomów produkcji dozwolonych dla producenta z państwa będącego stroną trzecią, na podstawie Protokołu i innych odpowiednich krajowych przepisów prawa.

Artykuł 4

Ograniczenia wprowadzania do obrotu i stosowania substancji regulowanych

1. Z zastrzeżeniem ust. 4 i 5, zakazuje się wprowadzania do obrotu i stosowania poniższych substancji regulowanych:

a) chlorofluorowęglowodórów,

- b) innych całkowicie fluorowcowanych chlorofluorowęglowodorów,
- c) halonów,
- d) tetrachlorku węgla,
- e) 1,1,1-trichloroetanu, oraz
- f) wodorobromofluorowęglowodorów.

Na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego, zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, Komisja może zezwolić na czasowe odstępstwo i dopuścić stosowanie chlorofluorowęglowodorów do dnia 31 grudnia 2004 r. w mechanizmach aplikujących w hermetycznie szczelnych urządzeniach, zaprojektowanych do implantacji w ludzkim ciele w celu aplikowania odmierzonych dawek lekarstw, oraz do dnia 31 grudnia 2008 r. do istniejących zastosowań wojskowych, w przypadku, gdy udowodniono, w odniesieniu do szczególnego zastosowania, że osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, substancje alternatywne lub technologie alternatywne nie są dostępne lub nie mogą one zostać zastosowane.

2. (i) Z zastrzeżeniem ust. 4 i 5 każdy producent i importer zapewnia, że:
- a) obliczony poziom dla bromku metylu wprowadzanego przez niego na rynek lub stosowanego do własnych celów w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 1999 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza 75% obliczonego poziomu dla bromku metylu wprowadzonego przez niego do obrotu lub zastosowanego do celów własnych w 1991 r.;
  - b) obliczony poziom dla bromku metylu wprowadzanego przez niego na rynek lub stosowanego do własnych celów w okresie od 1 dnia stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza 40% obliczonego poziomu dla bromku metylu wprowadzonego przez niego do obrotu lub zastosowanego do celów własnych w 1991 r.;
  - c) obliczony poziom dla bromku metylu wprowadzanego przez niego do obrotu lub stosowanego do własnych celów w okresie od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2003 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza 25% obliczonego poziomu dla bromku metylu wprowadzonego przez niego do obrotu lub zastosowanego do celów własnych w 1991 r.;
  - d) po dacie 31 grudnia 2004 r. nie wprowadza do obrotu bromku metylu ani nie stosuje go do celów własnych.

W zakresie dozwolonym na podstawie Protokołu, na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego oraz zgodnie z art. 18 ust. 2, Komisja dostosuje obliczony poziom dla bromku metylu, określony w art. 3 ust. 2 (i) lit. c) oraz w lit. c) niniejszego ustępu., gdzie wykazano konieczność zaspokojenia potrzeb wymienionego Państwa Członkowskiego, ponieważ

osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia substancje alternatywne lub substytuty, akceptowane ze względu na ochronę zdrowia i środowiska, nie są dostępne lub nie mogą zostać zastosowane.

Po konsultacji z Państwami Członkowskimi, Komisja popiera rozwój, w tym prace badawcze oraz stosowanie substancji alternatywnych dla bromku metylu możliwie jak najszybciej.

- (ii) Z zastrzeżeniem ust. 4, wprowadzanie na rynek bromku metylu oraz stosowanie go przez przedsiębiorców, innych niż producenci i importerzy, jest zakazane od dnia 31 grudnia 2005 r.
- (iii) Obliczone poziomy, określone w (i) lit. a)-d) oraz (ii), nie obejmują ilości bromku metylu wyprodukowanego lub przywiezionego do celów kwarantanny i zastosowania przed wysyłką. W okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie, każdy producent i importer zapewnia, że obliczony poziom dla bromku metylu wprowadzanego przez niego do obrotu lub używanego do własnych celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką nie przekracza średniego obliczonego poziomu dla bromku metylu wprowadzonego przez niego do obrotu lub zużytego do własnych celów kwarantanny i przed wysyłką w latach 1996, 1997 i 1998.

Każdego roku Państwa Członkowskie przedkładają Komisji sprawozdania, obejmujące informacje na temat dozwolonych ilości bromku metylu użytego do celów kwarantanny i przed wysyłką na ich terytoriach, na temat celów, do których bromek metylu został zużyty oraz informacje na temat postępu w ocenie i stosowaniu substancji alternatywnych.

Zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, Komisja podejmuje środki w celu redukcji obliczonego poziomu dla bromku metylu, który producenci i importerzy mogą wprowadzać do obrotu lub używać do własnych celów kwarantanny i przed wysyłką, przy uwzględnieniu technicznej i ekonomicznej dostępności substancji lub technologii alternatywnych oraz rozwoju sytuacji międzynarodowej w zakresie wynikającym z Protokołu.

- (iv) Całkowite ilościowe limity w odniesieniu do wprowadzania do obrotu lub używania do celów własnych bromku metylu przez producentów i importerów bromku metylu są wymienione w załączniku III.
3. (i) Z zastrzeżeniem ust. 4 i 5 oraz art. 5 ust. 5:
- a) obliczony poziom dla wodorochlorofluorowęglowodorów, wprowadzanych do obrotu lub używanych do celów własnych przez producentów i importerów, w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 1999 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza sumy:
    - 2,6% obliczonego poziomu dla chlorofluorowęglowodorów, które producenci i importerzy wprowadzili do obrotu lub wykorzystali do celów własnych w 1989 r., i
    - obliczonego poziomu dla wodorochlorofluorowęglowodorów, które

producenci i importerzy wprowadzili do obrotu lub wykorzystali do celów własnych w 1989 r.

- b) obliczony poziom dla wodorochlorofluorowęglowodorów wprowadzanych do obrotu lub używanych do celów własnych przez producentów i importerów, w okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. nie przekracza sumy:
    - 2,0% obliczonego poziomu dla chlorofluorowęglowodorów, które producenci i importerzy wprowadzili do obrotu lub wykorzystali do celów własnych w 1989 r., i
    - obliczonego poziomu dla wodorochlorofluorowęglowodorów, które producenci i importerzy wprowadzili do obrotu lub wykorzystali do celów własnych w 1989 r.;
  - c) obliczony poziom, dla wodorochlorofluorowęglowodorów wprowadzanych do obrotu lub używanych do celów własnych przez producentów i importerów, w okresie od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. nie przekracza 85% obliczonego poziomu określonego w lit. b);
  - d) obliczony poziom, dla wodorochlorofluorowęglowodorów wprowadzanych do obrotu lub używanych do celów własnych przez producentów i importerów, w okresie od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2003 r. nie przekracza 45% obliczonego poziomu określonego w lit. b);
  - e) obliczony poziom dla wodorochlorofluorowęglowodorów wprowadzanych do obrotu lub używanych do celów własnych w okresie od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 31 grudnia 2004 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza 30% obliczonego poziomu określonego w lit. b);
  - f) obliczony poziom dla wodorochlorofluorowęglowodorów wprowadzanych do obrotu lub używanych do celów własnych przez producentów i importerów, w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie nie przekracza 25% obliczonego poziomu określonego w lit. b);
  - g) producenci i importerzy nie wprowadzają wodorochlorofluorowęglowodorów do obrotu ani ich nie używają do celów własnych po dniu 31 grudnia 2009 r.;
  - h) każdy producent i importer zapewnia, że obliczony poziom dla wodorochlorofluorowęglowodorów, wprowadzanych do obrotu lub używanych do celów własnych w okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. oraz w każdym następnym 12-miesięcznym okresie, wyrażony w procentach obliczonego poziomu w lit. a)-c), nie przekracza procentowego udziału w rynku w 1996 r.
- (ii) Przed dniem 1 stycznia 2001 r. zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, Komisja ustala mechanizm przydziału kontyngentów w zakresie obliczonych

poziomów dla każdego producenta i importera, określonych w lit. d)-lit. f), dla okresu od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2003 r. oraz na każdy następny okres 12-miesięczny.

- (iii) W przypadku producentów, wielkości określone w niniejszym ustępie, odnoszą się do ilości pierwotnych wodorochlorofluorowęglowodorów wprowadzanych przez nich do obrotu lub stosowanych do celów własnych we Wspólnocie oraz które zostały wyprodukowane we Wspólnocie.
  - (iv) całkowite limity ilościowe, dotyczące wprowadzania wodorochlorofluorowęglowodorów do obrotu oraz stosowania ich do celów własnych przez producentów i importerów, są wymienione w załączniku III.
4. (i) a) Ust. 1, 2 oraz 3 nie mają zastosowania do wprowadzania do obrotu substancji regulowanych przeznaczonych do zniszczenia we Wspólnocie za pomocą technologii zatwierdzonych przez strony;
- b) ust. 1, 2 oraz 3 nie mają zastosowania do wprowadzania do obrotu substancji regulowanych i ich stosowania, jeśli:
- są stosowane jako substraty lub czynniki ułatwiające procesy chemiczne; lub
  - są używane do celów zamówień objętych pozwoleniami w odniesieniu do nieodzownego zużycia przez użytkowników, określonych w art. 3 ust. 1 lub zamówień objętych pozwoleniami w odniesieniu do zastosowań krytycznych przez użytkowników określonych w art. 3 ust. 2 lub do czasowego stosowania w sytuacjach wyjątkowych, dopuszczalnych zgodnie z art. 3 ust. 2 (ii).
- (ii) Ust. 1 nie ma zastosowania do wprowadzania do obrotu przez przedsiębiorców, innych niż producenci substancji regulowanych, w celu obsługi technicznej lub naprawy urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych, do dnia 31 grudnia 1999 r.
- (iii) Ust. 1 nie ma zastosowania do substancji regulowanych używanych do obsługi technicznej lub naprawy urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych lub do zastosowań w daktyloskopii, do dnia 31 grudnia 2000 r.
- (iv) Ust. 1 lit. c) nie ma zastosowania do wprowadzania do obrotu i stosowania halonów odzyskanych, po recyklingu lub regeneracji, stosowanych w istniejących systemach przeciwpożarowych do dnia 31 grudnia 2002 r. lub wprowadzania do obrotu i stosowania halonów do zastosowań krytycznych, podanych w załączniku VII. Każdego roku właściwe władze Państw Członkowskich powiadamiają Komisję o ilości halonów zużytych do zastosowań krytycznych, podjętych środkach w zakresie redukcji ich emisji oraz prognozach ich emisji, jak również o obecnych działaniach mających na celu identyfikowanie substancji alternatywnych i ich stosowanie. Każdego roku Komisja dokonuje przeglądu zastosowań krytycznych wymienionych w załączniku VII oraz, gdy niezbędne, wprowadza stosowne zmiany, zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2.
- (v) Z wyjątkiem zastosowań wymienionych w załączniku VII, systemy

przeciwpożarowe i gaśnice zawierające halony wycofuje się z użycia przed dniem 31 grudnia 2003 r., a halony zostają odzyskane zgodnie z art. 16.

5. Każdy producent i importer uprawniony do wprowadzania substancji regulowanych do obrotu lub używania ich do celów własnych, określonych w niniejszym artykule, może przenieść swoje prawo do całkowitej ilości lub jej części odnoszącej się do danej grupy substancji ustalonej zgodnie z niniejszym artykułem, na innego producenta lub importera danej grupy substancji we Wspólnocie. O jakimkolwiek tego rodzaju przeniesieniu prawa powiadamia się Komisję, z wyprzedzeniem. Przeniesienie prawa wprowadzania do obrotu lub stosowania nie oznacza dalszego prawa do produkcji lub przywozu.

6. Zakazuje się przywozu oraz wprowadzania do obrotu produktów i urządzeń zawierających chlorofluorowęglowodory, inne całkowicie fluorowcowane chlorofluorowęglowodory, halony, tetrachlorek węgla, 1,1,1-trichloroetan oraz wodorobromofluorowęglowodory, z wyjątkiem tych produktów i urządzeń, w odniesieniu, do których stosowanie odpowiedniej substancji regulowanej zostało dozwolone zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit drugi lub, które jest wymienione w załączniku VII. Produkty i urządzenia wyprodukowane przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia nie są objęte niniejszym zakazem.

Artykuł 5

Kontrola stosowania wodorochlorofluorowęglodorów

1. Z zastrzeżeniem poniższych warunków zakazuje się stosowania wodorochlorofluorowęglodorów:

- a) w aerozolach;
- b) jako rozpuszczalników:
  - (i) do zastosowań niezawierających rozpuszczalników, włączając otwarte urządzenia czyszczące, otwarte systemy odwadniania nieposiadające powierzchni chłodniczych, w klejach i jako czynniki ułatwiające proces uwalniania się na skutek mieszania poza zamkniętym systemem oraz do czyszczenia chemicznego, gdzie wodorochlorofluorowęglowodory nie są odzyskiwane;
  - (ii) od dnia 1 stycznia 2002 r. do wszystkich zastosowań jako rozpuszczalniki, z wyjątkiem precyzyjnego czyszczenia elementów elektrycznych oraz innych części składowych stosowanych w przestrzeni powietrznej i lotnictwie, co, do których zakaz wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 2008 r.;
- c) jako czynników chłodniczych:
  - (i) w urządzeniach wyprodukowanych po dniu 31 grudnia 1995 r., do poniższych zastosowań:
    - w systemach otwartych wykorzystujących bezpośrednio odparowywanie,
    - w domowych chłodziarkach i zamrażarkach,

- w układach klimatyzacyjnych, zasilanych dowolną energią, zamontowanych w pojazdach silnikowych, traktorach, pojazdach specjalnego przeznaczenia lub przyczepach z wyjątkiem zastosowań wojskowych, dla których zakaz wchodzi w życie dnia 31 grudnia 2008 r.
  - w układach klimatyzacyjnych stosowanych w transporcie publicznym,
- (ii) w urządzeniach klimatyzacyjnych stosowanych w transporcie kolejowym, wyprodukowanych po dniu 31 grudnia 1997 r;
- (iii) od dnia 1 stycznia 2000 r. w urządzeniach wyprodukowanych po dniu 31 grudnia 1999 r. przeznaczonych dla:
- państwowych i dystrybucyjnych chłodniach i magazynach,
  - urządzeniach o mocy napędowej równej 150 kW lub większej.
- (iv) od dnia 1 stycznia 2001 r. we wszystkich urządzeniach chłodniczych i klimatyzacyjnych wyprodukowanych po dniu 31 grudnia 2000 r., z wyjątkiem stacjonarnych urządzeń klimatyzacyjnych o wydajności chłodzącej do 100 kW, dla których zakaz stosowania wodorochlorofluorowęglowodorów obowiązuje od dnia 1 lipca 2002 r., dla urządzeń wyprodukowanych po dniu 30 czerwca 2002 r. oraz nawrotnych systemów pomp ciepłych/klimatyzacyjnych, dla których zakaz stosowania wodorochlorofluorowęglowodorów obowiązuje od dnia 1 stycznia 2004 r. dla urządzeń wyprodukowanych po dniu 31 grudnia 2003 r.
- (v) od dnia 1 stycznia 2010 r. obowiązuje zakaz używania pierwotnych wodorochlorofluorowęglowodorów do obsługi technicznej i naprawy istniejących urządzeń klimatyzacyjnych i chłodniczych, pozostających w użytkowaniu w tym terminie; od dnia 1 stycznia 2015 r. zakaz obejmuje wszystkie wodorochlorofluorowęglowodory.

Przed 31 grudnia 2008 r. Komisja dokonuje przeglądu w zakresie technicznej i ekonomicznej dostępności substancji alternatywnych dla wodorochlorofluorowęglowodory po recyklingu.

uwzględniając potrzebę unikania nadmiernego pozbywania się urządzeń, przegląd uwzględnia dostępność, technicznie i ekonomicznie osiągalnych substancji alternatywnych dla wodorochlorofluorowęglowodorów znajdujących się w istniejących urządzeniach chłodniczym.

Rozważane substancje alternatywne powinny charakteryzować się znacznie niższym szkodliwym wpływem na środowisko niż wodorochlorofluorowęglowodory.

Komisja przedstawia wyniki przeglądu do Parlamentu Europejskiego oraz Rady. Zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2 jeśli jest to właściwe, zostaje podjęta decyzja w sprawie ewentualnej akceptacji daty 1 stycznia 2015 r.

d) do produkcji pianek:

- (i) do produkcji wszystkich pianek za wyjątkiem pianek o strukturze integralnej, stosowanych do celów bezpieczeństwa oraz sztywnych pianek izolacyjnych;
  - (ii) od dnia 1 października 2000 r. do produkcji pianek o strukturze integralnej, stosowanych do celów bezpieczeństwa oraz sztywnych polietylenowych pianek izolacyjnych;
  - (iii) od dnia 1 stycznia 2002 r. do produkcji wytłaczanych sztywnych polistyrenowych pianek izolacyjnych, z wyjątkiem zastosowań izolacyjnych w transporcie;
  - (iv) do dnia 1 stycznia 2003 r. do produkcji pianek poliuretanowych stosowanych w urządzeniach, elastycznych pianek poliuretanowych, poliuretanowych paneli o budowie „kanapkowej”, z wyjątkiem ostatnich dwóch stosowanych jako izolacje w transporcie;
  - (v) od dnia 1 stycznia 2004 r. do produkcji wszystkich pianek, w tym pianek poliuretanowych w sprayu i w postaci bloków;
- e) jako gaz nośny dla substancji sterylizujących w układach zamkniętych, w urządzeniach wyprodukowanych po dniu 31 grudnia 1997 r.;
- f) do wszystkich innych zastosowań.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, zezwala się na stosowanie wodorochlorofluorowęglowodorów

- a) do celów laboratoryjnych, w tym do prac badawczo-rozwojowych;
- b) jako substratów;
- c) jako czynników ułatwiających procesy chemiczne;

3. W drodze odstępstwa od ust. 1, użycie wodorochlorofluorowęglowodorów jako czynników gaśniczych w istniejących systemach przeciwpożarowych może być dozwolone w celu zamiany halonów w zastosowaniach wymienionych w załączniku VII, zgodnie z poniższymi warunkami:

- halony zawarte w takich systemach przeciwpożarowych zostają całkowicie wymienione,
- wycofane halony zostają zniszczone,
- 70% kosztów zniszczenia halonów zostaje pokryte przez dostawcę wodorochlorofluorowęglowodorów,
- każdego roku Państwo Członkowskie wykorzystujące niniejszy przepis powiadamia Komisję o liczbie odnośnych instalacji oraz ilości halonów.

4. Przywóz i wprowadzanie do obrotu produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory, w odniesieniu, do których ograniczenie stosowania obowiązuje na podstawie niniejszego artykułu, są zakazane od daty wejścia w życie zakazu

stosowania. Produkty i urządzenia wyprodukowane przed datą wymienionego ograniczenia stosowania, nie są objęte niniejszym zakazem.

5. Do dnia 31 grudnia 2009 r. ograniczenie stosowania wodorochlorofluorowęglowodorów, na podstawie niniejszego artykułu, nie stosuje się w odniesieniu do wytwarzania produktów przeznaczonych na wywóz do krajów, w których stosowanie wodorochlorofluorowęglowodorów w tych produktach jest nadal dozwolone.

6. Zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, w świetle posiadanego doświadczenia wynikającego z działania niniejszego rozporządzenia lub uwzględniając postęp techniczny, Komisja może dokonać zmiany wykazu i dat określonych w ust. 1, jednakże w żadnym przypadku nie dokonuje rozszerzenia okresów w nim określonych, bez uszczerbku dla wyłączeń przewidzianych w ust. 7.

7. Na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego oraz zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, Komisja może przyznać ograniczone czasowo wyłączenie, zezwalające na stosowanie oraz wprowadzanie do obrotu wodorochlorofluorowęglowodorów, w drodze odstępstwa od ust. 1 oraz art. 4 ust. 3 w przypadku, gdy wykazuje się, że dla szczególnego zastosowania, technicznie i ekonomicznie osiągalne substancje alternatywne nie są dostępne lub nie mogą być zastosowane. Komisja niezwłocznie powiadamia Państwa Członkowskie o każdym przyznanym wyłączeniu.

ROZDZIAŁ III

HANDEL

Artykuł 6

Pozwolenia na przywóz z państw trzecich

1. Dopuszczenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie lub w celu uszlachetniania czynnego substancji regulowanych następuje po uzyskaniu pozwolenia na przywóz. Pozwolenia są wydawane przez Komisję po sprawdzeniu ich zgodności z art. 6, 7, 8 i 13. Komisja przesyła kopię każdego pozwolenia do właściwych władz Państwa Członkowskiego, do którego dane substancje mają być przywiezione. Każde Państwo Członkowskie wyznacza władze jako właściwe do tego celu. Substancje regulowane wymienione w grupach I-V załącznika I nie mogą być przywożone w celu uszlachetniania czynnego.

2. Pozwolenie dotyczące procedury uszlachetniania czynnego może zostać wydane, jeśli substancje regulowane mają być wykorzystane na obszarze celnym Wspólnoty, zgodnie z systemem zawiesznień przewidzianym w art. 114 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2913/92, oraz pod warunkiem, że produkty kompensacyjne zostają ponownie wywiezione do państwa, w którym produkcja, zużycie lub przywóz tej substancji regulowanej nie są zakazane. Pozwolenie może zostać wydane jedynie po wyrażeniu zgody właściwych władz Państwa Członkowskiego, w którym uszlachetnianie czynne ma mieć miejsce.

3. Wniosek o pozwolenie zawiera:

- a) nazwy oraz adresy importera i eksportera;
- b) kraj wywozu;

- c) państwo docelowe, jeśli substancje regulowane mają być stosowane na obszarze celnym Wspólnoty, zgodnie z procedurą uszlachetniania czynnego określoną w ust. 2;
  - d) opis każdej substancji regulowanej, w tym:
    - opis handlowy,
    - opis i kod CN określony w załączniku IV;
    - własności fizyczne substancji (pierwotna, odzyskana, zregenerowana);
    - ilość substancji w kilogramach;
  - e) cel zakładanego przywozu;
  - f) miejsce i datę zakładanego przywozu, jeżeli są znane, oraz informacje o jakichkolwiek zmianach, gdy istotne, tych danych.
4. Komisja może wymagać świadectwa potwierdzającego własności fizyczne przywożonych substancji.
5. Zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, Komisja może dokonać zmiany wykazu pozycji wymienionych w ust. 3 i w załączniku IV.

Artykuł 7

Przywóz substancji regulowanych z państw trzecich

Dopuszczenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie substancji regulowanych przywożonych z państw trzecich podlega limitom ilościowym. Wymienione limity zostają ustalone, a kontyngenty przydzielone przedsiębiorcom w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 1999 r. oraz dla każdego następnego 12-miesięcznego okresu, zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2. Kontyngenty przydziela się tylko dla:

- a) substancji regulowanych z grup VI i VIII określonych w załączniku I;
- b) substancji regulowanych, jeżeli są wykorzystywane do niezbędnych lub krytycznych zastosowań lub do celów kwarantanny bądź zastosowań przed wysyłką;
- c) substancji regulowanych, jeżeli są wykorzystywane jako substraty lub czynniki ułatwiające procesy chemiczne;
- d) przedsiębiorców posiadających instalacje do niszczenia odzyskanych substancji regulowanych, jeśli substancje regulowane są niszczone we Wspólnocie, przy użyciu technologii zatwierdzonych przez strony.

Artykuł 8

Przywóz substancji regulowanych z państw niebędących stronami Protokołu

Zakazuje się dopuszczania substancji regulowanych do swobodnego obrotu we Wspólnocie lub do celów uszlachetniania czynnego, przywożonych z państw niebędących stronami Protokołu.

Artykuł 9

Przywóz produktów zawierających substancje regulowane z Państw niebędących stronami Protokołu

1. Zakazuje się dopuszczania do wolnego obrotu we Wspólnocie produktów oraz urządzeń zawierających substancje regulowane, przywożone z państw niebędących stronami Protokołu.
2. Do potrzeb służb celnych Państw Członkowskich, wykaz produktów zawierających substancje regulowane wraz z kodami CN jest podany w załączniku V. Zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, Komisja może dodać pozycje do wymienionego wykazu, usunąć je lub dokonać poprawek na wymienionym wykazie w świetle zmian dokonywanych przez strony.

Artykuł 10

Przywóz produktów wytworzonych z wykorzystaniem substancji regulowanych z państwa niebędącego stroną Protokołu

W świetle decyzji stron, Rada na prośbę Komisji, zatwierdza zasady dotyczące dopuszczania do swobodnego obrotu we Wspólnocie, produktów wytworzonych z wykorzystaniem substancji regulowanych, ale niezawierających substancji identyfikowanych jako substancje regulowane, przywożonych z państw niebędących stronami Protokołu. Identyfikacja takich produktów jest zgodna z okresowymi technicznymi wytycznymi dla stron. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Artykuł 11

Wywóz substancji regulowanych lub produktów zawierających substancje regulowane

1. Zakazuje się wywozu ze Wspólnoty chlorofluorowęglowodorów, innych całkowicie fluorowcowanych chlorofluorowęglowodorów, halonów, tetrachlorku węgla, 1,1,1-trichloroetanu oraz częściowo podstawionych bromofluorowęglowodorów lub produktów i urządzeń, innych niż rzeczy osobiste, zawierających wymienione substancje lub, których funkcjonowanie uzależnione jest od ciągłej dostawy tych substancji. Zakazu nie stosuje się do wywozu:
  - a) substancji regulowanych, wyprodukowanych zgodnie z art. 3 ust. 6 w celu zaspokojenia podstawowych krajowych potrzeb stron zgodnie z art. 5 Protokołu;
  - b) substancji regulowanych, wyprodukowanych zgodnie z art. 3 ust. 7 w celu zaspokojenia potrzeb wynikających z zastosowań nieodzownych lub krytycznych w państwach będących stronami;
  - c) produktów i urządzeń zawierających substancje regulowane, wyprodukowane zgodnie z art. 3 ust. 5 lub przywożonych zgodnie z art. 7 ust. b;

- d) produktów i urządzeń zawierających halon, w celu zaspokojenia potrzeb wynikających z zastosowań krytycznych wymienionych w załączniku VII;
- e) substancji regulowanych do zastosowań w charakterze substratów i czynników ułatwiających procesy chemiczne.

2. Zakazuje się wywozu bromku metylu ze Wspólnoty do państw niebędących stronami Protokołu.

3. Zakazuje się wywozu od dnia 1 stycznia 2004 r. częściowo podstawionych chlorofluorowęglowodorów z obszaru Wspólnoty do państw niebędących stronami Protokołu. Zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2 Komisja dokonuje oceny wprowadzenia powyższej daty w świetle międzynarodowego postępu wynikającego z Protokołu i ją zmieni, jeśli uzna za stosowne.

Artykuł 12

Pozwolenie na wywóz

1. Wywóz substancji regulowanych z obszaru Wspólnoty może odbywać się na podstawie pozwolenia. Komisja wydaje przedsiębiorcom pozwolenia na wywóz na okres od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. oraz na każdy następny 12-miesięczny okres zgodnie z art. 11. Komisja przekazuje kopię każdego pozwolenia do właściwych władz zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

2. Wniosek w sprawie pozwolenia na wywóz zawiera:

- a) nazwę oraz adres eksportera i producenta, w przypadku, gdy nie są jednakowe;
- b) opis substancji regulowanej (ych), przeznaczonej (ych) do wywozu zawierający:
  - opis handlowy,
  - opis i kod CN podany w załączniku IV;
  - rodzaj substancji (pierwotna, odzyskana, zregenerowana);
- c) łączną ilość każdej substancji przeznaczonej do wywozu;
- d) państwo/państwa docelowe, do których substancje są wywożone;
- e) cel wywozu;

3. Każdy eksporter notyfikuje Komisji jakiegokolwiek zmiany w danych, zgłoszonych na podstawie ust. 2, które mogą się pojawić w trakcie obowiązywania pozwolenia. Każdy eksporter zobowiązany jest do przedstawiania Komisji sprawozdań zgodnie z art. 19.

Artykuł 13

Wyjątkowe pozwolenia na handel z Państwami niebędącymi stronami Protokołu

W drodze odstępstwa od art. 8, 9 ust. 1, art. 10, art. 11 ust. 2 i 3, Komisja może pozwolić na handel, z państwami niebędącymi stronami Protokołu, substancjami regulowanymi oraz produktami je zawierającymi lub wyprodukowanymi przy użyciu jednej lub wielu takich substancji, w takim zakresie, w jakim państwo niebędące stroną Protokołu jest zdeterminowane do zachowania przez strony pełnej zgodności z Protokołem oraz w zakresie, w jakim przedstawiło dane w tym względzie, określone w art. 7 Protokołu. Komisja postępuje zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 14

Handel z terytorium nieobjętym Protokołem

1. Z zastrzeżeniem każdej decyzji podjętej zgodnie z ust. 2, art. 8 i 9, art. 11 ust. 2 i 3 odnoszą się do każdego terytorium, nieobjętego Protokołem, tak jak odnoszą się do każdego Państwa niebędącego stroną Protokołu.

2. Tam, gdzie władze terytorium nieobjętego Protokołem postępują zgodnie z Protokołem oraz przedstawiły dane w tym względzie określone w art. 7 Protokołu, Komisja może podjąć decyzję o niestosowaniu części lub wszystkich przepisów art. 8, 9 i 11 niniejszego rozporządzenia.

Komisja podejmuje decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2.

Artykuł 15

Powiadamianie Państw Członkowskich

Komisja niezwłocznie notyfikuje Państwu Członkowskiemu jakiegokolwiek działania w zakresie zmian art. 6, 7, 9, 12, 13 oraz 14.

ROZDZIAŁ IV

KONTROLA EMISJI

Artykuł 16

Odzyskiwanie zużytych substancji regulowanych

1. Substancje regulowane zawarte w:

- urządzeniach chłodniczych, klimatyzacyjnych oraz pompach ciepłych, z wyjątkiem domowych chłodziarek i zamrażarek,
- urządzeniach zawierających rozpuszczalniki,
- systemach przeciwpożarowych i gaśnicach,

odzyskuje się w trakcie obsługi technicznej urządzeń lub przed ich demontażem bądź usunięciem, w celu zniszczenia przy użyciu technologii zatwierdzonych przez strony lub innych technologii zaakceptowanych z punktu widzenia ochrony środowiska, lub w celu ich przeznaczenia do recyklingu lub regeneracji.

2. Po dniu 31 grudnia 2001 r substancje regulowane zawarte w domowych chłodziarkach i zamrażarkach są odzyskiwane oraz traktowane zgodnie z ust. 1.
3. Substancje regulowane zawarte w produktach, instalacjach i urządzeniach innych niż te, określone w ust. 1 i 2 są odzyskiwane oraz traktowane zgodnie z ust. 1, jeżeli jest to praktycznie możliwe.
4. Zakazuje się wprowadzania na rynek substancji regulowanych w pojemnikach jednorazowych, z wyjątkiem przeznaczonych do nieodzownego zużycia.
5. Państwa Członkowskie podejmują działania promujące odzysk, recykling i regenerację oraz niszczenie substancji regulowanych oraz nakładają odpowiedzialność na użytkowników, techników ds. chłodnictwa lub inne właściwe jednostki, za zagwarantowanie postępowania zgodnego z przepisami ust. 1. Państwa Członkowskie ustalają minimalne wymagania kwalifikacyjne dla zaangażowanego personelu. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2001 r. Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji sprawozdanie dotyczące programów odnoszących się do wyżej wymienionych kwalifikacji. Komisja dokonuje oceny środków podjętych przez państwa. W świetle tej oceny oraz technicznych, a także innych istotnych informacji Komisja proponuje środki, dotyczące omawianych minimalnych wymagań kwalifikacyjnych.
6. Państwa Członkowskie do dnia 31 grudnia 2001 r. przedkładają sprawozdanie do Komisji, dotyczące utworzonych systemów promowania odzysku zużytych substancji regulowanych, obejmujące dane na temat dostępnych obiektów i urządzeń oraz ilości zużytych substancji regulowanych odzyskanych, poddanych recyklingowi, regeneracji lub zniszczonych.
7. Niniejszy artykuł nie narusza dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów⁸ lub środków przyjętych w art. 2 ust. 2 wymienionej dyrektywy.

Artykuł 17

Wycieki substancji regulowanych

1. Wszelkie wykonalne środki ostrożności podejmuje się w celu zapobiegania wyciekom substancji regulowanych i ich minimalizowania. W szczególności stacjonarne urządzenia zawierające płyn chłodniczy w ilości powyżej 3 kg są kontrolowane corocznie pod kątem wycieków. Państwa Członkowskie określają minimalne wymagania kwalifikacyjne dla zaangażowanego personelu. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2001 r. Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji sprawozdanie dotyczące programów odnoszących się do wyżej wymienionych kwalifikacji. Komisja dokonuje oceny środków podjętych przez Państwa Członkowskie. W świetle tej oceny oraz technicznych, a także innych istotnych informacji Komisja, jeśli jest to właściwe, proponuje środki dotyczące omawianych minimalnych wymagań kwalifikacyjnych.

Komisja wspiera przygotowywanie norm europejskich, odnoszących się do kontroli wycieków oraz do odzysku substancji wyciekających z handlowych oraz przemysłowych

---

⁸ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 96/350/(Dz.U. nr L 135 z 6.6.1996, str. 32).

urządzeń klimatyzacyjnych i chłodniczych, z systemów przeciwpożarowych oraz z urządzeń zawierających rozpuszczalniki, jak również, jeśli uzna za właściwe, do wymagań technicznych w odniesieniu do instalacji chłodniczych w zakresie ich szczelności.

2. Wszelkie wykonalne środki ostrożności podejmuje się w celu zapobiegania i minimalizowania wycieków bromku metylu z instalacji do fumigacji oraz z jego innych zastosowań. Ilekroć bromek metylu stosowany jest do fumigacji gleby, obowiązkowe jest stosowanie w odpowiednio długim czasie nieprzepuszczalnych folii lub zastosowanie innych technik, zapewniających, co najmniej ten sam poziom ochrony środowiska. Państwa Członkowskie określają minimalne wymagania kwalifikacyjne dla zaangażowanego personelu.

3. Wszelkie wykonalne środki ostrożności podejmuje się w celu zapobiegania i minimalizowania wycieków substancji regulowanych podczas ich stosowania jako substraty i czynniki ułatwiające procesy chemiczne.

4. Wszelkie wykonalne środki ostrożności podejmuje się w celu zapobiegania i minimalizowania wycieków substancji regulowanych wyprodukowanych w sposób niezamierzony w czasie wytwarzania innych chemikaliów.

5. Komisja opracowuje, jeśli to właściwe i upowszechnia materiały, określające najlepsze dostępne technologie oraz najlepsze praktyki z punktu widzenia środowiska, dotyczące zapobiegania i minimalizowania wycieków oraz emisji substancji regulowanych.

ROZDZIAŁ V

KOMITET, SPRAWOZDAWCZOŚĆ, KONTROLA I KARY

Artykuł 18

Komitet

1. Komisję wspiera Komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się przepisy art. 4 i 7 decyzji 1999/486/WE, jednocześnie uwzględniając przepisy art. 8 powyższej decyzji.

Okres, ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE, ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet przyjmuje własny regulamin.

Artykuł 19

Sprawozdawczość

1. Każdego roku przed dniem 31 marca każdy producent, importer i eksporter substancji regulowanych przekazuje Komisji, przesyłając kopię do właściwych władz Państwa Członkowskiego, poniżej wymienione dane dla każdej substancji regulowanej za okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia roku poprzedniego.

Wzór sprawozdania ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2.

a) Każdy producent informuje o:

- całkowitej produkcji w odniesieniu do każdej substancji regulowanej ,
- jakiegokolwiek produkcji wprowadzonej do obrotu lub zużytej do celów własnych we Wspólnocie, oddzielnie wykazując produkcję substancji wykorzystanych jako substraty, czynniki ułatwiające procesy chemiczne, do celów kwarantanny oraz zastosowania przed wysyłką lub innych,
- jakiegokolwiek produkcji przeznaczonej na zaspokojenie potrzeb niezbędnego zużycia na obszarze Wspólnoty, na podstawie pozwolenia zgodnie z art. 3 ust. 4,
- jakiegokolwiek produkcji na podstawie zezwolenia na mocy art. 3 ust. 6 przeznaczonej na zaspokojenie podstawowych krajowych potrzeb stron na podstawie z art. 5 Protokołu,
- jakiegokolwiek produkcji na podstawie zezwolenia na mocy art. 3 ust. 7 przeznaczonej na zaspokojenie potrzeb stron, wynikających z zastosowań krytycznych i niezbędnych,
- jakimkolwiek wzroście produkcji na podstawie zezwolenia zgodnie z art. 3 ust. 8, 9 i 10 w związku z racjonalizacją przemysłową,
- jakichkolwiek ilościach poddanych recyklingowi, regeneracji lub ilościach zniszczonych,
- jakichkolwiek zapasach.

b) Każdy importer, włączając producentów będących importerami, informuje o:

- jakichkolwiek ilościach dopuszczonych do swobodnego obrotu we Wspólnocie, oddzielnie wykazując przywóz przeznaczony jako substraty, czynniki ułatwiające procesy chemiczne, do zastosowań krytycznych i niezbędnych dozwolonych zgodnie z art. 3 ust. 4, wykorzystywanych do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką oraz przeznaczony do zniszczenia,
- jakichkolwiek ilościach substancji regulowanych wprowadzanych na obszar Wspólnoty zgodnie z procedurą uszlachetniania czynnego,
- jakichkolwiek ilościach zużytych substancji regulowanych przywiezionych w celach recyklingu i regeneracji,
- jakichkolwiek zapasach.

c) Każdy eksporter, włączając producentów będących eksporterami, informuje o:

- jakichkolwiek ilościach substancji regulowanych wywiezionych ze Wspólnoty, w tym o substancjach ponownie wywiezionych w ramach procedury uszlachetniania czynnego, oddzielnie wykazując ilości wywiezione do każdego z krajów przeznaczenia oraz ilości przeznaczone na substraty i czynniki ułatwiające

procesy chemiczne, do celów zastosowania niezbędnego i krytycznego, do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką, przeznaczonych do zaspokojenia podstawowych potrzeb krajowych stron na podstawie art. 5 Protokołu, a także w celu zniszczenia,

- jakichkolwiek ilościach zużytych substancji regulowanych wywiezionych w celach recyklingu i regeneracji,
- jakichkolwiek zapasach.

2. Każdego roku przed dniem 31 grudnia organy celne Państw Członkowskich zwracają Komisji wykorzystane dokumenty pozwoleń.

3. Każdego roku przed dniem 31 marca, każdy użytkownik, który otrzymał zezwolenie na wykorzystanie wyłączenia niezbędnego zużycia na mocy art. 3 ust. 1, przedkłada Komisji sprawozdanie dotyczące każdej substancji, na którą otrzymał zezwolenie, przesyłając kopię sprawozdania do właściwych władz Państwa Członkowskiego, przy czym sprawozdanie zawiera sposób wykorzystania, ilości substancji wykorzystanych w roku poprzedzającym, ilości posiadanych zapasów, jakiejkolwiek ilości substancji poddanych recyklingowi lub zniszczonych, oraz ilości produktów zawierających te substancje, wprowadzonych do obrotu we Wspólnocie i/lub wywiezionych.

4. Każdego roku przed dniem 31 marca każde przedsiębiorstwo, które otrzymało zezwolenie na stosowanie substancji regulowanych jako czynnika ułatwiającego procesy chemiczne, przedkłada Komisji sprawozdanie zawierające dane na temat ilości zużytych substancji w roku poprzednim oraz prognozę emisji, która miała miejsce podczas stosowania tych substancji.

5. Komisja podejmuje właściwe działania w celu ochrony poufności przedłożonych jej informacji.

6. Zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2 Komisja może wprowadzić zmiany w zakresie wymagań sprawozdawczych ustanowionych w ust. 1-4, w celu wypełnienia zobowiązań w ramach Protokołu lub w celu poprawy praktycznego stosowania wymienionych wymagań sprawozdawczych.

Artykuł 20

Kontrola

1. Wykonując zadania powierzone jej na mocy niniejszego rozporządzenia, Komisja może uzyskiwać wszelkie informacje od rządów oraz właściwych władz Państw Członkowskich, jak również od przedsiębiorstw.

2. Występując do przedsiębiorstwa z żądaniem o przekazanie informacji, w tym samym czasie Komisja przesyła kopię żądania właściwym władzom Państwa Członkowskiego, na którego terytorium mieści się siedziba przedsiębiorstwa, wraz z podaniem powodów żądania wymienionych informacji.

3. Właściwe władze Państw Członkowskich przeprowadzają dochodzenia, które Komisja uzna za niezbędne na podstawie niniejszego rozporządzenia. Państwa Członkowskie

przeprowadzają również wyrywkowe kontrole w zakresie przywozu substancji regulowanych i powiadamiają Komisję o ich harmonogramie i wynikach.

4. Z zastrzeżeniem Porozumienia Komisji z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego, na terytorium, którego dochodzenia mają być przeprowadzone, urzędnicy Komisji pomagają urzędnikom tych władz podczas wypełniania ich obowiązków.

5. Komisja podejmuje właściwe działania mające na celu wspieranie należytej wymiany informacji i współpracy między krajowymi władzami, jak również między krajowymi władzami i Komisją. Komisja podejmuje właściwe działania w celu ochrony poufności informacji otrzymanych na podstawie niniejszego artykułu.

Artykuł 21

Kary

Państwa Członkowskie ustalają niezbędne kary za naruszanie przepisów niniejszego rozporządzenia. Kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach dotyczących kar nie później niż do dnia 31 grudnia 2000 r. oraz powiadamiają niezwłocznie o jakichkolwiek późniejszych zmianach mających wpływ na te przepisy.

ROZDZIAŁ VI

NOWE SUBSTANCJE

Artykuł 22

Nowe substancje

1. Zakazuje się produkcji, dopuszczania do swobodnego obrotu we Wspólnocie, uszlachetniania czynnego, wprowadzania do obrotu oraz stosowania nowych substancji wymienionych w załączniku II. Zakazu nie stosuje się do nowych substancji w przypadku, gdy wykorzystywane są jako substraty.

2. Komisja sporządza, gdzie właściwe, wniosek, w sprawie włączenia do wykazu w załączniku II, substancji, które nie są substancjami regulowanymi, ale które według Zespołu ds. oceny naukowej, przy Protokole, posiadają znaczny potencjał niszczenia ozonu, włączając możliwe odstępstwa od ust. 1.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 23

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 3093/94 traci moc z dniem 1 października 2000 r.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia należy traktować jako odniesienia do niniejszego

rozporządzenia.

Artykuł 24

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 29 czerwca 2000 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

M. MARAQUES DA COSTA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Ujęte substancje regulowane

Grupa	Substancja	Potencjał zubażania ozonu ¹
Grupa I	CFC1 ₃ (CFC-11)	1,0
	CF ₂ C1 ₂ (CFC-12)	1,0
	C ₂ F ₃ C1 ₃ (CFC-113)	0,8
	C ₂ F ₄ C1 ₂ (CFC-114)	1,0
	C ₂ F ₅ C1 (CFC-115)	0,6
Grupa II	CF ₃ Cl (CFC-13)	1,0
	C ₂ FC1 ₅ (CFC-111)	1,0
	C ₂ F ₂ Cl ₄ (CFC-112)	1,0
	C ₃ FC1 ₇ (CFC-211)	1,0
	C ₃ F ₂ C1 ₆ (CFC-212)	1,0
	C ₃ F ₃ C1 ₅ (CFC-213)	1,0
	C ₃ F ₄ C1 ₄ (CFC-214)	1,0
	C ₃ F ₅ C1 ₃ (CFC-215)	1,0
	C ₃ F ₆ C1 ₂ (CFC-216)	1,0
	C ₃ F ₇ C1 (CFC-217)	1,0
Grupa III	CF ₂ BrCl (halon-1211)	3,0
	CF ₃ Br (halon-1301)	10,0
	C ₂ F ₄ Br ₂ (halon-2402)	6,0
Grupa IV	CC1 ₄ (tetrachlorek węgla)	1,1
Grupa V	C ₂ H ₃ C1 ₃ ² (1,1, 1-trichloroetan)	0,1
Grupa VI	CH ₃ Br (bromek metylu)	0,6
Grupa VII	CHFBr ₂	1,00
	CHF ₂ Br	0,74
	CH ₂ FBr	0,73
	C ₂ HFBr ₄	0,8
	C ₂ HF ₂ Br ₃	1,8
	C ₂ HF ₃ Br ₂	1,6
	C ₂ HF ₄ Br	1,2
	C ₂ H ₂ FBr ₃	1,1
	C ₂ H ₂ F ₂ Br ₂	1,5
	C ₂ H ₂ F ₃ Br	1,6
	C ₂ H ₃ FBr ₂	1,7
	C ₂ H ₃ F ₂ Br	1,1
	C ₂ H ₄ FBr	0,1
	C ₃ HFBr ₆	1,5
	C ₃ HF ₂ Br ₅	1,9
	C ₃ HF ₃ Br ₄	1,8
C ₃ HF ₄ Br ₃	2,2	

Grupa	Substancja	Potencjał zubażenia ozonu ¹
	C ₃ HF ₅ Br ₂	2,0
	C ₃ HF ₆ Br	3,3
	C ₃ H ₂ FBr ₅	1,9
	C ₃ H ₂ F ₂ Br ₄	2,1
	C ₃ H ₂ F ₃ Br ₃	5,6
	C ₃ H ₂ F ₄ Br ₂	7,5
	C ₃ H ₂ F ₅ Br	1,4
	C ₃ H ₃ FBr ₄	1,9
	C ₃ H ₃ F ₂ Br ₃	3,1
	C ₃ H ₃ F ₃ Br ₂	2,5
	C ₃ H ₃ F ₄ Br	4,4
	C ₃ H ₄ FBr ₃	0,3
	C ₃ H ₄ F ₂ Br ₂	1,0
	C ₃ H ₄ F ₃ Br	0,8
	C ₃ H ₅ FBr ₂	0,4
	C ₃ H ₅ F ₂ Br	0,8
	C ₃ H ₆ FBr	0,7
Grupa VIII	CHFCl ₂ (HCFC-21) ³	0,040
	CHF ₂ Cl (HCFC-22) ³	0,055
	CH ₂ FCl (HCFC-31)	0,020
	C ₂ HFC ₁₄ (HCFC-121)	0,040
	C ₂ HF ₂ C ₁₃ (HCFC-122)	0,080
	C ₂ HF ₃ C ₁₂ (HCFC-123) ³	0,020
	C ₂ HF ₄ Cl (HCFC-124) ³	0,022
	C ₂ H ₂ FC ₁₃ (HCFC-131)	0,050
	C ₂ H ₂ F ₂ C ₁₂ (HCFC-132)	0,050
	C ₂ H ₂ F ₃ Cl (HCFC-133)	0,060

Grupa	Substancja	Potencjał zubażania ozonu ¹
	C ₂ H ₃ FC ₁₂ (HCFC-141)	0,070
	CH ₃ CFC ₁₂ (HCFC-141b) ³	0,110
	C ₂ H ₃ F ₂ C ₁ (HCFC-142)	0,070
	CH ₃ CF ₂ C ₁ (HCFC-142b) ³	0,065
	C ₂ H ₄ FC ₁ (HCFC-151)	0,005
	C ₃ HFC ₁₆ (HCFC-221)	0,070
	C ₃ HF ₂ C ₁₅ (HCFC-222)	0,090
	C ₃ HF ₃ C ₁₄ (HCFC-223)	0,080
	C ₃ HF ₄ C ₁₃ (HCFC-224)	0,090
	C ₃ HF ₅ C ₁₂ (HCFC-225)	0,070
	CF ₃ CF ₂ CHC ₁₂ (HCFC-225ca) ³	0,025
	CF ₂ ClCF ₂ CHClF (HCFC-225cb) ³	0,033
	C ₃ HF ₆ C ₁ (HCFC-226)	0,100
	C ₃ H ₂ FC ₁₅ (HCFC-231)	0,090
	C ₃ H ₂ F ₂ C ₁₄ (HCFC-232)	0,100
	C ₃ H ₂ F ₃ C ₁₃ (HCFC-233)	0,230
	C ₃ H ₂ F ₄ C ₁₂ (HCFC-234)	0,280
	C ₃ H ₂ F ₅ C ₁ (HCFC-235)	0,520
	C ₃ H ₃ FC ₁₄ (HCFC-241)	0,090
	C ₃ H ₃ F ₂ C ₁₃ (HCFC-242)	0,130
	C ₃ H ₃ F ₃ C ₁₂ (HCFC-243)	0,120
	C ₃ H ₃ F ₄ C ₁ (HCFC-244)	0,140
	C ₃ H ₄ FC ₁₃ (HCFC-251)	0,010
	C ₃ H ₄ F ₂ C ₁₂ (HCFC-252)	0,040
	C ₃ H ₄ F ₃ C ₁ (HCFC-253)	0,030
	C ₃ H ₅ FC ₁₂ (HCFC-261)	0,020
	C ₃ H ₅ F ₂ C ₁ (HCFC-262)	0,020
	C ₃ H ₆ FC ₁ (HCFC-271)	0,030

¹ Wymienione wielkości potencjału zubażania ozonu są wielkościami szacunkowymi opartymi na istniejącej wiedzy oraz podlegają okresowej ocenie i zmianom w świetle decyzji podejmowanych przez strony.

² Wymieniony wzór nie odnosi się do 1,1,2-trichloroetanu.

³ Identyfikuje substancję najbardziej opłacalną z punktu widzenia handlowego, zapisaną w Protokole.

ZAŁĄCZNIK II

Nowe substancje

Bromochlorometan

ZAŁĄCZNIK III

Łączne limity ilościowe dla producentów i importerów wprowadzających substancje regulowane na rynek oraz wykorzystujących je na własne potrzeby we Wspólnocie

(obliczone poziomo wyrażone w tonach ODP)

Substancja	Grupa I	Grupa II	Grupa III	Grupa IV	Grupa V	Grupa VI ¹ Do zastosowań innych niż do celów kwarantanny i przed wysyłką	Grupa VI ¹ Do celów kwarantanny i przed wysyłką	Grupa VII	Grupa VIII
Dla okresów 12-miesięcznych od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia									
1999	0	0	0	0	0	8 665		0	8079
2000						8665			8079
2001						4621	607		6 678
2002						4621	607		5 676
2003						2 888	607		3 005
2004						2 888	607		2 003
2005						0	607		2 003
2006							607		2 003
2007							607		2 003
2008							607		1 669
2009							607		1 669
2010							607		0
2011							607		0
2012							607		0
2013							607		0
2014							607		0
2015							607		0

¹ Obliczony na podstawie ODP = 0,6.

ZAŁĄCZNIK IV

Grupy, kody Nomenklatury Scalonej 1999 (CN 99)¹ i opisy substancji określonych w załącznikach I i III

Grupa	Kod CN 99	Wyszczególnienie
Grupa I	2903 41 00	- - Trichlorofluorometan
	2903 42 00	- - Dichlorodifluorometan
	2903 43 00	- - Trichlorotrifluoroetany
	2903 44 10	- - - Dichlorotetrafluoroetany
	2903 44 90	- - - Chloropentafluoroetan
Grupa II	2903 45 10	- - - Chlorotrifluorometan
	2903 45 15	- - - Pentachlorofluoroetan
	2903 45 20	- - - Tetrachlorodifluoroetany
	2903 45 25	- - - Heptachlorofluoropropany
	2903 45 30	- - - Heksa chlorodifluoropropany
	2903 45 35	- - - Pentachlorotrifluoropropany
	2903 45 40	- - - Tetrachlorotetrafluoropropany
	2903 45 45	- - - Trichloropentafluoropropany
	2903 45 50	- - - Dichloroheksafluoropropany
2903 45 55	- - - Chloroheptafluoropropany	
Grupa III	2903 46 10	- - - Bromochlorodifluorometan
	2903 46 20	- - - Bromotrifluorometan
	2903 46 90	- - - Dibromotetrafluoroetany
Grupa IV	2903 14 00	- - Tetrachlorek węgla
Grupa V	2903 19 10	- - - 1,1,1-trichloroetan (metylochloform)
Grupa VI	2903 30 33	- - - Bromometan (bromek metylu)
Grupa VII	2903 49 30	- - - - Hydrobromofluorometany,-etany lub - propany
Grupa VIII	2903 49 10	- - - - Hydrochlorofluorometany,-etany lub - propany
	ex 3824 71 00	- - Mieszaniny zawierające jedną lub więcej substancji ujętych w kodach CN 2903 41 00 do 2903 45 55.
	ex 3824 79 00	- - Mieszaniny zawierające jedną lub więcej substancji ujętych w kodach CN 2903 46 10 to 2903 46 90
	ex 3824 90 95 ex 3824 90 95	- - - - Mieszaniny zawierające jedną lub więcej substancji ujętych w kodach CN 2903 14 00, 2903 19 10, 2903 30 33, 2903 49 10 lub 2903 49 30

¹ Znacznik „ex” przed kodem oznacza, że inne produkty niż te określone w kolumnie „Wyszczególnienie” mogą zaliczać się do wymienionej podpozycji.

ZAŁĄCZNIK V

Kody Nomenklatury Scalonej (CN) dla produktów zawierających substancje regulowane⁹

1. *Pojazdy samochodowe i ciężarówki wyposażone w agregaty klimatyzacyjne*

Kod CN

8701 20 10 - 8701 90 90

8702 10 11 - 8702 90 90

8703 10 11 - 8703 90 90

8704 10 11 - 8704 90 00

8705 10 00 - 8705 90 90

8706 00 11 - 8706 00 99

2. *Domowe i handlowe urządzenia chłodnicze i klimatyzacyjne/pompy ciepłe*

Chłodziarki:

Kod CN

8418 10 10 - 8418 29 00

8418 50 11 - 8418 50 99

8418 61 10 - 8418 69 99

Zamrażarki:

Kod CN

8418 10 10 - 8418 29 00

8418 30 10 - 8418 30 99

8418 40 10 - 8418 40 99

8418 50 11 - 8418 50 99

8418 61 10 - 8418 61 90

8418 69 10 - 8418 69 99

---

⁹ Kody celne podane są dla orientacji organów celnych Państw Członkowskich.

Osuszacze:

Kod CN

8415 10 00 - 8415 83 90

8479 60 00

8479 89 10

8479 89 98

Chłodnice wodne i maszyny do skraplania gazu:

Kod CN

8419 60 00

8419 89 98

Lodowniki:

Kod CN

8418 10 10 - 8418 29 00

8418 30 10 - 8418 30 99

8418 40 10 - 8418 40 99

8418 50 11 - 8418 50 99

8418 61 10 - 8418 61 90

8418 69 10 - 8418 69 99

Agregaty klimatyzacyjne i pompy ciepłe:

Kod CN

8415 10 00 - 8415 83 90

8418 61 10 - 8418 61 90

8418 69 10 - 8418 69 99

8418 99 10 - 8418 99 90

3. *Produkty w aerozolu, z wyjątkiem aerozoli leczniczych*

Produkty spożywcze:

Kod CN

0404 90 21 - 0404 90 89

1517 90 10 - 1517 90 99

2106 90 92

2106 90 98

Farby i pokosty, gotowe pigmenty wodne i barwniki:

Kod CN

3208 10 10 - 3208 10 90

3208 20 10 - 3208 20 90

3208 90 11 - 3208 90 99

3209 10 00 - 3209 90 00

3210 00 10 - 3210 00 90

3212 90 90

Preparaty perfumeryjne, kosmetyczne lub toaletowe:

Kod CN

3303 00 10 - 3303 00 90

3304 30 00

3304 99 00

3305 10 00 - 3305 90 90

3306 10 00 - 3306 90 00

3307 10 00 - 3307 30 00

3307 49 00

3307 90 00

Preparaty powierzchniowo czynne:

Kod CN

3402 20 10 - 3402 20 90

Preparaty smarowe:

Kod CN

2710 00 81

2710 00 97

3403 11 00

3403 19 10 - 3403 19 99

3403 91 00

3403 99 10 - 3403 99 90

Preparaty do użytku domowego:

Kod CN

3405 10 00

3405 20 00

3405 30 00

3405 40 00

3405 90 10 - 3405 90 90

Artykuły z materiałów łatwopalnych:

Kod CN

3606 10 00

Środki owadobójcze, środki gryzoniobójcze, środki grzybobójcze, środki chwastobójcze, itd.:

Kod CN

3808 10 10 - 3808 10 90

3808 20 10 - 3808 20 80

3808 30 11 - 3808 30 90

3808 40 10 - 3808 40 90

3808 90 10 - 3808 90 90

Środki wykańczalnicze, itd.:

Kod CN

3809 10 10 - 3809 10 90

3809 91 00 - 3809 93 00

Preparaty i ładunki do gaśnic przeciwpożarowych; granaty gaśnicze:

Kod CN

3813 00 00

Organiczne złożone rozpuszczalniki, itd.:

Kod CN

3814 00 10 - 3814 00 90

Gotowe płyny przeciwoblodzeniowe

Kod CN

3820 00 00

Produkty przemysłu chemicznego lub przemysłów pokrewnych:

Kod CN

3824 90 10

3824 90 35

3824 90 40

3824 90 45 - 3824 90 95

Silikony w formach podstawowych:

Kod CN

3910 00 00

Broń:

Kod CN

9304 00 00

4. *Gaśnice przenośne*

Kod CN

8424 10 10 - 8424 10 99

5. *Płyty, panele izolacyjne, otuliny rur*

Kod CN

3917 21 10 - 3917 40 90

3920 10 23 - 3920 99 90

3921 11 00 - 3921 90 90

3925 10 00 - 3925 90 80

3926 90 10 - 3926 90 99

6. *Prepolimery*

Kod CN

3901 10 10 - 3911 90 99

ZAŁĄCZNIK VI

Procesy, w których substancje regulowane są stosowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne:

- stosowanie tetrachlorku węgla do usuwania trichlorku azotu w procesie wytwarzania chloru i sody kaustycznej,
- stosowanie tetrachlorku węgla w odzyskiwaniu chloru w gazie resztkowym z procesu wytwarzania chloru,
- stosowanie tetrachlorku węgla w procesie wytwarzania kauczuku chlorowanego,
- stosowanie tetrachlorku węgla w procesie wytwarzania acetofenonu izobutyli (ibuprofen- środek przeciwbólowy),
- stosowanie tetrachlorku węgla w procesie wytwarzania polifenyleneftalamidu,
- stosowanie CFC-11 w procesie wytwarzania poliolefinowych włókien syntetycznych,
- stosowanie CFC-113 w procesie wytwarzania vinorelbine (produkt farmaceutyczny),
- stosowanie CFC-12 w syntezie fotochemicznej perfluoropolieteronadtlenkowych prekursorów Z-perfluoropolieterów i ich pochodnych difunkcyjnych,
- stosowanie CFC-113 w procesie redukcji perfluoropolieteronadtlenku będącego produktem pośrednim w produkcji diestrów perfluoropolieterów,
- stosowanie CFC-113 w procesie przygotowania perfluoropolieterodioli o wysokiej funkcjonalności,
- stosowanie tetrachlorku węgla w procesie produkcji tralomethrine (środek owadobójczy).

Również stosowanie HCFC w wyżej wymienionych procesach, w przypadku, gdy są stosowane w celu zastąpienia CFC lub tetrachlorku węgla.

ZAŁĄCZNIK VII

Zastosowania krytyczne halonu

Stosowanie halonu 1301:

- w statkach powietrznych w celu ochrony przedziałów załogi, gondoli silnikowych, ładowni i przegród kadłubowych,
- w wojskowych pojazdach lądowych oraz okrętach marynarki wojennej w celu ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel oraz komór silnikowych,
- w celu tworzenia przestrzeni ochronnej na zajętych powierzchniach, w przypadku, gdy uwolnienie łatwopalnych płynów i/lub gazów mogłoby wystąpić w siłach zbrojnych oraz w sektorze nafty, gazu i petrochemicznym, jak również w istniejących statkach towarowych,
- w celu tworzenia przestrzeni ochronnej w istniejących załogowych ośrodkach łączności i dowodzenia w siłach zbrojnych lub innych miejscach istotnych dla bezpieczeństwa narodowego,
- w celu tworzenia przestrzeni ochronnej na powierzchniach, na których istnieje możliwość powstania ewentualnego ryzyka rozprzestrzeniania się materiału skażenia radioaktywnego,
- w tunelu pod Kanałem La Manche i powiązanych instalacjach i taborze kolejowym.

Stosowanie halonu 1211:

- w ręcznych gaśnicach I stacjonarnych urządzeniach gaśniczych przeznaczonych do silników, do użytku na pokładzie statków powietrznych,
- w statkach powietrznych w celu ochrony przedziałów załogi, gondoli silnikowych, ładowni i przegród kadłubowych,
- w gaśnicach istotnych dla bezpieczeństwa osobistego, wykorzystywanych przy początkowym gaszeniu przez oddziały straży pożarnej,
- w gaśnicach używanych w siłach zbrojnych i w policji, do wykorzystania w stosunku do ludzi.

**ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 2038/2000 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I
RADY**

z dnia 28 września 2000 r.

**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 w sprawie substancji zubożających
warstwę ozonową w odniesieniu do inhalatorów ciśnieniowych oraz pomp infuzyjnych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA KOMITETU SPOŁECZNEGO,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego¹,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu²,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wywóz inhalatorów ciśnieniowych do krajów rozwijających się oraz wywóz pomp infuzyjnych, zawierających chlorofluorowęgle, nie jest dozwolony na mocy rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową³. Jednakże, wywóz tych produktów leczniczych, których stosowanie jest dozwolone na rynku wspólnotowym nie powinien być ograniczany.
- (2) Z tego względu rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 powinno zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 11 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 dodaje się lit. f) w brzmieniu:

- „f) inhalatory ciśnieniowe oraz mechanizmy doprowadzające, zawierające chlorofluorowęgle, dla hermetycznie zamkniętych urządzeń przeznaczonych do wszczepiania do organizmu ludzkiego w celu podania odmierzonych dawek leku, na mocy art. 4 ust. 1, mogą otrzymać tymczasowe zezwolenie, zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2.”

Artykuł 2

---

¹ Opinia wydana dnia 20 września 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 7 września 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i Rady z dnia 28 września 2000 r.

³ Dz.U. L 224 z 29.9.2000, str. 1.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 września 2000 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

P. MOSCOVICI

Przewodniczący

**ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 2039/2000 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I
RADY**

z dnia 28 września 2000 r.

**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 w sprawie substancji zubożających
warstwę ozonową w odniesieniu do roku bazowego dotyczącego przydziału kontyngentu
wodorochlorofluorowęglowodorów**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego¹,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu²,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową³, uznaje rok 1996 za rok bazowy przydziału kontyngentów wodorochlorofluorowęglowodorów (HCFC). Od 1996 r. rynek HCFC zmienił się istotnie w odniesieniu do importerów a utrzymanie stanu z 1996 r. mogłoby doprowadzić do pozbawienia dużej liczby importerów kontyngentów przywozowych. Jako zasada ogólna, kontyngenty powinny być oparte na najbardziej aktualnych i reprezentatywnych danych liczbowych, w tym przypadku w odniesieniu do danych dotyczących 1999 r., a również utrzymanie stanu z 1996 r. mogłoby być uznane za arbitralne i mogłoby nawet skutkować naruszeniem zasad niedyskryminacji oraz prawnie uzasadnionych oczekiwań.
- 2) Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 powinno, z tego względu zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 4 ust. 3 lit. i) i h) rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 wyrazy „procentowego udziału w rynku w 1996 r.” zastępuje się wyrazami „przypisanego udziału procentowego w 1999 r.”

---

¹ Opinia wydana dnia 20 września 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 21 września 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 28 września 2000 r.

³ Dz.U. L 244 z 29.9.2000, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2038/2000 (Dz.U. L 244 z 29.9.2000, str. 25).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 września 2000 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

P. MOSCOVICI

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 7 marca 2003 r.

zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zastosowania halonu 1301 i halonu 1211

(notyfikowana jako dokument nr C(2003) 691)

(2003/160/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r., w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową¹, zmienione ostatnio przez rozporządzenie (WE) nr 2039/2000², w szczególności jego art. 4 ust. 4 (iv),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Podczas przeglądu przewidzianego w art. 4 ust. 4 (iv) rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 oraz po konsultacji z wojskiem i innymi osobami zainteresowanymi, Komisja doszła do następujących wniosków w odniesieniu do zastosowania halonu 1301 i halonu 1211.
- (2) Halon 1301 jest obecnie wykorzystywany do zubożniania zbiorników paliwa w samolotach myśliwskich F-16. Aktualnie nie ma dostępnych alternatywnych sposobów gaszenia ognia i tłumienia eksplozji przy proporcji objętości do masy odpowiedniej dla zubożniania zbiorników paliwa samolotów myśliwskich. Jest mało prawdopodobne, aby zainstalowanie i działanie alternatywnego środka w samolocie myśliwskim F-16 mogło nastąpić w najbliższej dającej się przewidzieć przyszłości, a z pewnością nie przed dniem 31 grudnia 2003 r., kiedy wszystkie niewyłączone zastosowania będą musiały zostać zaprzestane na podstawie art. 4 ust. 4 (v) rozporządzenia (WE) nr 2037/2000. Dlatego to zastosowanie halonu 1301 należałoby dodać do wykazu wyłączonych zastosowań halonu, zawartego w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 2037/2000.
- (3) Zarówno halon 1301 jak i halon 1211 są obecnie stosowane w wojskowych pojazdach lądowych i okrętach wojennych do ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel i przedziałów silnikowych, jednakże, jedynie zastosowanie halonu 1301 jest objęte wyłączeniem przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 2037/2000. Konwersja tego sprzętu wojskowego od stosowania halonu 1211 do zastosowania halonu 1301 będzie kosztowna i przyniesie efekt przeciwny do zamierzonego w odniesieniu do ochrony warstwy ozonowej, ponieważ halon 1301 posiada potencjał niszczenia warstwy ozonowej ponad trzykrotnie większy niż halon 1211. Ponadto, przeznaczenie środków

---

¹ Dz.U. L 244 z 29.9.2000, str. 1.

² Dz.U. L 244 z 29.9.2000, str. 26.

finansowych na przekształcenie sprzętu umożliwiające stosowanie halonu 1301 prawdopodobnie opóźni rozwój alternatywnych sposobów nie niszczących warstwy ozonowej. Wykorzystanie halonu 1211 do ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel i przedziałów silnikowych w wojskowych pojazdach lądowych i okrętach wojennych powinno zostać dodane do wykazu wyłączonych zastosowań halonu, zawartego w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 2037/2000.

- (4) W związku z tym rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 powinno zostać odpowiednio zmienione.
- (5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik VII rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 zastępuje się tekstem w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 marca 2003 r.

W imieniu Komisji

Margot WALLSTRÖM

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Załącznik VII do rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK VII

Krytyczne zastosowania halonu

Stosowanie halonu 1301:

- w statkach powietrznych do ochrony przedziałów załogi, gondoli silnikowych, ładowni i przegród kadłubowych oraz do zubożenia zbiorników paliwa,
- w wojskowych pojazdach lądowych i okrętach wojennych do ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel i przedziałów silnikowych,
- do zubożenia przestrzeni zajmowanych przez ludzi, w których może nastąpić uwolnienie łatwo palnych płynów i/lub gazów, w sektorze wojskowym oraz naftowym, gazowym i petrochemicznym jak również w przypadku istniejących statków towarowych,
- do zubożenia istniejących załogowych centrów łączności i dowodzenia sił zbrojnych lub innych, istotnych dla bezpieczeństwa narodowego,
- do zubożenia przestrzeni, w których może istnieć ryzyko rozprzestrzenienia się skażenia radioaktywnego,
- w kanale la Manche, w związanych z nim instalacjach i taborem kolejowym.

Zastosowanie halonu 1211:

- w wojskowych pojazdach lądowych i okrętach wojennych do ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel i ochrony przedziałów silnikowych,
- w ręcznych gaśnicach i stacjonarnym sprzęcie gaśniczym do silników na pokładzie statków powietrznych,
- w statkach powietrznych, do ochrony przedziałów załogi, gondoli silnikowych, ładowni i przegród kadłubowych,
- w gaśnicach niezbędnych dla bezpieczeństwa osobistego stosowanych przez straż pożarną w początkowej fazie gaszenia pożarów,
- w gaśnicach wojskowych i policyjnych do stosowania w odniesieniu do osób.”

**ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1804/2003 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I
RADY**

z dnia 22 września 2003 r.

**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 w odniesieniu do kontroli wywożonego
halonu przeznaczonego do zastosowań krytycznych, wywozu produktów i urządzeń
zawierających chlorofluorowęglowodory oraz kontroli bromochlorometanu**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W trakcie stosowania rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową⁴, pojawiło się szereg zagadnień, które powinny zostać poruszone we wspomnianym rozporządzeniu poprzez wprowadzenie w nim zmian. Te zagadnienia, które odnoszą się do skutecznego i bezpiecznego wykonania rozporządzenia, zostały przedyskutowane z Państwami Członkowskimi w Komitecie zarządzającym na podstawie tego rozporządzenia. Niniejsze rozporządzenie dotyczy dokonania czterech zmian w rozporządzeniu (WE) nr 2037/2000.
- (2) Na podstawie art. 4 ust. 4 (iv) rozporządzenia (WE) nr 2037/2000, Komisja została upoważniona do dokonywania corocznego przeglądu zastosowań krytycznych halonu wymienionych w załączniku VII do tego rozporządzenia. Jednakże, wspomniane rozporządzenie nie przewiduje, w kontekście tych przeglądów, ustanowienia ram czasowych na ostateczne wycofanie zastosowań krytycznych w świetle zidentyfikowania odpowiednich substancji alternatywnych i ich wykorzystywania. Pierwsza zmiana do tego rozporządzenia przewiduje możliwość ustanowienia ram czasowych na ograniczenie wykorzystywania halonu do zastosowań krytycznych, z uwzględnieniem, podczas przeglądu załącznika VII do wspomnianego rozporządzenia,

---

¹ Dz.U. C 45 E z 25.2.2003, str. 297.

² Dz.U. C 95 z 23.4.2003, str. 27.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 5 czerwca 2003 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 26 czerwca 2003 r.

⁴ Dz.U. L 244 z 29.9.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione decyzją Komisji 2003/160/WE (Dz.U. L 65 z 8.3.2003, str. 29).

dostępności substancji alternatywnych lub technologii możliwych do wprowadzenia z punktu widzenia technicznego i ekonomicznego oraz akceptowane ze względu na ochronę środowiska i zdrowia. Należy zapewnić osiągnięcie postępu w ograniczaniu ilości halonu wykorzystywanego do zastosowań krytycznych i w ten sposób przyspieszenie regeneracji warstwy ozonowej.

- (3) Druga zmiana dotyczy wywozu halonu przeznaczonego do zastosowań krytycznych wymienionych w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 2037/2000. Od dnia 1 stycznia 2004 r. to rozporządzenie będzie zezwalać na zastosowanie halonu wyłącznie do celów wymienionych w załączniku VII i jego obecność w urządzeniach przeciwpożarowych na terenie Wspólnoty Europejskiej. Zastosowania te są uznawane za „krytyczne”, jako że obecnie nie istnieją substancje alternatywne możliwe do wykorzystania z punktu widzenia technicznego i ekonomicznego. Każde urządzenie zawierające halon, a nie wymienione w załączniku VII, jest zatem uważane za niekrytyczne. Wszystkie instalacje niekrytyczne zawierające halon powinny zostać wycofane z eksploatacji do dnia 31 grudnia 2003 r. Należy umożliwić przechowywanie wycofanego halonu przeznaczonego do zastosowań krytycznych, jego wywiezienie z miejsca składowania do zastosowań krytycznych lub zniszczenie.
- (4) Art. 11 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 zezwala na wywóz „produktów i urządzeń zawierających halon w celu zaspokojenia potrzeb związanych z zastosowaniami krytycznymi wymienionymi w załączniku VII”. Wspomniany artykuł powinien zostać zmieniony, by zezwolić na wywóz przeznaczonego do zastosowań krytycznych halonu luzem do dnia 31 grudnia 2009 r., o ile pochodzi on z odzysku, recyklingu i regeneracji halonu przechowywanego w pomieszczeniach do magazynowania zatwierdzonych przez właściwe władze lub przez nie eksploatowanych. Stosownie do potrzeb należy zażądać przeglądu wywozu halonu luzem, mając na uwadze wcześniejszy zakaz wywozu niż od dnia 31 grudnia 2009 r. Wywóz halonu przeznaczonego do zastosowań krytycznych powinien być zabroniony po dniu 31 grudnia 2003 r., jeżeli halon nie pochodzi z pomieszczeń zatwierdzonych przez właściwe władze lub przez nie eksploatowanych w celu przechowywania halonu przeznaczonego do zastosowań krytycznych.
- (5) Komisja powinna być odpowiedzialna za udzielanie zezwoleń na wywóz halon zawartego w produktach lub urządzeniach przeznaczonych do zastosowań krytycznych. Komisja powinna udzielać zezwoleń wyłącznie wtedy, gdy właściwe władze Państwa Członkowskiego sprawdzą, że towary są wywożony z przeznaczeniem dla jednego lub kilku szczególnych zastosowań krytycznych wymienionych w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 2037/2000. Ponadto, od eksportera należy wymagać złożenia przy końcu roku sprawozdania na temat wielkości rzeczywistego wywozu.
- (6) Corocznie Państwa Członkowskie powinny złożyć sprawozdanie w sprawie substancji kontrolowanych, w tym również halonu, odzyskanych, po recyklingu lub regeneracji bądź zniszczonych. Obecnie rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 nakazuje złożenie sprawozdania do dnia 31 grudnia 2001 r., a nie corocznie, choć roczne sprawozdania będą istotne w przyszłości w celu stwierdzenia, czy osiągnięto postęp, w szczególności w zakresie niszczenia halonu, stanowiącego element dodatkowy do wymagań związanych z zastosowaniami krytycznymi.
- (7) Trzecia zmiana dotyczy wywozu substancji kontrolowanych lub produktów je

zawierających. Należy zabronić wywozu substancji kontrolowanych lub produktów zawierających substancje kontrolowane. Ten zakaz zachęci do odzyskiwania i niszczenia substancji kontrolowanych zgodnie z art. 16 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000. Głównym celem jest zatrzymanie wzrostu handlu eksportowego do krajów rozwijających się używanymi urządzeniami chłodniczymi i klimatyzacyjnymi, w szczególności lodówkami do użytku domowego, zamrażarkami i pianką izolacyjną dla budownictwa, zawierającymi chlorofluorowęglowodory. Z braku instalacji do niszczenia w krajach rozwijających się, chlorofluorowęglowodory będą ostatecznie wyciekać do atmosfery i uszkadzać warstwę ozonową. Ponadto, kraje rozwijające zaczynają obecnie wycofywać chlorofluorowęglowodory i wiele z nich nie życzy sobie być odbiorcami używanych produktów i urządzeń zawierających chlorofluorowęglowodory.

- (8) Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 stosuje się nie tylko do urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych, lecz również do wszystkich produktów i urządzeń zawierających piankę integralną wyprodukowaną przy użyciu chlorofluorowęglodorów. Może to oznaczać, że na przykład, używane statki powietrzne i pojazdy zawierające sztywną piankę izolacyjną lub piankę integralną spienioną przy pomocy chlorofluorowęglodorów, nie mogłyby być wywożone ze Wspólnoty Europejskiej. Ponieważ intencją tego rozporządzenia było zakazanie wywozu używanych urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych zawierających chlorofluorowęglowodory, a nie innych produktów i urządzeń zawierających piankę spienioną za pomocą chlorofluorowęglodorów, należy więc zmienić wspomniane rozporządzenie w celu wyłączenia produktów, których włączenie nie było zamierzone, zawierających te związki.
- (9) Czwarta zmiana dotyczy przepisów w sprawie nowych substancji określonych w art. 22 i załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 2037/2000. Wspomniane rozporządzenie nie przewiduje takiego samego poziomu kontroli w stosunku do nowej substancji wskazanej w załączniku II, czyli bromochlorometanu, jaka ma zastosowanie wobec innych substancji kontrolowanych i tym samym Wspólnota Europejska nie w pełni wywiązuje się ze swoich zobowiązań Protokołu montrealskiego. W celu zmiany tej sytuacji, konieczne jest zastosowanie przepisów stosowanych w odniesieniu do substancji kontrolowanych także do bromochlorometanu.
- (10) Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 2037/2000 są w pełni zgodne z jego celami ochrony środowiska, które obejmują w miarę możliwości rozszerzenie ochrony warstwy ozonowej, ograniczenie światowej produkcji substancji zubażających ozon, wspieranie bezpiecznych praktyk transportu tych substancji, zapewnienie obowiązkowego monitorowania wywozu i w razie konieczności wyjaśnienie kwestii prawnych,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2037/2000 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Niniejsze rozporządzenie stosuje się do produkcji, przywozu, wywozu, wprowadzania

do obrotu, stosowania, odzysku, recyklingu, regeneracji i niszczenia chlorofluorowęglodorów, innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorowęglodorów, halonów, tetrachlorku węgla, 1,1,1-trichloroetanu, bromku metylu, wodorobromofluorowęglodorów, wodorochlorofluorowęglodorów i bromochlorometanu, do składania sprawozdań odnośnie tych substancji oraz do przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu, stosowania produktów i urządzeń zawierających wymienione substancje.”;

2. w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) tiret czwarte otrzymuje brzmienie:

„- „substancje kontrolowane” oznaczają chlorofluorowęglowodory, inne całkowicie chlorowcowane chlorofluorowęglowodory, halony, tetrachlorek węgla, 1,1,1-trichloroetan, bromek metylu, wodorobromofluorowęglowodory, wodorochlorofluorowęglowodory i bromochlorometan, występujące samodzielnie lub w mieszaninie, zarówno pierwotne, jak i odzyskane, po recyklingu lub regeneracji. Definicja nie obejmuje substancji kontrolowanej zawartej w produkcie przemysłowym, innym niż pojemnik do jej transportowania lub magazynowania, albo nieznacznych ilości substancji kontrolowanej, pochodzącej z niezamierzonego lub przypadkowego wytworzenia podczas procesu produkcyjnego, z nieprzereagowanych substratów, lub z wykorzystaniem jej jako czynnika ułatwiającego procesy chemiczne, obecnej w substancjach chemicznych w postaci śladowego zanieczyszczenia, lub emitowanej podczas wytwarzania bądź transportowania produktu,”;

b) po tiret jedenastym dodaje się tiret w brzmieniu:

„- „bromochlorometan” oznacza substancję kontrolowaną, wskazaną w grupie IX w załączniku I”;

3. w art. 3 ust. 1 dodaje się lit. g) w brzmieniu:

„g) bromochlorometan”;

4. w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się lit. g) w brzmieniu:

„g) bromochlorometan”;

b) w ust. 4 (iv) otrzymuje brzmienie:

„(iv) Ust. 1 lit. c) nie ma zastosowania do wprowadzania do obrotu i stosowania halonów odzyskanych, po recyklingu lub regeneracji, stosowanych w istniejących systemach przeciwpożarowych do dnia 31 grudnia 2002 r. lub wprowadzania do obrotu i wykorzystywania halonów do zastosowań krytycznych, podanych w załączniku VII. Każdego roku właściwe władze Państw Członkowskich powiadamiają Komisję o ilości halonów zużytych

do zastosowań krytycznych, podjętych środkach w zakresie redukcji ich emisji i prognozach ich emisji, jak również o obecnych działaniach mających na celu identyfikowanie substancji alternatywnych i ich stosowanie. Każdego roku Komisja dokonuje przeglądu zastosowań krytycznych wymienionych w załączniku VII oraz, gdy niezbędne, wprowadza stosowne zmiany, a także w miarę potrzeb, przyjmuje ramy czasowe na ich wycofanie, z uwzględnieniem dostępności substancji alternatywnych lub technologii możliwych do wprowadzenia z punktu widzenia technicznego i ekonomicznego oraz akceptowane ze względu na ochronę środowiska i zdrowia, zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Zakazuje się wywozu oraz wprowadzania do obrotu produktów i urządzeń zawierających chlorofluorowęglowodory, inne całkowicie chlorowcowane chlorofluorowęglowodory, halony, tetrachlorek węgla, 1,1,1-trichloroetan, wodorobromofluorowęglowodory i bromochlorometan, z wyjątkiem tych produktów i urządzeń, w odniesieniu do których stosowanie odpowiedniej substancji zostało dozwolone zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit drugi lub które jest wymienione w załączniku VII. Produkty i urządzenia wyprodukowane przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia nie są objęte tym zakazem.”;

5. w art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dopuszczenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie lub w celu uszlachetnienia czynnego substancji kontrolowanych następuje po uzyskaniu zezwolenia na przywóz. Zezwolenia są wydawane przez Komisję po sprawdzeniu ich zgodności z art. 6, 7, 8 i 13. Komisja przesyła kopie każdego zezwolenia do właściwych władz Państwa Członkowskiego, do którego dane substancje mają być przywiezione. Każde Państwo Członkowskie wyznacza władze jako właściwe do tego celu. Substancje kontrolowane wymienione w grupach I, II, III, IV, V i IX załącznika I nie mogą być przywożone w celu uszlachetniania czynnego.”;

6. w art. 11 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) wprowadzająca część akapitu pierwszego otrzymuje brzmienie:

„1. Zakazuje się wywozu ze Wspólnoty chlorofluorowęglodorów, innych całkowicie chlorowcowanych chlorofluorowęglodorów, halonów, tetrachlorku węgla, 1,1,1-trichloroetanu, bromofluorowęglodorów i bromochlorometanu lub produktów i urządzeń, innych niż rzeczy osobiste, zawierających wymienione substancje lub których funkcjonowanie uzależnione jest od ciągłej dostawy tych substancji. Zakazu nie stosuje się do wywozu.”;

b) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) halonu odzyskanego, po recyklingu i regeneracji, przechowywanego w pomieszczeniach zatwierdzonych przez właściwe władze lub przez nie eksploatowanych, w celu zaspokojenia potrzeb wynikających z zastosowań

krytycznych wymienionych w załączniku VII do dnia 31 grudnia 2009 r., oraz produktów i urządzeń zawierających halon w celu zaspokojenia potrzeb wynikających z zastosowań krytycznych wymienionych w załączniku VII. Do dnia 1 stycznia 2005 r., Komisja przeprowadzi przegląd wywozu halonu odzyskanego, po recyklingu lub regeneracji przeznaczonego do zastosowań krytycznych i, zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, w miarę potrzeby podejmie decyzje o zakazie wywozu tej substancji przed dniem 31 grudnia 2009 r.”;

c) dodaje się lit. g) w brzmieniu:

„g) używanych produktów i urządzeń, które zawierają sztywną piankę izolacyjną lub piankę integralną wyprodukowaną z użyciem chlorofluorowęglowodorów. To wyłączenie nie ma zastosowania do:

- urządzeń oraz produktów chłodniczych i klimatyzacyjnych;
- urządzeń oraz produktów chłodniczych i klimatyzacyjnych zawierających chlorofluorowęglowodory używane jako czynnik chłodniczy, lub których funkcjonowanie jest uzależnione od ciągłej dostawy chlorofluorowęglowodorów używanych jako czynnik chłodniczy, w innych urządzeniach i produktach;
- pianki izolacyjnej do zastosowań budowlanych i produktów z niej otrzymanych.”;

7. w art. 11 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Od dnia 31 grudnia 2003 r. zakazuje się wywozu z obszaru Wspólnoty halonu przeznaczonego do zastosowań krytycznych, nie pochodzącego z pomieszczeń magazynowych zatwierdzonych przez właściwe władze lub przez nie eksploatowanych w celu przechowywania halonu przeznaczonego do zastosowań krytycznych.”;

8. w art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wywóz substancji kontrolowanych z obszaru Wspólnoty odbywa się na podstawie zezwolenia. Komisja wydaje przedsiębiorcom zezwolenia na wywóz na okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2001 r. oraz na każdy następny 12-miesięczny okres po sprawdzeniu jego zgodności z art. 11. Przepisy regulujące zezwolenia na wywóz halonu jako substancji kontrolowanej określa ust. 4. Komisja przekazuje kopie każdego zezwolenia do właściwych władz zainteresowanego Państwa Członkowskiego.”;

9. w art. 12 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Wywóz z obszaru Wspólnoty halonu oraz produktów i urządzeń zawierających halon, w celu zaspokojenia potrzeb związanych z zastosowaniami krytycznymi wymienionymi w załączniku VII odbywa się na podstawie zezwolenia wydanego na okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2004 r. i każdy następny 12-miesięczny okres. Komisja wydaje eksporterowi zezwolenie na wywóz po sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego jego zgodności z art. 11

ust. 1 lit. d). Wniosek o zezwolenie na wywóz zawiera:

- nazwisko i adres eksportera,
- handlowy opis wywożonego towaru,
- całkowitą ilość halonu,
- kraj / kraje miejsca przeznaczenia produktów i urządzeń,
- oświadczenie, że halon jest wywożony z przeznaczeniem dla zastosowania krytycznego wymienionego w załączniku VII,
- dalsze informacje uważane za niezbędne przez właściwe władze.”;

10. w art. 16 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa Członkowskie do dnia 31 grudnia 2001 r., a następnie za każde kolejne 12 miesięcy, przedkładają sprawozdanie do Komisji, dotyczące systemów promowania odzysku zużytych substancji kontrolowanych, obejmujące dane na temat dostępnych obiektów i urządzeń oraz ilości zużytych substancji kontrolowanych, odzyskanych, poddanych recyklingowi lub regeneracji bądź zniszczonych.”;

11. w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a) Corocznie przed dniem 31 marca, eksporter przekazuje Komisji, przesyłając kopie danych właściwym władzom zainteresowanego Państwa Członkowskiego, dokumentację dostarczoną przez każdego z wnioskodawców zgodnie z art. 12 ust. 4, w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia roku poprzedniego.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, Komisja może wprowadzić zmiany w zakresie wymagań sprawozdawczych ustanowionych w ust. 1-4, w celu wypełnienia zobowiązań w ramach Protokołu lub w celu poprawy praktycznego zastosowania wymienionych wymagań sprawozdawczych.”;

12. w załączniku I po grupie VII dodaje się następujące wyrazy:

W kolumnie zatytułowanej „Grupa” dodaje się wyrazy „Grupa IX”, w kolumnie zatytułowanej „Substancja” dodaje się wyrazy „CH₂BrCl (halon 1011 bromochlorometan)”, natomiast w kolumnie zatytułowanej „Potencjał zubażania ozonu” dodaje się liczbę „0,12”;

13. Skreśla się załącznik II.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 września 2003 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

P. COX

Przewodniczący

W imieniu Rady

R. BUTTIGLIONE

Przewodniczący